

دین
تاریخ
و
فرہنگ
کتابخانہ
اسلامیہ

پلاوی

© 2007

کتابخانه و اسناد ملی جمهوری اسلامی ایران

Mục lục

[Chương 1: Ăn Mày Hôi Mệnh](#)

[Chương 2: Dê Mập Nên Làm Thịt, Người Mạnh Thì Chết](#)

[Chương 3: Vì Còn Sống Thì Tốt Hơn](#)

[Chương 4: Áo Xanh Bào Tím Tụ Sâm La](#)

[Chương 5: Lời Hứa Của Thiếu Niên Đáng Giá Nghìn Vàng](#)

[Chương 6: Một Cái Đầu Lâu Tốt](#)

[Chương 7: Hai Nửa Sống Chết](#)

[Chương 8: Từ Hàn Kính Dâng](#)

[Chương 9: Hữu Giới Mệnh Hào Thủ, Vô Giới Đầu Nan Cầu](#)

[Chương 10: Dưới Ánh Trăng Gặp Chàng](#)

[Chương 11: Phản Bội Chạy Trốn!](#)

[Chương 12: Đưa Người Về Nhà](#)

[Chương 13: Lão Nhân Cùng Mèo Đen](#)

[Chương 14: Thương Hải Lưu](#)

[Chương 15: Phương Pháp Cá Sống Ướp Muối](#)

[Chương 16: Là Yêu Không Phải Mèo](#)

[Chương 17: Họa Phúc Tương Y](#)

[Chương 18: Sài Lang Ẩn Núp](#)

[Chương 19: Thật U?](#)

[Chương 20: Nhạc Phù Dao Trong Thành Thiên Đẩu, Diễn Thiên Thu Trên Ly](#)

Sơn Tông

[Chương 21: Biến Cố Kinh Hoàng](#)

[Chương 22: Trường Dạ Ty](#)

[Chương 23: Chờ Thời Mà Động](#)

[Chương 24: Quý Bồ Đề](#)

[Chương 25: Người Muốn Học Kiếm Sao?](#)

[Chương 26: Đại Diễn Kiếm Chúng](#)

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Ăn Mà Hối Mệnh

Thành Thượng Vân năm nay tuyết đặc biệt tới sớm, cũng đặc biệt lớn.

Đám dân chúng còn chưa kịp khôi phục một chút từ sau nạn hạn hán trước kia, lại gặp phải tuyết tai hiểm có. tuyết tai: thiên tai do tuyết rơi

Lương thực triều đình cứu nạn thiên tai, tầng tầng trao quyền cho cấp dưới, phàm là người quản lý, đương nhiên đều kiếm được chút chỗ tốt, cuối cùng rơi vào trong tay dân chúng chỉ còn lại có tí tẹo cám.

Từ khi vị hoàng đế kia đăng cơ đến nay, tình cảnh triều Đại Chu đã năm sau không bằng năm trước, trên phố thịnh truyền cái này là nghiệp báo vị hoàng đế kia giết cha đăng cơ.

Nhưng Từ Hàn nghĩ mãi mà không rõ, hoàng đế lão nhân làm chuyện sai lầm, vì sao dân chúng phải gánh chịu nghiệp báo này.

Chỉ có điều so sánh với những thứ này, hãn càng quan tâm hơn làm thế nào để sống qua đêm lạnh trước mặt cùng ứng phó với trong bụng mình liên tục truyền đến phô thiên cái địa cảm giác đói khát như thế nào.

"Khục khục khục!"

Lúc này bên cạnh truyền đến một hồi tiếng ho khan kịch liệt, lôi kéo Từ Hàn từ bên trong suy nghĩ của mình trở về thực tế.

Hắn có chút lo lắng quay đầu nhìn vị lão nhân hình dáng tiều tụy, quần áo tả tơi bên cạnh mình.

Lão nhân họ Từ, tên là Từ Khiêm Duệ.

Tên này đương nhiên là cái tên rất hay, dựa vào chính lão nói, lão cũng sinh ra trong gia đình giàu có, lúc còn trẻ đọc qua chút sách, lại chưa kịp thi cử cái công danh, cha mẹ chết ngoài ý muốn. Không còn quản thúc, của cải giàu có bị lão tiêu sạch bóng loáng, sa sút thành bộ dáng hôm nay.

"Lão cha, không sao chứ." Từ Hàn đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt sau lưng Từ Khiêm Duệ, ý định dùng hành động này để giảm bớt kịch liệt ho khan của lão nhân.

"Khục khục khục!"

Nhưng cách làm như vậy hiệu quả vẫn cực kỳ bé nhỏ, lão ăn mà lại ho một hồi lâu, mới chậm rãi ngừng lại.

"Không ngại." Lúc này lão ăn mà lắc đầu, trong tròng mắt đục ngầu tràn đầy hoang hôn u ám.

Lão ngửa đầu nhìn sắc trời lơ mờ, thở dài một hơi.

"Đi về nhà nhanh một chút, tuyết lại muốn rơi."

Lão ăn mà dứt lời, lại run run rẩy rẩy phóng ra bước chân mình lần nữa, Từ Hàn bên cạnh thấy thế, vội vàng vươn tay đỡ lấy.

Cha Từ Hàn là một cái lão ăn mà, Từ Hàn đương chính là một tên ăn mà nhỏ.

Nhưng Từ Hàn lại không phải do lão ăn mà này sinh ra.

Mười hai năm trước, cũng là một cơn gió tuyết thổi đến trong đêm, lão ăn mày nhặt được Từ Hàn bị vứt bỏ trong miếu đổ nát ở ngoại ô, lão ăn mày tuổi già không có con cháu, cuối cùng không đành lòng nhìn Từ Hàn vẫn còn trong tã lót chết lạnh ở bên trong băng tuyết ngập trời, sau khi suy tư thật lâu, vẫn quyết định nuôi nấng hẳn.

Lão ăn mày cũng không đọc qua nhiều sách, càng nghĩ, chỉ cảm thấy khí trời trong đêm ngày đó cực kỳ rét lạnh, bởi vậy, liền gọi hẳn là Từ Hàn.

Cái này nhoáng một cái đã qua mười hai năm, cuộc sống mặc dù trải qua gian khổ, nhưng lão ăn mày chung quy vẫn nuôi Từ Hàn lớn rồi.

Nhưng năm nay thiên tai nhân họa, người bình thường cũng đã đói, lại như thế nào có thừa lương thực bố thí cho bọn hẳn?

Tính toán ra, hai người đã có hai ngày không xin được chút đồ ăn nào rồi, thực sự đói bụng cũng chỉ có thể uống nước tuyết ăn chút rễ cây đờ đói, Từ Hàn trẻ tuổi, vẫn có thể chịu đựng chút thời gian. Nhưng lão ăn mày lại không may mắn như thế, mấy ngày nay thân thể của lão càng ngày càng kém, có thể sống qua mùa đông này hay không cũng không thể biết được.

Sắc trời đã tối, hai người một ngày không có nửa điểm thu hoạch đi ở trên đường về nhà, gió tuyết buông xuống, nếu không nhanh chóng về đến trong nhà, không bị chết đói, chỉ sợ cũng bị gió tuyết này dồn dập đến chết cồng.

"Người xem cái con bé này, trông mắt lớn, thân thể cũng rắn chắc, người cũng nên cho thêm ít đi." Lúc này, bên đường một hồi thanh âm trò chuyện, khiến cho Từ Hàn đang cúi đầu gấp rút lên đường chú ý.

Hẳn quay đầu nhìn lại, bỗng thấy một vị đàn bà đang chỉ vào bé gái ở bên cạnh, nói chuyện với một vị nam tử.

Tuổi tác của tiểu cô nương kia nhìn qua cùng Từ Hàn như nhau, lúc này lại giống như con nai chịu kinh hãi cúi đầu, sững sờ đứng ở nguyên chỗ, mặc kệ phụ nhân cùng nam nhân kia đối với nàng khoa tay múa chân, tựa như bình phẩm một loại hàng hóa.

Từ Hàn chưa từng đọc sách, nhưng trí nhớ cũng rất tốt. Cô bé trước mặt này, hẳn nhận ra.

Khoảng chừng tháng năm năm nay, ngày mùa hè chói chang, bên trong mảnh đất người chết đói thành Thượng Vân. Từ Hàn bụng đói kêu vang ăn xin ở ven đường, cũng mấy ngày không ăn uống, có lẽ gần như đã sắp chết đói. Chính cô bé kia cho Từ Hàn khoảng chừng nửa cái bánh bao không nhân trong tay nàng, mới để cho Từ Hàn sống tạm mấy ngày, nhịn đến ngày triều đình trích ra lương thực đến.

"Mùa màng không tốt, ta mua về không phải thừa đôi bát đũa? Tám lượng bạc đã không ít." Nam nhân hiển nhiên cũng không đồng ý với quan điểm phụ nhân kia, y lắc đầu nói ra.

"Đại nhân, người cũng biết lúc này mùa màng không tốt, bằng không thì ta sao có thể nhẫn tâm bán đi nữ nhi của mình? Xin người thương xót, tăng thêm hai lượng đi." Phụ nhân đương nhiên cũng không muốn như vậy, tiếp tục nói.

"Chỉ có tám lượng bạc, ta cũng không thể bỏ ra nhiều hơn, người xem. . ." Nam nhân phân biệt nói, hai người cứ giống như mua thức ăn bắt đầu cò kè mặc cả ở cuối phố.

"Đi thôi, đừng nhìn." Lão ăn mày kéo Từ Hàn đang nhìn xuất thần, có chút không vui.

Từ Hàn xưa nay nhu thuận lại hiếm thấy giãy dụa thoát khỏi tay lão ăn mày, cố chấp nhìn cảnh tượng cách đó không xa. Thần sắc trên mặt hẳn bởi

vì dính đầy dơ bẩn mà nhìn không rõ lắm, nhưng nắm đấm nhỏ vào lúc đó lại nắm thật chặt.

Lão ăn mày dường dục Từ Hàn nhiều năm như vậy, lần thứ nhất lão mơ hồ thấy có chút bất an như thế.

"Đó là số phận của nàng, ngày hôm nay thiên tai nhân họa, có thể bảo vệ tính mạng chính là vạn hạnh, một cái ăn mày như người không cho được người ta một chút thức ăn, còn muốn như thế nào nữa?" Lão ăn mày hiển nhiên cũng không muốn dẫn đến rắc rối, lão đã quá già rồi, già đến mức lúc lên tiếng, cũng là dáng vẻ già nua nặng nề.

Từ Hàn sững sờ, hẳn lúc này đương nhiên cũng ý thức được điểm này. Một tên ăn mày, lấy cái gì đi cứu người khác? Xưa nay lần thứ nhất, hẳn đối với thân phận của mình sinh ra bất mãn nào đó.

"Cầm lấy đi, cô bé này, ta muốn." Đúng lúc này, một thanh tuyến già nua bỗng nhiên vang lên.

Biến hóa này ngoài dự liệu của mọi người.

Từ Hàn cùng lão ăn mày theo tiếng nhìn lại, bỗng thấy một vị lão giả chẳng biết xuất hiện ở giữa phụ nhân cùng nam tử kia từ lúc nào, trong tay cầm theo một cái túi tiền nặng trĩu, đưa đến trước mặt phụ nhân.

"Cái này. . ." Phụ nhân sững sờ, theo bản năng nhận lấy túi tiền, trong tay hơi hơi suy nghĩ - sức nặng rất đủ, tối thiểu hai mươi lượng.

"Người!" Nam tử sinh ý bị người khác quấy nhiễu đương nhiên bất mãn, y quay đầu nhìn về phía lão giả kia muốn nói cái gì đó, nhưng lời nói vừa mới ra khỏi miệng, liền phát hiện đi theo phía sau lão giả là hai người cực kỳ khỏe mạnh, bên hông còn vác theo trường đao.

Hiển nhiên, lão giả này cũng không phải là người y có thể chọc được đây.

Y thu trở về lời đã ra đến khoe miệng, hung hăng liếc nhìn lão giả, sau đó liền hậm hực rời đi.

Phụ thân thu tiền tài, mặt mày cũng hơn hở, "Khả Khanh a, về sau cần phải hiếu thuận thật tốt với đại nhân, đừng trách mẹ nhẫn tâm a! Là thói đời này không cho người đường sống a!" Nói xong lời này, phụ thân lại ngoảnh về phía lão giả thiên ân vạn tạ, lúc này mới quay người rời đi.

"Đi thôi, lão nhân kia thoát nhìn là người phú quý, đi theo lão, ít nhất sẽ không khổ cực." Lão ăn mày vào lúc đó nói ra.

Từ Hàn lúc này mới hồi phục thần trí, hẩn lại liếc nhìn thật sâu nữ hài đang cúi đầu xuống cùng lão giả mặt mũi hiền lành, cuối cùng lại vẫn trầm mặc đuổi kịp bước chân của lão ăn mày.

...

Nhà Từ Hàn cùng lão ăn mày, cũng không thể tính là nhà được.

Chỉ là một cái miếu đổ nát ở ngoại ô, cũng không biết được xây dựng lúc nào, nhưng đã có chút hoang phế nhiều năm.

Che không được mưa gió, cũng tránh không được lạnh lẽo, chỉ là so với cảnh màn trời chiếu đất lại tốt hơn vài phần. Ăn mày bên trong thành Thượng Vân, đại đa số đã từng nương thân ở chỗ này, chỉ là theo thời gian mỗi năm trôi qua, những tên ăn mày kia có người rời khỏi thành Thượng Vân, có người lại vĩnh viễn lưu lại thị trấn nhỏ biên giới Thanh Châu này. Hôm nay miếu đổ nát đã chỉ còn sót lại hai người Từ Hàn.

Trở lại miếu đổ nát, lão ăn mày liền quán lại thân thể bằng chăn bông lão giấu ở dưới cỏ tranh, lại tìm một chỗ còn không tính ẩm ướt nằm

xuống. Biện pháp chống cự giá lạnh cùng đói khát tốt nhất, hiển nhiên chính là ngủ một giấc.

Từ Hàn cũng hiểu rõ đạo lý này, hẳn dùng cớ tranh che thân thể mình, nằm vật xuống bên cạnh người lão ăn mày, nhưng lật qua lật lại ngủ không yên.

Trong đầu dù sao vẫn liên tục hiện lên cảnh nam nhân kia cùng phụ nhân cò kè mặc cả lúc nãy, bán đi con cái mình. Gương mặt hoảng hốt của nữ hài, giống như một loại ánh sáng, không ngừng lóe lên trong đầu hẳn.

Hẳn rồi cuộc không thể kìm nén buồn khổ không nói ra được trong lòng, xoay người qua, nhìn về phía lão ăn mày đã sắp ngủ rồi.

"Cha." Hẳn kêu một tiếng.

"Hả?" Lão ăn mày nửa tỉnh nửa mơ, đáp lại nói.

"Vừa rồi. . ." Từ Hàn lên tiếng muốn hỏi chút gì đó.

"Năm tai họa đại hạn, chuyện bán nữ nhi rất bình thường, nữ oa tử bạc mệnh một chút, bán đi nhà mình dư dả, nữ oa tử kia bị người mua đi, mặc kệ về sau làm nghề nghiệp gì, nhưng ít ra bây giờ không đến mức chết đói, mà người trong nhà đã có tiền bán nữ nhi, tiết kiệm chút có lẽ có thể sống qua cái trời đông giá rét này, đợi được sang năm đầu xuân, mùa màng tốt rồi, sống lại một cái cũng dễ làm thôi. Tóm lại vẫn hơn người một nhà tụ họp cùng một chỗ, cố chấp chờ chết..." Lão ăn mày một tay nuôi Từ Hàn lớn, sao có thể không hiểu tâm tư của hẳn, còn không đợi Từ Hàn đặt câu hỏi, liền mở miệng nói ra.

"Bạc mệnh?" Từ Hàn nhăn mày lại, hẳn đương nhiên hiểu rõ lời nói của lão ăn mày cũng không sai, nhưng hẳn nói không nên lời vì cái gì, chính là cảm thấy bất mãn, càng là khó hiểu cái gì mới gọi là bạc mệnh?

"Bạc mệnh chính là số mệnh không tốt, mỗi người đều có mệnh của mình, có ít người từ nhỏ đã sinh ra ở gia đình phú quý, ăn ngon mặc đẹp, đó là mệnh của bọn họ. Làm tên ăn mày, bụng ăn không no, là mệnh của ta. Người bị ta nhặt được, cùng làm tên ăn mày, đây cũng là mệnh của người." Lão ăn mày chậm rãi nói qua, thanh âm lại càng ngày càng nhỏ.

Từ Hàn vẫn chưa tiêu hóa hết hoàn toàn những lời này của lão ăn mày, thấy lão đột nhiên im lặng, liền ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy lão ăn mày hiển nhiên đã ngủ rồi.

Tuổi tác của lão ăn mày dù sao đã cao, hai ngày không ăn uống chút nào, tinh thần đương nhiên không tốt.

Từ Hàn thấy thế, cũng không đành lòng lại truy vấn, nhưng lông mày mình nhăn lại, nghĩ lời nói của lão ăn mày, khó có thể ngủ.

...

Đêm qua lão ăn mày nhắm mắt lại, đã không còn có thể tỉnh dậy nữa.

Lão rốt cuộc vẫn không thể sống qua mùa đông này.

Cái chết của lão, đến rất đột ngột.

Đột ngột đến nỗi Từ Hàn đối với lần này không có nửa phần chuẩn bị.

Phía ngoài gió tuyết càng rơi xuống càng lớn, không có chút ý tứ dừng lại.

Từ Hàn đã ngồi trọn vẹn một canh giờ bên thi thể lão ăn mày, sau đó, hẳn mới chậm rãi đứng lên.

Hắn trầm mặc dùng cái giường chăn bông mà lão ăn mày đã sử dụng mấy năm nay gói kỹ lưỡng thân thể lão, sau đó lại từ trong đống cỏ tranh tìm được một cuộn dây thừng, quấn chặt vào cái chăn bông kia. Sau đó, hẳn

hít sâu một hơi, đặt một đầu dây thừng trên bờ vai của mình, cong người đứng lên, cứ như vậy nghênh đón đầy trời gió tuyết, lôi kéo thi thể lão ăn mày, đi ra miếu đồ nát.

Từ Hàn năm nay mới mười hai tuổi, cuộc sống ăn mày quanh năm để cho thân hình của hắn nhìn qua gầy nhỏ rất nhiều so với bạn cùng lứa tuổi. Thêm với mấy ngày không có ăn uống, kéo thi thể lão ăn mày, đây cũng không phải một chuyện dễ dàng đối với Từ Hàn.

Nhưng hắn vẫn cắn răng, mặc kệ gió tuyết lạnh lẽo thổi qua khuôn mặt của hắn, mà bản thân ở trong gió tuyết đầy trời lại cố chấp chậm rãi đi về phía trước.

Rất lâu.

Dây thừng ở trên vai của hắn siết ra vết máu, đốt ngón tay cũng có chút trắng bệch, khuôn mặt càng bị gió tuyết đông lạnh đến đỏ bừng.

Hắn một bước sâu một bước cạn giẫm ở trong đồng tuyết, cứ như vậy kéo thi thể lão ăn mày đi vào thành Thượng Vân.

Một cái nam hài kéo lấy một cái sự vật trùng trùng điệp điệp được bao bọc bằng chăn bông.

Cảnh tượng như vậy, ở thành Thượng Vân năm nay cũng trông thấy không ít mà mục đích của bọn hắn cũng không khó đoán.

Người chết, xuống mồ mới có thể yên ổn.

Bán mình chôn cha những năm qua có thể nói tình huống ly kỳ, trong năm nay tai họa tới tấp lại không thể khiến cho một ít người đi đường nhắc lên nửa điểm hứng thú.

Gia đình nghèo cuộc sống tự nhiên đau khổ, nhưng gia đình giàu có cũng không ít một chút lương thực này, bọn họ ngược lại rất thích nhận lấy những hài tử bán mình chôn cất cha này, người lành lợi được lưu lại, làm tiểu nhị hoặc là nha hoàn, không thích qua tay bán đi nơi khác, cũng là một cái cộc sinh ý. Một chỗ sông bài phía tây thành lại càng phủ lên chiêu bài, chuyên môn thu mua mấy tên hài đồng này, nam nữ không hạn chế, nhưng niên kỷ lại không thể quá lớn, công khai ghi giá.

Chủ nhân phía sau sông bài dường như lai lịch không nhỏ, nha môn trong thành đối với chuyện này mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không hỏi qua. Nhưng trên phố ngược lại có một chút tin đồn như vậy, nói sông bài này thu mua nhiều hài đồng như vậy, là vì tiến hành chút tà thuật, có người ở bên trong quán rượu xác thực lời nói này, lão đã từng trông thấy bên trong sông bài mang ra vô số cỗ thi thể tiểu hài tử lúc nửa đêm.

Nhưng khách uống rượu nói lời này, sau đó một ngày rút cuộc không có ai thấy nữa.

Thời điểm Từ Hàn đi đến sông bài kia, thủ vệ cường tráng đang khép lấy xiêm y, dựa cánh cửa, tựa như buồn ngủ.

Âm thanh phát ra do thi thể lão ăn mày kéo trên mặt tuyết kéo tráng hán tử trong mộng đẹp tỉnh lại, gã liếc nhìn thoáng qua Từ Hàn quần áo tả tơi, khoát tay áo, không kiên nhẫn nói: "tiểu ăn mày đi một bên, gia gia nơi đây không có tiền cho người."

Từ Hàn cũng không thèm để ý, hần như thả ra gánh nặng, buông xuống dây thừng trong tay. Ở trong đồng tuyết đứng thẳng người, nhìn về phía tráng hán, dùng thanh tuyến xanh non của bản thân nói ra: "ta đến bán thân."

"Hả? Bán thân?" Tráng hán sững sờ, gã lúc này mới nhìn rõ cái vật bị khóa lại trong chần bông sau lưng nam hài.

Khiến gã có chút kinh ngạc, tiểu hài tử bị bán đến sông bài đương nhiên không ít, nhưng đại khái đều do bậc cha chú dẫn đi, hoặc từ nơi khác qua tay mà đến, bản thân chạy đến sông bài bán mình đấy, gã vẫn là lần đầu gặp phải.

Gã nhìn về phía Từ Hàn lần nữa, rất nghiêm túc đánh giá một phen nam hài trước mặt này.

Hắn rất gầy yếu, gầy yếu đến như một trận gió có thể thổi ngã. Trên mặt của hắn tràn đầy cáu bẩn, làm cho người ta khó có thể thấy rõ hình dạng của hắn, thế nhưng trên mặt lơ đãng lại mọc lên một đôi mắt sáng ngời.

Đôi mắt kia, vào lúc này đối mặt với ánh mắt của tráng hán, bên trong bao vây lấy thứ nào đó khó có thể nói.

Tráng hán giật mình một cái, gã bị ánh mắt kia xúc động, nói: "bán mình chôn cha, nơi đi rất nhiều, người vì sao phải chọn nơi này."

Hắn biết rõ, sau lưng mình cái sông bài này, rốt cuộc là cái thứ gì, càng hiểu rõ những hài tử kia bán mình đến đây, rốt cuộc có kết cục như thế nào.

"Người bán mình nơi khác, chính là cả đời, nơi đây, ta nghe nói, chỉ cần làm đủ năm năm, liền thả ta tự do."

Từ Hàn nhìn tráng hán, bình tĩnh nói.

Tráng hán lại sửng sốt, gã âm thầm cảm thấy buồn cười, quả thực, bọn chúng nơi này có quy định như vậy. Nhưng đến bây giờ mới thôi, gã vẫn chưa từng nghe nói qua hài tử có thể làm được như vậy.

"Làm đủ năm năm? Đây chính là chuyện liều mạng." Tráng hán nói ra.

Lời này nói ra, thực ra đã vượt quá quyền hạn. Nhưng có lẽ vì nam hài trước mặt này để cho gã cảm giác thực sự có chút đặc biệt, bởi vậy lại chịu đựng được nói ra một chút tình hình thực tế sau lưng.

"Nhà người ta ra bảy tám lượng bạc, chính là một lòng cả đời. Các người ra mười lăm lượng bạc, lại chỉ cần làm năm năm, đương nhiên, việc cần phải làm sẽ không đơn giản." Từ Hàn nhẹ gật đầu, ánh mắt lại bình tĩnh như cũ.

Tráng hán nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Từ trong lời nói của Từ Hàn, gã không khó nghe ra, nam hài này trước khi đến cũng đã có chuẩn bị đối với lần này. Không nói đến từ bên trong đôi câu vài lời này liền phỏng đoán ra những thứ này, nam hài này tâm tính vô cùng được, thế nhưng dĩ nhiên đã minh bạch trong đó khác biệt, hẳn vẫn lựa chọn bán mình cho sòng bài của bọn chúng, trên điểm này, liền cũng đủ để cho gã khó hiểu.

"Vì cái gì?" Gã kinh ngạc hỏi, thanh tuyến chẳng biết vì sao thậm chí có chút đắng chát.

"Lão đầu nói, lão nếu như chết, sẽ để ta bán mình cho một cái gia đình phú quý, có thể sống, nếu như làm được lợi, lấy được niềm vui của gia chủ, nói không chừng còn có thể kiếm một phần việc làm thật tốt, không lo áo cơm cả đời."

"Lão nói, đây là sinh mệnh tốt nhất của ta rồi."

"Thế nhưng. . ."

Lông mày nam hài vào lúc này bỗng nhiên nhíu lại, trong con người tựa như có một đạo quyết ý hiện lên, một khắc này, hẳn đứng thẳng lưng mình lên trong gió tuyết, như võ sĩ sắp chết, giống như Phượng Hoàng chờ đợi Niết Bàn.

Hắn nói ra: "ta không cam chịu số phận."

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Dê Mập Nên Làm Thịt, Người Mạnh Thì Chết

Vì vậy, trong lǎng mộ ở ngoại ô thành Thượng Vân lại có thêm một ngôi mộ mới.

Mười hai năm qua.

Lão ăn mày không thể nói tốt với Từ Hàn bao nhiêu, nhưng nếu không phải bên trong đê tuyết năm đó trong lòng của lão hiện lên một tia thiện niệm, chỉ sợ trên đời này đã không còn có Từ Hàn rồi.

Từ Hàn quỳ rất lâu trước phần mộ, cho đến khi trán hán theo hãn đến cũng đã không kiên nhẫn báo hiệu mới rốt cuộc đứng dậy.

Hãn nhìn thật lâu cái bia trên phần mộ, nỗi lòng có chút cuồn cuộn.

"Người tạm thời an nghỉ ở chỗ này đi, người nuôi ta mười hai năm, ta lấy thân hoàn lại."

"Ta và người cũng không nợ gì nhau."

"Từ nay về sau, sinh mạng của ta, sẽ do ta tự mình quyết định đi."

Nói xong, Từ Hàn xoay người qua, khẽ gật đầu với trán hán cùng đi với hãn.

Lúc đó, gió tuyết đang tạm ngưng lại lần nữa gào thét về phía hãn.

Từ Hàn cũng không quay đầu lại cùng tráng hán chạy vào trong gió tuyết.

Lúc đó hắn đứng thẳng lưng mình, trong con người ánh sáng như tuyết, thật giống như một thanh kiếm ra khỏi vỏ.

...

Tòa sòng bài này ở thành Thượng Vân không đơn giản.

Tráng hán tên là Lục Đại Ngưu mang theo Từ Hàn xuyên qua tầng tầng cửa ngầm, rút cuộc đi vào trong phòng tối dưới sòng bài.

Trong phòng tối ước chừng có bốn mươi năm mươi tên hài đồng lớn nhỏ giống như Từ Hàn, nữ hài chiếm hơn phân nửa, có lẽ quả nhiên như lão ăn mày nói, sinh ra gặp phải loạn thế, sinh mệnh nữ hài còn muốn mỏng hơn một chút.

Mà chỗ ở của Từ Hàn là một gian phòng nhỏ lớn chừng hai trượng vuông, phòng này trọn vẹn chen lẫn mười hai tên nam hài.

Mười hai khuôn mặt xanh xao vàng vọt nhỏ nhắn bày biện ra mười hai loại kiểu dáng hoảng sợ khác nhau, mà Từ Hàn rất rõ ràng, bọn họ sợ không phải là mình, mà là cái vị tráng hán phía sau mình kia.

"Đi vào!" Lục Đại Ngưu cũng không có biểu hiện giống như lúc trước khác hẳn với thường nhân còn đối với Từ Hàn có gì đặc biệt ưu đãi.

Mười người có thể sống được một tên đã tính không tề, về phần gọi là tôn trọng?

Đó là người sống, mới có thể lấy được trọng đãi.

Từ Hàn không kịp đề phòng bị Lục Đại Ngưu dùng sức đẩy, ngã vào trong phòng.

Ngay sau đó, cửa sắt sau lưng liền phát ra một tiếng đập mạnh, bị Lục Đại Ngưu đóng lại.

...

Dù cho lúc trước đã hoàn toàn nghĩ tới tình cảnh như hiện tại, nhưng khi hẳn thực sự tới đây, đối mặt với vẻ sợ hãi trên mặt những hài đồng kia, đáy lòng của hẳn vẫn phát lạnh.

Nói cho cùng, hẳn năm nay cũng mới mười hai tuổi.

Trước đó nhìn thấy cảnh vật khó lường nhất, cùng lắm cũng chính là người đẹp trên Hồng Trang Các trang điểm để được xinh đẹp, hở ngực lộ nhũ rồi.

Chỉ là hấp tấp thoáng nhìn, liền khiến hẳn xấu hổ tim đập mạnh.

Hoàn cảnh như vậy tuy làm hẳn sợ hãi, mà theo bản năng, hẳn cũng khát vọng từ trong miệng những hài đồng kia biết được một chút tin tức về cái phòng tối này, mặc dù không hẳn có thể bảo vệ tính mạng, nhưng ít ra trong lòng an ổn một chút.

Nhưng những hài đồng kia cũng sớm bị dọa bể mật, từng tên một co đầu rút cổ tại góc tường, thần tình hoảng sợ chết lạng, hoàn toàn không để ý tới lời nói của Từ Hàn.

Tình hình như vậy, không thể nghi ngờ làm Từ Hàn càng bất an.

...

Mấy ngày kế tiếp, Từ Hàn trải qua rất thoải mái dễ chịu.

Thoải mái dễ chịu một cách không ngờ .

Mỗi ngày cũng sẽ có người đưa tới đồ ăn, không chỉ có bao ăn no, hơn nữa mỗi bữa đều có thịt ăn, trong thời gian thiên tai này, chỉ sợ cũng chỉ gia đình giàu có mới có đãi ngộ như vậy.

Trừ ăn cơm ra, thời gian còn lại là mỗi ngày cùng theo Lục Đại Ngưu học tập quyền pháp cùng sử dụng binh khí.

Từ Hàn cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy, tuy rằng thái độ của đám người Lục Đại Ngưu đối với bọn hắn vô cùng ác liệt, động thì quyền đâm cước đá, nhưng những điều này không đến mức khiến bọn nhỏ sợ hãi như thế.

Hắn đối với lúc trước, có thể ăn được một bụng cơm no, đã là hy vọng xa vời, còn lo lắng nhiều tương lai ngày mai như vậy.

Hắn rất nỗ lực.

Hắn dốc sức liều mạng luyện tập quyền cước.

Hắn so với người ta càng thêm quý trọng thời gian hiện tại.

Thân thể của hắn yếu, thể lực kém, lúc luyện công khó tránh khỏi có lúc làm không đến nơi đến chốn, vì thế hắn bị trách phạt không ít, nhưng hắn cũng không lười biếng, thậm chí lúc nhàn rỗi liền tranh thủ luyện tập.

Hơn mười ngày sau, mặc dù chưa nắm được mấu chốt, nhưng cũng đã có một chút bộ dáng.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, hắn rõ ràng cảm giác được bản thân mình qua từng ngày bắt đầu không ngừng khôi phục, nhưng rốt cuộc là tác dụng của bộ quyền cước kia, hay là cái khác, Từ Hàn lại không đoán được.

...

Một ngày này, sau khi luyện tập xong một ngày công phu quyền cước, bọn nhỏ lần lượt trở lại chỗ của riêng mình ở trong phòng.

"Cho người lười biếng! Cho người lười biếng!" Lúc này, tiếng rống giận dữ của một người đàn ông tại nơi hẻo lánh không ngừng truyền đến.

Từ Hàn đang đi về phía cửa phòng mình nghe tiếng quay đầu nhìn lại, lại thấy một vị tráng hán cầm lấy roi da đang đánh một nam hài.

Đứa bé kia Từ Hàn nhận biết, y tên là Lưu Sanh.

Y có lẽ đã lưu lại phòng tối thật lâu, theo Từ Hàn biết, trong những nam hài cùng phòng với hắn không ai tới sớm hơn y, nhưng kỳ quái là, y thi triển quyền cước cũng là kém nhất trong mọi người, cho dù Từ Hàn vừa tới hơn mười ngày, cũng so với y tốt hơn vài phần.

Do đó, hầu như mỗi ngày y đều nhận được đòn hiểm từ người coi giữ.

Nhưng Từ Hàn lại chưa từng thấy Lưu Sanh khóc lóc.

Từ đầu đến cuối đều chỉ thấy y cắn răng, chịu khó không lên tiếng thừa nhận hết thảy.

Y yên lặng ăn cơm, yên lặng thi triển quyền cước, lại yên lặng bị đánh, vòng đi vòng lại, ngay cả những hài đồng kia đối với chuyện này cũng giống như không trông thấy.

Hắn cảm thấy Lưu Sanh dường như không giống vậy.

Từ Hàn sau khi nếm qua cơm tối mà theo hắn đã hết sức phong phú, mười vị hài đồng trong phòng đã chen chúc trên giường từ sớm, chìm vào giấc ngủ.

Mỗi một ngày đối với bọn hắn mà nói đều là dày vò, có lẽ chỉ trong mơ bọn hắn mới có thể đạt được một chút an ủi.

Từ Hàn lại không có ý định sớm chìm vào giấc ngủ.

Hắn giống như những đêm trước, ở chỗ trống trong phòng, nhiều lần thi triển quyền cước mà Lục Đại Ngưu đã dạy cho hắn.

Tuy rằng không biết làm như vậy rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng vẫn hơn cái gì đều không làm.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua.

Từ Hàn đã đầu đầy mồ hôi, hắn đang muốn đi chỗ hẻo lánh của gian phòng tìm trong thùng chút nước uống.

Két...

Lúc này, cửa sắt bị đẩy ra, Lưu Sanh vẻ mặt mệt mỏi kéo lấy thân thể tràn đầy vết thương, đi vào trong phòng.

Từ Hàn sửng sờ.

Hắn nhìn thật sâu máu thịt mơ hồ trên lưng Lưu Sanh, lại trước sau nghiêng rằng không phát ra nửa điểm âm thanh, theo bản năng nghĩ muốn hỏi một chút gì đó.

Nhưng đối phương lại làm như không nhìn thấy Từ Hàn.

Y trực tiếp đi đến giường của mình, dựa lưng vào cây cột, cầm lấy các vị thuốc bắt đầu bôi lên miệng vết thương của mình.

Từ Hàn nhú mày, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Hắn suy nghĩ một chút, từ trong lòng ngực móc ra một vật đưa tới trước mặt Lưu Sanh.

"Ăn đi, ta cũng không có nhiều." Từ Hàn nói như vậy.

Đó là một miếng bánh trắng, hẳn cố ý vì Lưu Sanh mà giữ lại đấy.

Từ Hàn ngược lại cũng không phải có lòng dạ Bồ Tát.

Chẳng qua là cảm thấy trong mười hai năm chính mình sống rất gian khổ, sinh ra, sống sót, quá khó khăn.

Nếu như sinh tồn vốn là một chuyện cực kỳ khó khăn, vậy ông trời cho hẳn mạng sống, nhất định có ý nghĩa trong đó.

Mà lúc chưa tìm được đáp án, hẳn nghĩ cần phải nỗ lực sống sót.

Lưu Sanh rõ ràng không ngờ rằng Từ Hàn lại hành động như vậy.

Y hơi sững sờ, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Từ Hàn.

Y đối với Từ Hàn cũng không có nhiều ấn tượng, chỉ là biết rõ hẳn là nam đồng gần nhất vào đây, so với những người khác có nỗ lực một chút, trừ cái đó ra, liền không cái gì đặc biệt.

Y lặng im nhìn Từ Hàn, trong ánh mắt có ý không hiểu.

Từ Hàn bị y nhìn đến có chút mất tự nhiên, nhưng hẳn vẫn đưa bánh trắng trong tay đặt ở trước mặt Lưu Sanh.

Thật lâu.

"Vì cái gì?" Lưu Sanh rốt cuộc mở miệng nói.

"Hả?" Vấn đề này hiển nhiên có chút vượt quá dự liệu của Từ Hàn, hẳn hơi sững sờ, mới vừa nói: "chỉ là đúng lúc nhiều ra một phần thể thôi."

Khi nói xong lời này, thần sắc trên mặt hẳn cực kỳ tự nhiên, dường như giống như hẳn nói, hẳn làm chuyện đó cũng coi như là một chuyện bình thường.

Nào biết lời này chẳng những không để Lưu Sanh hiểu được thiện ý của hẳn, lúc đó trên mặt y ngược lại lộ ra một ý cười đùa cợt.

"Nhà của người có từng nuôi gia súc không?" Y hỏi.

Vấn đề này, quả nhiên có chút quá đột ngột, Từ Hàn lại sững sờ.

"Không có, ta là một tên ăn mày. . ." Nhưng theo bản năng hẳn vẫn đáp lại.

"Người biết loại gia súc nào bị chết nhanh nhất sao?" Lưu Sanh đối với chuyện này cũng không quan tâm, y tiếp tục truy vấn.

Từ Hàn nhú mày, hẳn cũng không thích Lưu Sanh biểu hiện ra vẻ ác ý như hiện tại. Hẳn lắc đầu, coi như là trả lời vấn đề của Lưu Sanh.

Lưu Sanh sắc mặt lại bỗng nhiên u ám, trong phòng tối sâu thăm ánh nến dày đặc chiếu đến , có vẻ cực kỳ đáng sợ.

"Ăn được càng nhiều, gia súc lớn lên càng nhanh, luôn luôn chết trước."

Y hạ thấp thanh tuyến của mình nói ra, sau đó nhận lấy bánh tráng trong tay Từ Hàn, dùng tay xé xuống một ít, đặt vào trong miệng, khô khan nuốt xuống.

Rồi sau đó y đem mảnh lớn bánh tráng còn lại, bỏ vào trong tay Từ Hàn, y quay đầu mặc nguyên áo quần nằm xuống, từ đó không tiếp tục nhìn Từ Hàn nữa.

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Vì Còn Sống Thì Tốt Hơn

Đêm hôm đó.

Những lời Lưu Sanh nói, thần sắc trên mặt giống như gặp phải ác mộng, ở trong đầu Từ Hàn không thể xua đi.

Trong lời nói của y mang ý gì Từ Hàn cũng không thể hiểu được, nhưng trong những ngày tiếp theo, cố ý hoặc là vô tình, Từ Hàn dù sao vẫn nhìn không được âm thầm quan sát Lưu Sanh.

Hãn mơ hồ cảm nhận được, về mọi thứ trong phòng tối này, Lưu Sanh nhất định biết một chút gì đó.

Mà hãn thực sự cũng phát hiện một chút khác thường.

Bởi vì trong lúc huấn luyện, luôn luôn không đạt được như những người khác, Lưu Sanh vẫn bị phạt giống như trước kia, hay bởi vì bị phạt mà bỏ qua cơm tối.

Ngay cả như vậy, cả cơm sáng cùng cơm trưa, y cũng ăn rất ít.

Cần biết rằng bọn hãn tuy rằng cả ngày bị nhốt ở trong phòng tối, nhưng mỗi ngày huấn luyện chưa từng ngừng, đối với mấy cái hài đồng mới hơn mười tuổi mà nói, mỗi ngày tiêu hao thật lớn, bởi vậy vừa đến giờ ăn cơm, mỗi người đều hầu như là muốn đoạt lấy cơm ăn.

Vì thế sau lưng càng là tránh không được lục đục với nhau.

Tình cảnh bên phía nữ hài Từ Hàn không rõ ràng lắm, nhưng vén vén mười hai cái nam hài nơi này, ngoài trừ hãn cùng với Lưu Sanh, còn lại mười người, vì muốn cướp lấy càng nhiều đồ ăn mà nghiêm nhiên chia làm ba phái.

Trong cuộc sống bình thường đối với nhau không vừa lòng, đến lúc ăn cơm càng là thường thường đánh đập tàn nhẫn.

Mà những nam nhân chịu trách nhiệm trông coi bọn hãn lại chưa bao giờ ngăn cản, ngược lại là có chút vui mừng khi thấy những chuyện kia.

Một ngày này.

Theo thường lệ Từ Hàn một mình trong phòng tu luyện một bộ quyền cước, Lưu Sanh sau khi chịu đựng một trận nổi khổ da thịt như thường ngày, y kéo lấy thân thể mệt mỏi đi vào cửa phòng.

Từ Hàn đợi y ngồi vào chỗ của mình sau đó tiến lên đưa tới một mảnh bánh tráng sớm đã vì y giữ lại.

Từ đêm hôm đó đến hơn mười ngày về sau, Từ Hàn vẫn làm như thế.

Lưu Sanh liếc nhìn Từ Hàn, những ngày này bởi vì Từ Hàn thiện ý, khiến cho thái độ của Lưu Sanh đối với hãn khá hơn một chút.

Y giống như thường ngày nhận lấy bánh tráng, xé xuống một ít mảnh nuốt vào.

Sau đó y cũng không như trước kia đem bánh tráng còn thừa thả lại trong tay Từ Hàn, mà là tùy ý vứt xuống bên cạnh.

Từ Hàn sửng sờ, cái bánh tráng này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chính là vì một khối bánh tráng nho nhỏ này, mười vị nam hài mỗi ngày có

thể nói dùng hết tâm tư. Lưu Sanh không ăn cũng được, vì sao còn muốn vứt bỏ.

Từ Hàn có chút khó hiểu, nhưng hẳn còn chưa kịp hỏi.

Những nam hài kia vốn đã yên tĩnh nằm trên giường thấy bánh trắng bay ra, từng cái một giống như chó dữ chụp mồi nhảy tới chỗ cái bánh trắng rơi xuống đất, trong lúc đó tiếng chửi bới cùng tiếng gầm giận dữ vang lên không dứt bên tai, tràn ngập cả cái gian phòng.

"Ăn nhanh một chút, thành đám heo mập đợi làm thịt." Lưu Sanh chưa từng quay đầu nhìn lại đám nam đồng kia, chỉ là dùng thanh tuyến chỉ y cùng với Từ Hàn mới có thể nghe thấy, lạnh lùng nói.

Nói xong những điều này, y cũng không nhìn tới vẻ mặt khiếp sợ của Từ Hàn, lại tiếp tục giống như thường ngày, giữ nguyên quần áo nằm ngủ.

...

Lại năm ngày trôi qua.

Ngày hôm nay Từ Hàn rút cuộc đã hiểu được hàm ý trong lời nói của Lưu Sanh.

Một vị nam hài lúc đang ăn cơm tối bỗng nhiên phát ra một trận kêu rên, sắc mặt ngay lập tức trở thành màu tím, trên trán lại càng nổi gân xanh, sau đó thân thể ngã xuống đất, tay của gã vẫn nghĩ hết biện pháp tranh đoạt đồ ăn rơi lả tả trên đất. Thân thể của gã một hồi run rẩy, mấy hơi thở sau đó, trong lúc mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú, đã không còn mạng.

Chuyện này xảy ra quá mức đột nhiên, Từ Hàn hoàn toàn không thể đoán được.

Đợi hẳn phục hồi tinh thần lại, thi thể đứa bé trai kia đã bị Lục Đại Ngưu phái người mang đi, sau đó lão giống như không thấy chuyện gì xảy ra, tiếp tục chỉ huy mọi người trở lại gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Nam hài chết đi là một vị thủ lĩnh của ba phe, cái chết của gã, không thể nghi ngờ đối với nhóm của bọn chúng đã kích thích thật lớn, lúc này hai nhóm còn lại giương cung bạt kiếm ở bên trong phòng nhỏ, hai vị thủ lĩnh còn lại muốn mượn cơ hội này cướp đoạt người của nhóm kia, mà người trong nhóm đã mất đi thủ lĩnh cũng một phen chân tay luống cuống.

Từ Hàn hiển nhiên không rảnh bận tâm những người kia, hẳn càng khẳng định suy đoán của mình, Lưu Sanh nhất định biết một chút gì đó!

Đợi lúc Lưu Sanh đi vào trong phòng, Từ Hàn liền nghênh đón.

Hắn không nói gì, nhưng trong ánh mắt khẩn thiết cũng đã đưa ý nghĩ trong lòng hiện tại biểu lộ đến nhìn một phát là thấy hết.

Lưu Sanh tựa như đã đoán được từ trước, y hướng tới Từ Hàn nhẹ gật đầu, tỏ ý y không muốn lộ ra.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Hành động như vậy không thể nghi ngờ làm Từ Hàn tạo ra hoàn cảnh có lợi với Lưu Sanh, lúc đó Từ Hàn vội vàng tiến đến bên người Lưu Sanh nói.

Lưu Sanh cũng liếc nhìn Từ Hàn thật lâu, dường như đang cân nhắc, nam hài trước mặt này có thể tin tưởng được hay không, nhưng sau đó mấy hơi thở, y liền có quyết định.

Lập tức, y liền ghé sát tai Từ Hàn, nhẹ nhàng nói: "ta tới nơi này đã được tám tháng, đến hôm nay người trong phòng này đều đã thay đổi ba đợt."

"Đều chết hết?" Từ Hàn sửng sốt, có chút kinh ngạc quay đầu hỏi.

Lưu Sanh lắc đầu, tiếp tục nói: "cũng không phải hoàn toàn như vậy, nhưng hơn một nửa đều chết hết, cũng giống như ngày hôm nay người nọ chết đi. Còn có một phần nhỏ bị bọn chúng mang đi, sau đó không thấy trở về."

"Nhưng bọn họ vì sao mà chết? Chẳng lẽ thực sự có liên quan với những đồ ăn kia?" Từ Hàn nghe vậy, trong lòng lập tức sinh ra một cỗ khí lạnh, dù sao những thứ đồ ăn kia mấy ngày này hắn cũng ăn không ít.

Lưu Sanh lại một lần nữa lắc đầu.

"Ta không biết, thế nhưng người ăn càng nhiều dù sao vẫn chết đầu tiên, hoặc là được mang đi đầu tiên."

Từ Hàn trong lúc này rốt cuộc hiểu rõ vì sao Lưu Sanh lại thà rằng chịu đựng cây roi cũng không muốn ăn thật nhiều đồ ăn, luyện thật tốt quyền cước.

Sắc mặt của hắn cùng lúc đó trở nên ngưng trọng, nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy có chút không đúng, hắn lại lần nữa nói: "nhưng vì cái gì phải làm như vậy?"

Đây là một cái đạo lý không thể giải thích được, nếu đám người Lục Đại Ngưu mua bọn hắn về chỉ là vì muốn hại chết bọn hắn, vậy bọn chúng có rất nhiều phương pháp xử lý nhanh và hiệu quả hơn so với cách này, đồng thời, cách làm như vậy không những hao tổn tiền tài của bọn chúng, đối với đám người Lục Đại Ngưu cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

"Nhưng những hài tử chết đi kia, lại phải giải thích thế nào?" Lưu Sanh sửng sốt, y không phải không thừa nhận những lời nói của Từ Hàn có vài phần đạo lý, nhưng về những thứ đồ ăn kia y từ đầu đến cuối không thể nào an lòng.

Lưu Sanh nướng mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Những hài tử bị mang đi cũng có người ăn rất nhiều, nhưng bọn họ luyện quyền cước tốt hơn nhiều so với những người chết đi ..." Y nói như vậy, giọng nói lại dần dần nhỏ xuống.

Y cảm thấy bản thân mình dường như đã bỏ lỡ một cái manh mối rất mấu chốt.

"Chỉ cần có người luyện không được tốt sẽ bị trách phạt, hiển nhiên bộ quyền pháp kia cực kỳ quan trọng!"

"Thậm chí đây có thể là mục đích chủ yếu nhất để chúng bỏ tiền ra mua chúng ta!" Từ Hàn thấp giọng phân tích.

Hắn tiếp tục nói: "ta không biết rốt cuộc những người kia chết đi là do nguyên nhân gì, nhưng muốn rời khỏi nơi đây, nhất định phải luyện tốt bộ quyền cước mà bọn chúng đã dạy."

Nói đến đây, hắn lại nhìn về phía Lưu Sanh lần nữa, thanh tuyến đột nhiên thấp xuống: "mà muốn luyện tốt quyền cước. . ."

"Ít nhất, chúng ta phải ăn thật no."

"Thế nhưng. . . Đã đi ra khỏi đây. . . Ai biết bọn chúng lại sẽ làm chuyện gì với chúng ta. . ." Lưu Sanh chần chờ nói.

"Bất kể làm chuyện gì, vẫn hơn cả đời chờ ở chỗ này." Từ Hàn đã cắt đứt lời nói của Lưu Sanh. Lúc đó ánh nến ngoài phòng chiếu vào trong mắt của hắn, lóe một thứ hàn mang khiến lòng người run sợ, đó là quyết tâm của hắn.

"Ta nghĩ còn sống thì tốt hơn." Từ Hàn nỉ non nói.

"Còn sống tốt hơn..." Giống như bị Từ Hàn cảm hóa, Lưu Sanh lặp lại lời nói của Từ Hàn trong con người cũng dần dần sáng lên một trận hào

quang.

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Áo Xanh Bào Tím Tụ Sâm La

Cũng từ ngày đó.

Từ Hàn cùng Lưu Sanh đã đạt thành nhận thức chung, bắt đầu tích cực cướp đoạt đồ ăn, vì thế bọn hãn thậm chí hợp nhất ba vị nam hài đã mất đi thủ lĩnh, bản thân biến thành một cái thể lực lớn nhất bên trong nhóm nam hài.

Mặt khác người hai phe kia tự biết không thể chống lại, hợp nhất thành một thể, ý đồ chống lại Từ Hàn cùng Lưu Sanh.

Thế nhưng Lưu Sanh ăn uống no đủ lại hiện ra tàn nhẫn không giống với người thường.

Ngay lúc buổi tối ngày hôm sau, lúc cướp đoạt đồ ăn, y cứng rắn cắn xuống lỗ tai một tên nam hài. Từ đó, rốt cuộc không người còn dám trêu chọc bọn họ.

Mỗi ngày tự có người cung kính đưa tới đồ ăn, mà hai người thì hoàn toàn dẫn thân vào tu hành bộ quyền pháp kia.

Thời gian dần trôi qua, bọn hãn phát hiện theo tinh thông quyền cước, thân thể của bọn hãn càng ngày càng mạnh. Cho dù bản thân mình trước kia chưa từng tiếp xúc bất kì tu hành hay liên quan đến huấn luyện, Từ Hàn cùng Lưu Sanh cũng hiểu được tốc độ tinh tiến như thế là cực kỳ khác thường.

Nhưng đồng thời điều này cũng làm cho phỏng đoán lúc trước của bọn hắn càng vững chắc.

Cuộc sống như vậy tiếp tục đến ba tháng sau.

Ngày kia Lục Đại Ngưu đột nhiên gọi Từ Hàn cùng Lưu Sanh, dẫn tới gặp một vị nam tử mặc áo xanh, nói cho bọn hắn biết vị nam tử kia tên là Nguyên Tu Thành, là Đà Chủ thành Thượng Vân, để cho bọn họ đi theo lão.

...

Hai người như chưa hiểu rõ tình cảnh của mình, dưới sự dẫn dắt của nam tử mặc áo xanh đi ra phòng tối. Mọi việc đến quá mức nhanh chóng, thế cho nên lúc cửa sòng bài bị đẩy ra, trên đường phố thành Thượng Vân người người lui tới, cùng với mặt trời ngày xuân rực rỡ bắn vào mắt của bọn hắn, hai người vẫn đang ngây người như cũ.

"Lên xe đi." Nam tử mặc áo xanh cũng không cho hai người quá nhiều thời gian hưởng thụ cảnh đẹp như vậy, lão quay đầu nhìn hai người, thanh tuyến lạnh nhạt nói.

Cho dù là Lục Đại Ngưu cũng phải cẩn thận hầu hạ nam tử mặc áo xanh, hiển nhiên không phải là người Từ Hàn cùng Lưu Sanh có thể ngỗ nghịch đấy. Mặc dù đối với cảnh tượng như vậy không nỡ bỏ qua, nhưng sau một khắc bọn hắn vẫn thành thành thật thật leo lên xe ngựa sớm đã ở trước cửa đợi chờ.

Nguyên Tu Thành, cũng chính là vị nam tử mặc áo xanh kia, cùng lúc đó trèo lên xe ngựa.

Xe ngựa trên đường đi về phía trước, rất nhanh liền chạy ra khỏi thành Thượng Vân, đi tới một chỗ nào đó.

Sau khi trải qua một phen tinh thần hưng phấn, Từ Hàn cùng Lưu Sanh dần dần có chút lo lắng, thế nhưng vị Nguyên Tu Thành đại nhân sau khi vào xe liền ngồi ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, không có một chút ý cùng hai người nói chuyện.

Từ Hàn cùng Lưu Sanh liếc nhau, thần sắc đều có chút ngưng trọng.

Trong xe ngựa lắc lư bốn năm canh giờ, sắc trời dần dần chuyển tối.

Mà Từ Hàn cùng Lưu Sanh trong lòng bất an cũng càng ngày càng lớn.

"Hỏi đi, các người muốn biết những thứ gì?" Nguyên Tu Thành tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng đối với tình trạng của hai người lại dường như rõ trong lòng bàn tay. Thanh âm lạnh lùng của lão phá vỡ bầu không khí trầm mặc bên trong xe ngựa.

Hai người nghe vậy trong lòng giật mình, lại lần nữa nhìn nhau, hiển nhiên đối với năng lực mà Nguyên Tu Thành biểu hiện ra, cực kỳ khiếp sợ.

Lại là một phen do dự, Từ Hàn cuối cùng khua lên dừng khí, nhìn về Nguyên Tu Thành đang nhắm mắt nói: "Người tốt cuộc muốn chúng ta làm chuyện gì?"

"Mười lăm lượng bạc mua năm năm sinh mạng của các người, trong năm năm này đương nhiên là muốn dùng mạng của các người, đi kiếm số bạc này về." Nguyên Tu Thành vẫn như cũ nhắm mắt lại.

"Vậy tại sao trong phòng tối sẽ có người không ngừng chết đi? Những đồ ăn kia có phải hay không. . ." Từ Hàn hỏi tiếp.

"Trong thức ăn được bỏ vào Yêu đan, ăn về sau, yêu lực sẽ ở trong cơ thể của người toả ra, nếu như phụ trợ quyền cước mà chúng ta truyền thụ cho, liền sẽ hấp thu vào trong lục phủ ngũ tạng các người, làm mạnh mẽ khí

lực của mình, nhưng nếu có một chút lười biếng. . ." Nguyên Tu Thành không đợi Từ Hàn nói xong vấn đề của mình, liền đã đoán được lão muốn nói điều gì kế tiếp, liền lập tức hồi đáp.

Hai người nghe vậy lại sửng sờ, điều này cùng đồng nhất với phỏng đoán lúc trước của bọn hắn, sau khi nhìn nhau đều có chút nghĩ đến mà sợ, theo như lời nói của Nguyên Tu Thành cho dù bọn họ hết mình giảm bớt sức ăn như Lưu Sanh trước kia, lại như cũ tránh không được cuối cùng bị yêu lực làm hại, may mắn bọn hắn lựa chọn một con đường đúng đắn.

"Vậy kế tiếp đây?" Từ Hàn vội vàng lại lần nữa đặt câu hỏi.

Lúc đó hai con người của Nguyên Tu Thành bỗng nhiên mở ra, khoe miệng của lão bỗng nhiên phác họa ra một ý cười.

"Kế tiếp, chính là một cái thử thách cuối cùng." Lời nói của Nguyên Tu Thành vừa phát ra, xe ngựa kia bỗng nhiên ngừng lại.

"Nguyên Đà Chủ, người tới có chút chậm a." Lúc này ngoài xe ngựa truyền đến một giọng nói, trong thanh tuyến mang theo một chút vẻ đùa cợt.

Vẻ đùa cợt kia giống như không thêm che dấu, ngay cả Từ Hàn cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng Nguyên Tu Thành đối với chuyện này giống như không nghe thấy, thần sắc trên mặt như trước vô cùng lạnh nhạt.

"Xuống xe đi." Lão nhẹ nhàng nói.

Từ Hàn cùng Lưu Sanh không dám có chút chống lại, vội vàng theo Nguyên Tu Thành một đường đi xuống xe ngựa.

Tâm trạng của hai người hiển nhiên rất bất an, mà sau khi bọn hắn đi xuống xe ngựa, thấy rõ tình hình trước mặt không khỏi sửng sò.

Xe ngựa chạy được mấy canh giờ, sắc trời sớm đã chuyển tối, mà giờ khắc này bọn hắn đang ở trước mặt một chỗ rừng rậm.

Rừng rậm kia cực kỳ âm u, bị khói mù bao phủ, trong bóng chiều lộ ra khí tức quỷ dị.

Mấy vị nam nữ cùng mặc áo xanh giống như Nguyên Tu Thành đã đứng ở trước mặt từ rất sớm, phía sau bọn họ đều không ngoại lệ cũng mang theo mấy vị hài đồng cùng niên kỷ lớn nhỏ với Từ Hàn hoặc là Lưu Sanh.

Nhìn thần sắc trên gương mặt chúng, có lẽ là cũng giống như Từ Hàn đã từng trải qua .

"Nguyên Đà Chủ làm cho chúng ta đợi thật lâu a."

Dưới sự dẫn dắt của Nguyên Tu Thành, hai người đi theo lão tới trước mặt mọi người, lúc này liền có một vị nam tử trung niên sau lưng dẫn theo năm vị hài đồng đi lên trước, quay qua Nguyên Tu Thành chấp tay nói.

Mặc dù Từ Hàn cùng Lưu Sanh tuổi còn quá nhỏ nhưng vẫn có thể nghe ra gã lai giả bất thiện.

Thế nhưng Nguyên Tu Thành đối với chuyện này xem như không có gì, chưa từng trả lời gã ngược lại dẫn hai người tiếp tục đi về phía trước, đi đến phía sau đám người, chỗ đó có hai vị nam tử mặc áo tím đang yên tĩnh xếp bằng ở tại chỗ.

"Nguyên Tu Thành bái kiến hai vị sứ giả đại nhân." Nguyên Tu Thành xưa nay lãnh đạm đối với hai vị nam tử áo tím ngược lại biểu hiện ra thật nhiều cung kính, lão chấp tay với hai người nói.

"Ừ, tới." Hai vị nam nhân mặc áo tím cùng lúc đó ngẩng đầu lên, Từ Hàn lúc này mới có thể nhìn rõ, trên đầu hai vị nam nhân mặc áo tím cũng mang theo một cái mặt nạ màu đồng cổ.

Một cái là đầu trâu hai mắt chứa sát khí, một cái là mặt ngựa thần sắc u ám.

Cảnh ban đêm nồng đậm, đỉnh núi hoang vu, thêm với hai người mặt nạ quỷ dị, tựa như làm cho Từ Hàn một trận phát lạnh trong lòng, hắn vô thức nhìn qua Lưu Sanh, lại thấy y hiện tại cũng là sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên sợ hãi rất nhiều.

"Vậy liền bắt đầu đi." Nam tử áo tím liếc nhìn nhau, nói như vậy.

Thanh âm của bọn họ cũng không lớn, nhưng lời ấy vừa phát ra, đám người tốp năm tốp ba mặc áo xanh nhao nhao thu hồi thanh âm của mình, cung kính mang hài đồng phía sau mình xông tới.

"Chúng ta là hai sứ giả ngưu đầu mã diện (đầu trâu mặt ngựa) vì Thái Sơn vương buông xuống, chỗ chướng khí sau lưng chính là rừng cổ, trước kia là chỗ chôn người bị ruồng bỏ, bọn hăn ở trong rừng cổ nhận chướng khí bồi dưỡng, hóa thành yêu thi, việc các người phải làm chính là ở trong đó lấy được mười khối đầu người mới có thể đi ra rừng cổ, hoặc là, chết."

Mà dường như đáp lại lời nói của hai người này, đợi cho bọn hăn nói xong, bên trong rừng rậm kia bỗng nhiên truyền đến một trận gầm nhẹ giống như người không phải thú. Trong lòng Từ Hàn run lên, ánh mắt cũng càng kinh hãi nhìn về phía rừng rậm kia, giống như rừng rậm trước mặt là một chỗ địa ngục nhân gian dữ tợn đáng sợ.

"Thời gian của các người không nhiều lắm, chỉ có mười lăm ngày, một khi vượt qua kì hạn này, nhất định sẽ bị Yêu khí tràn ngập trong rừng cổ xâm nhiễm, tác động đến yêu lực trong cơ thể các người, hóa thành yêu thi,

bởi vậy, tránh né cũng không phải là phương pháp tốt, muốn sống sót, phải chủ động xuất kích!"

Thanh âm nghiêm ngặt của đầu trâu mặt ngựa lại lần nữa vang lên, truyền vào trong tai mỗi người ở đây rõ ràng.

"Tôn Thượng, ta có thể hỏi người một chuyện không?" Ngay tại lúc tất cả hài đồng đều bị một màn đột nhiên xuất hiện này làm cho kinh sợ tới mức ngốc trệ, một tiếng nói non nớt lại bỗng nhiên vang lên.

Lúc đó Từ Hàn theo bản năng quay đầu nhìn lại, lại thấy cách đó không xa, một tên nam hài cao lớn trong đám người đứng thẳng thân thể, nhìn về phía đầu trâu mặt ngựa.

"Hả?" Hai vị nam tử áo tím hiển nhiên cũng không có ngờ tới chuyện này, bọn họ hơi hơi do dự, ngược lại là không có ý đi trách tội. "Hỏi đi."

"Nếu là đầu người, như chúng ta có tính không?" Đứa bé trai kia hỏi một cái vấn đề làm cho mọi người ở đây biến sắc, những trên mặt của nó lúc này hiện ra một vẻ tàn nhẫn mà đáng ra không thuộc về cái tuổi này.

"Vấn đề hay." Đầu trâu mặt ngựa ngừng lại, sau khi cân nhắc một chút, bọn họ mới dùng thanh tuyến âm trầm đáp lại.

"Đã là đầu người, tất nhiên giữ lời."

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Lời Hứa Của Thiếu Niên Đáng Giá Nghìn Vàng

Từ Hàn cùng Lưu Sanh phân chia mỗi người mang theo một thanh đoản kiếm, sau đó bị dẫn tới một con đường đi vào rừng rậm.

Đó là một mảnh rừng rậm cực kỳ quý dị.

Mặc dù đã gần đến nửa đêm, nhưng trên bầu trời trăng sáng sao thưa, mà trong rừng rậm lại cực kỳ âm u, lấy thị lực của hai người Từ Hàn cũng khó có thể thấy rõ ràng cảnh tượng trong đó.

Hơn nữa, giống như có ảo giác, hai người có thể ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt loáng thoáng phiêu tán trong không khí.

Hai người có thể từ trong phòng tối trở hết tài năng, hiển nhiên bọn hãn có chỗ bất phàm.

Nhưng nói cho cùng tuổi tác cũng không quá mười một mười hai tuổi.

Đột nhiên đi tới địa phương như thế này khó tránh khỏi trong lòng hoảng hốt, hai người tại lúc đó nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được nồng đậm bất an.

"Làm sao bây giờ?" Sau một lúc lâu trầm mặc, Lưu Sanh quay đầu nói, thanh tuyến hơi khô khát.

Từ Hàn lắc đầu, đối với loại không gian thay đổi giống như pháp thuật, hãn chưa từng nghe nói qua bao giờ, hiện tại đột nhiên gặp phải,

cũng là tâm thần xao động, tạm thời khó có thể tự kiềm chế.

"Người có biết chút gì về những thứ yêu thi trong miệng bọn chúng nói không?" Từ Hàn suy nghĩ một chút, hỏi lại.

"Đại khái là một chút tà vật bị yêu hóa." Lưu Sanh quay đầu nhìn một mảnh rừng rậm đen kịt, trầm giọng đáp lại.

Câu trả lời này khiến Từ Hàn sửng sờ, hẳn vốn là thuận miệng vừa hỏi, nhưng theo trong lời nói của Lưu Sanh nghe ra, tựa như đối phương còn mơ hồ biết rõ một chút.

Lúc này Lưu Sanh cũng phục hồi lại thần trí của mình, y cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Từ Hàn, nhưng mấy ngày nay ở chung, đã làm hai người tạo nên đầy đủ tin tưởng, y mỉm cười, nói ra: "Cha ta đã từng nói với ta, Yêu tộc thống trị phương thế giới này trong thời kì Thượng Cổ, nhưng về sau không biết nguyên nhân gì lại bị loài người trục xuất đến phía nam khu vực Côn Luân, thế giới ngày nay tuy rằng vẫn có Yêu tộc làm loạn, nhưng vẫn không thể so với thời kì Viễn Cổ. Mà một số người trong đó đã đem yêu lực trong cơ thể Yêu tộc tinh luyện, đã luyện thành Yêu Đan, cũng chính là vật lúc trước bọn chúng trộn lẫn ở trong thức ăn để cho chúng ta ăn vào, nhưng một số người không thể chống cự lại yêu lực gặm nhấm liền hóa thành yêu thi chỉ biết đuổi theo máu thịt, mà chúng ta thì rất may mắn còn sống."

Nói đến đây, trên mặt Lưu Sanh trôi lên một vòng cười khổ, "coi như là nhân họa đắc phúc, ta tin tưởng người cũng cảm thấy, sau khi hấp thụ yêu khí, thân thể của chúng ta so với trước đây tốt lên nhiều, ta nghĩ đây chính là phương pháp bồi dưỡng sát thủ của bọn chúng, hiệu quả rất nhanh, đương nhiên cũng là tàn khốc đẫm máu."

Từ Hàn nghe vậy trong lòng một trận ngạc nhiên, đối với tình cảnh của mình bây giờ lại càng thêm phần lo lắng.

"Rống!"

Ngay trong lúc hấn chân chờ muốn nói thêm chút gì đó, trong rừng rậm đột nhiên vang lên một tiếng dã thú gào rú.

"Cẩn thận!" Lưu Sanh lập tức bắt đầu đề phòng, y cao giọng quay qua Từ Hàn quát, vô thức một tay đẩy ra thân thể Từ Hàn, bản thân mình cũng giống như một con cá chép lặn qua mấy vòng, thoát khỏi chỗ vừa nãy.

Hiện tại Từ Hàn vẫn đang còn ngây người, một đường bóng đen lấy tốc độ cực nhanh từ trong rừng rậm thoát ra, thẳng tắp đánh về chỗ Từ Hàn cùng Lưu Sanh vừa mới đứng.

Từ Hàn chưa tỉnh hồn nằm rạp trên mặt đất, dựa vào ánh trăng mới nhìn rõ hình dáng của bóng đen đột nhiên lao ra.

Đó là một cái nam hài nhìn qua cùng tuổi với bọn họ, chỉ là hai mắt của gã đen kịt, không có nửa điểm tròng trắng của mắt, quần áo trên người sớm đã rách rưới, phơi ra bên ngoài thân thể giăng đầy miệng vết thương máu thịt hư thối, nhưng gã đối với chuyện này giống như không quan tâm, sau khi đánh một phát chưa trúng, lại lần nữa phát ra một tiếng rống phẫn nộ thật to, thân thể cũng không ngừng hướng về phía Từ Hàn đánh giết tới.

Từ Hàn làm tên ăn mày mười hai năm cũng chưa từng thấy qua trường hợp như vậy?

Lập tức liền bị dọa đến chân tay luống cuống, chỉ là theo bản năng cầm chặt đoản kiếm trong tay đâm tới cái yêu thi kia.

Nhưng yêu thi này hiển nhiên đã sống rất lâu ở trong rừng rậm này, kinh nghiệm đối chiến vô cùng phong phú, Từ Hàn hạng người vừa mới ra đời sao có thể làm bị thương được chúng.

Móng tay của gã sinh ra sắc bén như tay dã thú cùng lúc đó mãnh liệt đánh ra, đoản kiếm Từ Hàn đâm ra liền cứ như thế bị gã cứng rắn đập bay.

Rồi sau đó, gã lại lần nữa phóng tới Từ Hàn, lúc này Từ Hàn nghiêm nhiên đã không có lực chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn yêu thi đánh tới, trong đầu trống rỗng.

"Súc sinh!" Ngay trong lúc tình huống nghìn cân treo sợi tóc. Lưu Sanh ở bên cạnh phát ra một tiếng hét to, y không chút nghĩ ngợi chạy vội tiến lên, thân thể nhảy lên thật cao, dao găm trong tay hung hăng đâm về phần lưng yêu thi.

Rống!!!

Chúy thủ đâm ra, cực lớn đau đớn khiến yêu thi không thể không tạm thời để xuống Từ Hàn đã là vật trong bàn tay của mình, gã mãnh liệt xoay người, lại là một trảo, hung hăng đánh bay Lưu Sanh đang đánh giết tới đây.

Thân thể của Lưu Sanh tại dưới tác động của man lực yêu thi, bay ngược ra ước chừng ba trượng, mới chật vật dừng lại trên mặt đất, nhưng thân thể trong quá trình này cuộn cuộn vẽ ra từng đường vết máu bừa bộn.

Rống!!!

Miệng vết thương trên lưng cũng không có làm yêu thi bị thương nặng, ngược lại đã khơi dậy hung tính của gã, gã ngửa mặt lên trời gào thét, quay đầu nhìn về phía Lưu Sanh đang không thể đứng dậy, cất bước trầm trọng hướng phía y đi đến.

Hiển nhiên, Lưu Sanh đánh lén đã triệt để chọc giận yêu thi.

Lưu Sanh gian nan đứng người lên, nhưng đoản kiếm cũng đã đâm vào trên lưng yêu thi, hiện tại trong tay của y đã không có một thứ gì có thể

đánh bạc chống cự yêu thi.

Đối mặt với việc bị yêu thi áp sát, y chỉ có thể là cẩn thận từng li từng tí lui ra phía sau, để cùng bảo trì một cái khoảng cách tương đối an toàn.

Nhưng yêu thi thì lại không đủ kiên nhẫn cùng đùa trò hề miêu miêu này.

Thân thể của gã bỗng nhiên cong lại, giống như dã thú hai chân chạm đất, trong miệng phát ra từng tiếng rống khó chịu, rồi sau đó, Lưu Sanh còn không kịp phản ứng.

Thân thể của gã mãnh liệt thoát ra, như một mũi tên rời cung thẳng tắp đánh giết tới Lưu Sanh.

Tốc độ của gã thực sự là quá nhanh.

Dù cho Lưu Sanh đã nhanh chóng phản ứng kịp, hai tay mãnh liệt vỗ mặt đất, muốn trở mình chạy trốn, nhưng vẫn như cũ còn là tránh không được bị yêu thi đụng vào, một cái lão đảo mới ngã xuống đất.

Còn lần này, yêu thi hiển nhiên không muốn cho Lưu Sanh thêm bất kỳ cơ hội nào, gã đứng dậy tiến lên, gắt gao đè thân thể Lưu Sanh xuống đất.

Trong đôi con ngươi lập tức hắc mang lập loè, gã há to miệng, lộ ra lại một miệng răng nanh sắc bén không giống con người.

Mắt thấy gã ngựa đầu muốn hướng phía mặt Lưu Sanh cắn xuống, chuẩn bị ăn tươi nuốt sống.

Nhưng vào lúc này, Từ Hàn ở sau lưng rút cuộc từ trong kinh hãi hồi phục thần trí, hăn không kịp nghĩ nhiều, thậm chí không kịp sợ hãi, một tay

nhắc lên thanh đoản kiếm bị đánh bay ra cạnh người mình, chạy vội tiến lên.

Trước khi răng nanh của yêu thi cắm vào mặt Lưu Sanh, dùng hết khí lực toàn thân đem thanh đoản kiếm kia hung hăng đâm vào trên đầu lâu yêu thi.

Cùng lúc đó máu tươi màu tím đen từ bên trong đầu lâu yêu thi bắn tung tóe ra, dính đầy khuôn mặt Từ Hàn.

Từ Hàn thần sắc trên mặt dữ tợn, ánh trắng chiếu đến, nhìn qua âm trầm thật giống như một tên Tu La.

Thân hình yêu thi theo máu tươi màu tím phun ra, giống như một con rối mất đi sợi dây điều khiển, hắc mang trong mắt gã dần dần tản đi, trong miệng phát ra một tiếng thống khổ vang lên, rồi sau đó bỗng nhiên ngã xuống.

Hô!

Hô!

Từ Hàn ngã trên mặt đất, hắc thở hỗn hển từng ngum từng ngum, trên mặt thần tình phức tạp.

Mà Lưu Sanh cũng từ sau tai nạn sống sót rất nhanh hồi phục thần trí của mình, y gian nan đẩy yêu thi đè trên người mình ra, sau đó kéo lấy thân thể chông chất vết thương đi đến bên cạnh yêu thi thò tay đem thanh dao găm của mình rút ra.

Lúc đó con mắt của y hiện lên một vẻ tàn nhẫn, sau đó mãnh liệt thò tay cầm lấy đầu của yêu thi, cắn răng một cái, cứng rắn cắt xuống từ trên thân thể của gã.

Làm xong những thứ này, y đi tới trước người Từ Hàn, đưa đầu của yêu thi tới trước mặt Từ Hàn.

"Người giết gã, gã là của người." Lưu Sanh nói như vậy, thanh tuyền trầm thấp giống như u linh lấm bẫm.

Từ Hàn khoát tay áo, tựa hồ đối với những thứ phát sinh lúc trước trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Nếu không phải người kịp thời cứu ta, ta đã chết sớm rồi, gã là của người." Từ Hàn liếc nhìn Lưu Sanh, lắc đầu nói.

Lưu Sanh nghe vậy, y cúi đầu xuống trầm mặc, nhìn đầu người xấu xí trong tay, suy tư thật lâu, sau đó, y giống như nghĩ thông suốt điều gì, rút cuộc nhẹ gật đầu, thu hồi tay của mình, cột đầu người kia ở hông của mình. Sau đó, giống như Từ Hàn, ngửa đầu ngã xuống bên cạnh hắn, nhìn bầu trời đầy sao, kinh ngạc sửng sờ.

...

"Năm năm, nếu mà chúng ta có thể sống qua năm năm, người muốn làm những gì?"

Hai người thiếu niên cứ như vậy nhìn bầu trời đêm rất lâu, rốt cuộc, Lưu Sanh mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Hả?" Vấn đề này thật ra khiến Từ Hàn bất ngờ, hắn hơi sửng sờ, nhìn về phía bầu trời đêm trong con mắt chiếu đến ánh sao trên trời, vô cùng sáng lạn.

Khóe miệng của hắn tại lúc đó phát họa một nụ cười chân thành.

Hắn nói: "Nếu thật sự có thể sống đến lúc đó, ta muốn đi tìm nàng."

"Nàng?" Lưu Sanh sững sờ, nhưng rất nhanh liền hồi phục thần trí. Hai người trong mấy tháng ở chung, sớm đã là không giấu nhau điều gì, y tự nhiên cũng biết nàng trong miệng Từ Hàn chính là nữ hài bị mẹ của mình bán đi.

"Người ưa thích nàng?" Lưu Sanh truy vấn, trên mặt hiếm thấy lộ ra một chút vẻ chế nhạo.

Nhưng y chọc gheo cũng không có làm Từ Hàn sinh ra nửa phần ngượng ngùng, Từ Hàn lắc đầu, cực kỳ rất nghiêm túc nói: "Năm đó nhờ nửa cái bánh bao không nhân mà ta có thể sống cho tới bây giờ, ta nếu có thể sống qua năm năm, ta muốn đi tìm nàng, nhìn xem nàng sống ra sao."

"Nếu như nàng đã gả cho người khác? Người làm sao bây giờ?" Lưu Sanh hiển nhiên cũng không tin lí do thoái thác của Từ Hàn, y xem ra nếu không phải thích, vì sao lại nhớ mãi không quên?

"Vậy thì như thế nào? Nàng có được hạnh phúc liền đủ rồi." Từ Hàn cũng lơ đãng. Nhưng hẳn lúc đó vẫn dừng một chút, lại lần nữa nhìn về phía Lưu Sanh, nói: "Vậy còn người? Năm năm về sau, người muốn làm những gì? Đi tìm đệ đệ muội muội của người sao?"

Chính như Lưu Sanh biết rõ Từ Hàn là một tên ăn mày, Từ Hàn cũng biết Lưu Sanh có một cái đệ đệ cùng muội muội, ở bên trong loạn lạc lạc đường, Lưu Sanh đối với bọn họ nhớ mãi không quên.

"Ừ." Cái đề tài này đối với Lưu Sanh mà nói hiển nhiên có chút nặng nề, y vừa mới còn vui cười sắc mặt bỗng nhiên chìm xuống, y nhẹ gật đầu, thần sắc cô đơn đáp lại.

Từ Hàn tự biết mình nói lỡ, hẳn vội vàng ngồi dậy, thò tay vỗ vỗ bả vai Lưu Sanh, nói: "Yên tâm, đệ đệ muội muội của người không có việc gì, đợi năm năm sau, chúng ta cùng đi tìm bọn họ trở về!"

Lưu Sanh nghe vậy sững sờ, y nhìn về Từ Hàn, lại thấy thần sắc trên mặt hẳn cực kỳ nghiêm túc, lòng y ấm áp, cũng cùng lúc đó trùng trùng điệp điệp nhẹ gật đầu: "Tốt! Chờ đến lúc đó, ta cũng cùng người chém giết mang trở về cô bé kia, bất kể nàng gả hay không lấy chồng, đều phải làm em dâu ta."

"Tốt! Đến lúc đó chúng ta liền cùng một chỗ đem nàng đoạt lại!" Từ Hàn cũng gật đầu đáp lại.

Nói xong, hai người thiếu niên nhìn nhau cười cười.

Lúc đó, cái rừng rậm bốn phía toàn là giết chóc tựa như cũng trở nên không hề đáng sợ như vậy.

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Một Cái Đầu Lâu Tốt

"Tiểu Hàn! Nhanh!"

Trong rừng rậm lờ mờ, Lưu Sanh liều chết ôm lấy một cái yêu thi hung dữ, ngoảnh về Từ Hàn cách đó không xa la lớn. Yêu thi kia dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, gã dốc sức liều mạng lắc lắc thân thể của mình, ý định quăng Lưu Sanh ra khỏi người mình.

Nhưng Lưu Sanh lại như thuốc cao bôi trên da chó gắt gao dính tại trên lưng của gã, mặc kệ gã giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi Lưu Sanh.

Lúc này, sâu trong rừng rậm đột nhiên phóng ra một đường hắc ảnh, thẳng tắp đánh về mặt yêu thi.

Đó là Từ Hàn.

Hai mắt của hãn mở thật lớn, trên trán nổi gân xanh, dao găm trong tay ở trong rừng rậm lờ quét qua một đường hàn mang, yêu thi vừa mới còn giãy giụa không thôi sau khi hàn mang hiện lên, sắc thái trong con người đen nhánh ngay lập tức trở nên buông lỏng, máu tươi màu tím từ cổ của gã phun ra.

Sau một khắc, gã tựa như một con rối mất dây xách, trùng trùng điệp điệp ngã xuống đất.

Lưu Sanh thấy đã thành công vội xốc thân thể yếu thi lên, cực kỳ thuần thục dùng dao găm trong tay đem đầu lâu cắt lấy, rồi sau đó vịn lấy Từ Hàn có chút mất hết sức lực rất nhanh chui vào sâu trong rừng rậm.

Tí tách.

Mưa rơi xuống.

Bầu trời giống như là bị người chọc lỗ thủng, mưa to mưa như trút nước.

Từ Hàn cùng Lưu Sanh trốn ở trong sơn động trên một chỗ rễ cây quấn quanh, nhóm lên một đống lửa.

Bọn hắn ở trong rừng rậm lưu lại trọn vẹn bốn ngày rồi.

Từ Hàn cùng Lưu Sanh bên hông riêng phần mình treo bốn khối đầu lâu.

Chỉ dùng thời gian bốn ngày liền lấy được kết quả như vậy, theo lý đây là một chuyện rất cao hứng. Nhưng hiện tại hai vị thiếu niên ngồi vây quanh đống lửa lại chau mày, trầm mặc không nói.

"Đến, chịu khó ăn chút đi." Từ Hàn từ trong đống lửa dùng nhánh cây móc ra một vật đen bóng, đưa cho Lưu Sanh nói.

Đó là một loại rễ cây Hồ Nhạn, mùi vị khô khốc lại khiến người ta chán ghét, nhưng lại có thể nhét đầy cái dạ dày.

Sau khi ở trong rừng rậm bốn ngày, Từ Hàn cùng Lưu Sanh mới phát hiện, trong rừng rậm đáng sợ nhất không phải là những thứ yêu vật như hành thi kia, mà là đói khát cùng tổn thương bệnh tật.

Bọn hắn gần như tìm không tìm được thứ gì có thể ăn, không có trái cây, không có động vật, chỉ có những thứ thi thể yếu thi hư thối.

Vật kia tự nhiên không thể ăn được, may mắn Từ Hàn làm ăn may hơn mười năm, cuối cùng phát hiện một chút rễ cây có thể ăn được, lúc này mới khiến bọn hắn miễn cưỡng chịu đựng đến bây giờ.

Thế nhưng những rễ cây này, mặc dù có thể ăn no, nhưng ăn nhiều quá, lại làm cho người ta có chút suy yếu vô lực, có lẽ là do bên trong nó ẩn chứa chút độc tố.

Từ Hàn cùng Lưu Sanh sau khi phát hiện được chuyện này, không thể không khống chế sức ăn của mình, cố hết sức ăn ít một chút.

Mà so sánh với những thứ này, càng chí mạng chính là, theo lần lượt chiến đấu, trên người của bọn hắn vết thương càng thêm chồng chất. Lưu Sanh càng là chân trái bị cứa thương, bả vai của Từ Hàn cũng bị một con yêu thi cắn xuống một mảng máu lớn.

Việc này để cho bọn họ trong chiến đấu sau đó thêm rất nhiều khó khăn. Bọn hắn cũng không biết, cuối cùng có thể hay không sống qua mười một ngày này, có thể lấy được hai mươi khối đầu người hay không.

Lưu Sanh xử lý sơ qua một miệng vết thương chỗ chân trái mình, sau đó ở nguyên chỗ nằm xuống.

"Nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai chúng ta phải tăng thêm tốc độ rồi." Y nói như vậy, rồi nhắm nghiền mắt, rơi vào ngủ say.

Từ Hàn nhìn y một cái, thở dài một hơi.

Hắn tự nhiên biết rõ tình cảnh hôm nay của bọn hắn không tốt, nhưng đồng dạng, hắn cũng nghĩ không ra biện pháp nào tốt hơn.

Nói xong, hắn cũng theo bộ dáng của Lưu Sanh, nằm xuống tại chỗ, ngủ thật say.

Rắc!

Từ Hàn cũng không biết mình cuối cùng ngủ được bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng hẳn chợt nghe một tiếng vang nhỏ.

Thanh âm kia có lẽ là nhánh cây khô héo bị một vật nào đó bẻ gãy.

Mấy ngày nay tình cảnh nguy hiểm làm cho Từ Hàn không thể ngủ được quá say, hẳn mãnh liệt ngồi dậy, dao găm bên cạnh bị hẳn vô thức nắm trong tay, ánh mắt cảnh giác nhìn hoàng hôn ngoài động, lạnh giọng nói: "Là ai?"

Lưu Sanh ở bên cạnh cũng ngồi dậy, dao găm của y cũng bị nắm trong tay, hiển nhiên, y cũng nghe đến một tia động tĩnh kia.

Hai người liếc nhau, thần sắc trên mặt ngưng trọng, động tĩnh đột nhiên phát ra tuyệt không phải ảo giác của bọn hắn, chỉ là bọn hắn đưa mắt nhìn lại không có trông thấy bất luận thứ gì tồn tại.

Mưa vẫn rơi xuống.

Tiếng mưa rơi tí tách, đem rừng rậm yên tĩnh phủ lên càng âm trầm.

Hai người quay qua nhìn nhau, bọn họ đã có thời gian dài ở với nhau mang đến ăn ý nên minh bạch tâm ý của nhau.

Bọn hắn giữ lấy thế, cất bước chậm rãi cùng nhau đi ra ngoài động, giữa bọn họ bảo trì một cái khoảng cách vi diệu.

Một người gặp phải địch nhân thì một người khác có thể lấy tốc độ nhanh nhất tiến đến trợ giúp, còn nếu là địch nhân chính diện đột kích, bọn hắn lại có thể lợi dụng lôi kéo, cho nó hai mặt thụ địch, cũng chính là dựa lấy biện pháp như vậy, bọn hắn trước sau tổng cộng chém giết bảy con yêu thi.

"Là ta." Ngay lúc hai người đề phòng toàn thân, tùy thời cũng có thể vung ra dao găm trong tay, một cái thanh tuyền trẻ con thậm chí có chút sợ hãi bỗng nhiên vang lên.

Hai người trong lòng xiết chặt, theo tiếng nhìn lại, lại thấy một chỗ xa ngoài động, một thân ảnh nhìn qua cực kỳ nhỏ gầy đang co đầu rút cổ .

Lờ mờ ở bên trong, hai người không thấy rõ dung mạo của người nọ, nhưng lúc xác định đối phương không phải là yêu thi, cảnh giác trong lòng ngược lại giảm bớt vài phần, "Người là ai?" Sau một chút cân nhắc, Từ Hàn vẫn truy vấn.

"Ta cũng là cùng các người giống nhau đều là hài đồng bị đưa vào rừng cổ, vừa mới dưới mưa to, ta đang tìm kiếm chỗ tránh mưa, thấy có sơn động, mới tiến vào nhìn xem, cũng không ngờ bọn người đã ở đây. . ." Thanh âm kia đáp lại như vậy, trong bóng tối ánh mắt của gã né tránh, cực kỳ giống con nai chịu kinh hãi mà thấp thỏm lo âu.

"Ta có thể tránh mưa một chút không? Ta đã dầm mưa một canh giờ rồi." Gã tiếp tục khẩn cầu.

"Không thể." Còn không đợi Từ Hàn lên tiếng, Lưu Sanh bên cạnh liền nhíu mày quả quyết cự tuyệt khẩn cầu của gã.

"Ta thật sự chỉ là muốn tránh mưa một chút, nếu tiếp tục như vậy ta sẽ chết." Người nọ cũng không nguyện ý buông tha, mà là tiếp tục nói, bên trong tiếng nói thình lình mang theo tiếng khóc nức nở.

"Ta cam đoan, ta chỉ ngồi bên ngoài, chỉ cần tránh một chút mưa là được!"

Nhìn thân ảnh gầy yếu ở trong đêm mưa lạnh run, Từ Hàn rốt cuộc có chút không đành lòng, hẩn liếc nhìn Lưu Sanh bên cạnh, rốt cục vẫn phải nói: "Vậy người vào đi."

Đồng ý như vậy hiển nhiên ngoài dự liệu của Lưu Sanh, y bất mãn liếc nhìn Từ Hàn chăm chăm, nhưng cuối cùng không đành lòng mở miệng trách móc nặng nề.

Thanh âm kia nghe vậy trong lòng lập tức vui vẻ, liền không chút nghĩ ngợi cất bước đi về phía sơn động chỗ hai người.

Lúc này nhờ ánh lửa, hai người rút cuộc thấy rõ hình dạng của gã.

Đó là một cái nam hài, nhìn qua so với hai người Từ Hàn còn muốn nhỏ hơn một hai tuổi, dáng người cực kỳ gầy yếu, trên người quần áo rách nát nghiêm trọng, còn mang theo chút thương thế, mà phía sau lại lưng đeo một cái bao, không biết đựng cái gì.

Lưu Sanh khi nhìn rõ hình dạng của gã, lông mày lại nhíu, không có nhiều lời, chỉ là lôi kéo Từ Hàn ngồi trở lại trong động.

Mà người nam kia hài cũng rất là biết điều, chỉ là ngồi ở chỗ cửa động, như gã nói cũng không có tiến vào trong động.

Ba người vây quanh đốt lửa một trận trầm mặc, nam hài dường như dần dần thích ứng tình cảnh này, ánh mắt của gã vừa chuyển, đã rơi vào trên mấy khối đầu lâu yêu thi bên hông Từ Hàn cùng Lưu Sanh.

"Đây là yêu thi mà các người giết được sao, nhiều như thế?" Gã có chút kinh ngạc hoảng sợ nói.

"Ừ." Từ Hàn nhẹ gật đầu, đang còn muốn hỏi một chút gì đó.

"Người không có sao?" Lưu Sanh lại cắt đứt hai người nói chuyện, thanh âm lạnh lẽo hỏi ngược lại, ánh mắt cũng rời đi khỏi những vết thương trên người nam hài, cuối cùng đã rơi vào cái bao ở phía sau lưng gã.

"A Sanh!" Từ Hàn có chút bất mãn kêu một tiếng, hẳn cảm thấy Lưu Sanh cử động lần này có chút quá nhiều nghi ngờ, dù sao nhìn bộ dáng tiểu hài này, cũng không thể đối với bọn họ tạo thành thứ gì uy hiếp.

Lưu Sanh sửng sờ. Thần sắc như trước có chút căm giận bất bình, nhưng cuối cùng gã vẫn là thu thanh âm, chỉ là ánh mắt vẫn rơi vào trên người đứa bé kia.

Y có một loại trực giác nam hài này không đơn giản, nếu là đúng như gã biểu hiện ra ngoài vô hại như vậy, đang ở trong rừng cổ, gã đại khái không thể sống lâu như thế, huống chi bây giờ trên người gã còn mang theo thương thế, rõ ràng đã cùng người nổi lên tranh đấu không lâu.

Dường như cũng là cảm nhận được ánh mắt của Lưu Sanh, đứa bé trai kia chỉ chỉ cái bao trên lưng mình, giống như nhớ tới chuyện gì đó, nói: "Người nói cái này a, đây là trái cây ta thu thập được ở trong rừng, các người muốn ăn sao?"

Nói xong gã liền bỏ bao trên lưng xuống, làm bộ muốn mở ra.

Ánh mắt của Từ Hàn và Lưu Sanh cùng lúc đó đã rơi vào phía trên bao, nam hài cảm nhận được ánh mắt của bọn hắn, trên gương mặt nghiêm nghị của gã chậm rãi phát họa một ý cười.

Tay của gã đặt ở trên bao, vải bố phía trên miệng bao bị gã mở ra từng tầng một.

"Trái cây này khó có thể được, ta bỏ ra thật lớn tinh thần mới lấy được, các người nên ném thử, coi như là ta tránh mưa lấy. . ."

Miệng gã lẩm bẩm, nhưng ngay trong lúc gã mở ra tầng vải bố cuối cùng.

Tiếng nói của gã đột nhiên trở nên âm hàn.

"Cảm tạ đi!"

Lời ấy vừa rơi xuống, tay của gã mãnh liệt đẩy ra, bao bố liền bị gã ném về phía trước, đâm vào trên đồng lửa kia.

Tro tàn cùng ánh lửa mãnh liệt bay lên, hai người không kịp đề phòng trong lòng phát lạnh, thậm chí nói một tiếng không tốt, nhao nhao lui ra phía sau.

Nhưng ở trong nơi này bụi bặm cùng ngọn lửa, một đường hàn mang sáng lên.

Đó là dao găm trong tay nam hài, nó như là lưỡi rắn độc thẳng tắp đâm tới mặt Từ Hàn.

Từ Hàn không thể phản ứng kịp, trong mắt hấn hiện lên một tia hoảng sợ, trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn, ngực trái liền bị dao găm kia hung hăng cắm vào.

Máu tươi hiện ra.

Từ Hàn bị đau liền bụm lấy miệng vết thương của mình ngã xuống đất.

Lúc này, nâng lên ánh lửa cùng bụi bặm rơi xuống, Lưu Sanh ở bên cạnh rốt cuộc thấy rõ tình hình hiện tại trước mặt.

Y nhìn thấy thân thể Từ Hàn ngã xuống, đau đớn giống như nổ tung trong não, theo đó, hai mắt của y tràn đầy huyết hồng, y nổi giận gầm lên một tiếng, liền mãnh liệt nhào tới đứa bé kia.

Thế nhưng dù sao chân trái của y còn mang theo tổn thương, tốc độ cuối cùng chậm đi một tí. Mà đứa bé kia cũng tại lúc đó biểu hiện ra lực lượng phản ứng khác hẳn với thường nhân, gã hơi hơi khom người, tránh

được Lưu Sanh một kích thế lớn lực trầm. Rồi sau đó hai con người phát lạnh, dao găm trong tay lại lần nữa như độc xà đâm về mặt Từ Hàn.

Làm tổn thương ngoài da mười ngón tay không bằng cắt đứt một ngón.

Đạo lý như vậy bé trai kia hiển nhiên đã nhớ kỹ trong lòng.

Lúc này Từ Hàn rút cuộc từ dị biến lúc này tỉnh ngộ lại, hẳn thấy dao găm kia đâm tới không dám có chút xem thường, thân thể liền cùng lúc đó lộn một cái trên mặt đất, hiểm lại càng hiểm tránh được một đâm của nam hài.

Một kích của nam hài không trúng, tất nhiên sẽ không bỏ qua, trên mặt non nớt của gã trời lên vẻ tức giận, liền muốn lần nữa truy kích. Chỉ là Lưu Sanh làm sao có thể để gã như ý?

Y vội vàng lại lần vung dao găm ra, thẳng tắp đâm về phần lưng nam hài.

Nhưng ai biết nam hài này lúc đó lại mãnh liệt xoay người một cái, dao găm trong tay dùng một góc độ cực kỳ xảo trá đâm ngược về Lưu Sanh.

Hiển nhiên, mọi thứ lúc trước đều là đánh nghi binh, mục đích thực sự của gã đương nhiên là Lưu Sanh.

Lưu Sanh bị bất ngờ thì trong lòng hoảng hốt, y bất chấp mọi thứ, vội vàng thu hồi dao găm đâm ra đem ngăn cản trước người, ý định chống lại một kích này của nam hài.

Keng!

Chúy thủ của hai người đụng vào nhau, phát ra một tiếng giòn vang, ở trong đêm mưa yên tĩnh có vẻ rất chói tai.

Lúc này mới đánh giáp lá cà, sắc mặt Lưu Sanh liền trở nên cực kỳ khó coi, nam hài này nhìn như gầy yếu, nhưng khí lực lại lớn kinh người.

Lưu Sanh chỉ cảm thấy cánh tay run lên, thân thể không tự chủ được lùi lại mấy bước.

Miệng vết thương trên chân trái của y cùng lúc đó truyền đến một trận đau đớn kinh khủng, điều này làm cho y cũng không cách nào đứng thẳng thân thể của mình, lão đảo một cái liền ngã xuống đất.

Bên cạnh Từ Hàn thấy thế, liền muốn đứng dậy nghĩ cách giúp đỡ, tay của hắn lục lọi trên mặt đất, muốn cầm lấy dao găm vừa mới trong chiến đấu bay ra, nhưng chạm tới một vật hình tròn.

Trong lòng hắn xiết chặt, quay đầu nhìn lại, đó là đồ vật gói ở trong bọc hành lý của đứa bé trai kia.

Đó là một cái đầu lâu.

Một cái đầu người.

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Hai Nửa Sống Chết

Từ Hàn đã từng giết yêu thi.

Mà không chỉ một tên.

Dù cho những yêu thi này khi còn sống cũng là loài người, nhưng sau khi biến thành yêu thi, ngoài thân hình ra rồi cuộc không thể tìm được bất cứ dấu vết nào của con người.

Giết bọn chúng đối với Từ Hàn mà nói ngoài sợ hãi như lúc đầu còn lại hầu như không có bất kỳ áp lực tâm lý.

Nhưng những đầu người lặn ra từ trong bao của đứa bé trai kia lại không giống như vậy, chúng nó là sợ người, là đầu người đã từng sống sờ sờ.

Đối với Từ Hàn gian nan lắm mới chỉ đến mười hai tuổi mà nói, tay đang cầm một cái đầu người, hiển nhiên không thể xem là thể nghiệm quá tốt.

Hãn bỗng nhiên hiểu được, nam hài nhìn như cả người lẫn vật vô hại này, hiển nhiên là hạng người độc ác có ý đồ dựa vào đầu người gom góp đủ mười cái.

Nghĩ đến như vậy làm cho hãn khiếp sợ đồng thời cũng đã hiểu rõ tình cảnh Lưu Sanh lúc này đã bị đe dọa đến mức độ nào.

Hắn bất chấp vết thương sâu tới xương trên bộ ngực mình, với tay nhặt dao găm rơi trên mặt đất lên, giết tới phía đứa bé trai kia, hắn muốn nhanh chóng ngăn lại trước khi gã ra tay với Lưu Sanh.

Lúc này dao găm của đứa bé trai kia đã đâm tới trước mặt Lưu Sanh, Lưu Sanh ngã trên mặt đất hoàn toàn không có bất cứ chỗ trống nào để né tránh.

Trong lòng y vào lúc đó quyết đoán, cũng không biết dừng khí từ nơi nào sinh ra, tay của y mãnh liệt duỗi ra, dùng tốc độ cực nhanh cứng rắn cầm dao găm bị nam hài đâm tới.

Nam hài hiển nhiên thực sự không ngờ Lưu Sanh hung ác như vậy, cũng dám lấy tay đón lấy dao găm của gã.

Mà sau khi hơi hơi khiếp sợ, nụ cười ác độc liền hiện lên ở trên mặt của gã lúc này, tay gã cầm chặt dao găm dùng sức đâm về phía trước.

Sắc mặt Lưu Sanh ở một khắc này trở nên trắng bệch, máu tươi giữa ngón tay lại càng bắt đầu chảy xuống phía dưới không ngừng.

Dao găm đã cắt vỡ tay của y, cảm giác đau đớn thấu xương truyền đến, khiến trong đầu y run lên một trận. Lực lượng trên dao găm truyền lại lớn thêm vài phần, cảnh này khiến y không thể không nắm chặt thêm cái dao găm kia, mà hành động như vậy, hiển nhiên tránh không được khiến miệng vết thương trên tay y tiếp tục bị xé rách.

Nụ cười trên mặt tiểu nam hài càng lớn, thần tình như vậy cùng với khuôn mặt gằn như cả người lẫn vật vô hại, có vẻ quý dị lại âm trầm.

Gã dường như rất hưởng thụ quá trình này.

Nhìn đối thủ không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn như trước từng bước một bước về phía tử vong.

Điều này làm cho Từ Hàn cùng Lưu Sanh trong lòng run lên một trận, bọn hắn rất cuộc ý thức được nam hài trước mặt này là một kẻ địch đáng sợ.

Đáng sợ đến mức dù cho những thứ yêu thi hung hãn bên ngoài rừng rậm kia cũng không thể nào so sánh được.

Có đôi khi, con người còn đáng sợ hơn yêu quái rất nhiều.

Từ Hàn không dám có nửa nửa phần do dự, hắn không thể xác định Lưu Sanh còn có thể kiên trì bao lâu, nói cho cùng, cục diện như vậy cũng là do lòng dạ đàn bà của mình tạo thành.

Trong lòng hắn nổi lên vẻ kiên quyết, kéo theo thân hình tràn đầy vết thương, cố gắng dùng hết sức lực chạy về phía đứa bé trai kia.

Nhưng thương thế của hắn thực sự khá nặng, vết thương trên ngực sâu tới xương, máu tươi còn không ngừng tràn ra bên ngoài. Đầu của hắn cũng bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên có chút choáng váng, nó có thể hoạt động chỉ hoàn toàn bằng vào một cỗ chấp niệm trong đầu.

Hắn không muốn chết ở chỗ này.

Mệnh của hắn không phải như vậy.

Ôm chấp niệm như vậy, hắn rất cuộc đi tới sau lưng đứa bé trai kia, muốn vung dao găm trong tay đâm về phía gã.

Một hành động này gần như đã dùng hết khí lực toàn thân Từ Hàn, nhưng rơi vào trong mắt đứa bé trai kia một cú đâm này lại giống như trò đùa của trẻ con chơi trò chơi làm người lớn, có vẻ hữu khí nhưng vô lực.

Trên mặt nam hài lại trôi lên một nụ cười ác độc một lần nữa.

Gã thành thạo thủ đoạn như vậy, tập kích giết một người, tên còn lại ra tay giúp đỡ, nhất định lộ ra kẽ hở, lúc này tăng thêm nửa thương một kích.

Ví dụ như hiện tại, Từ Hàn cưỡng ép xuất thủ nên đầy rẫy chỗ sơ hở, gã biết đây là thời điểm chấm dứt trò khôi hài này rồi.

Trong lòng sinh ra ý nghĩ như vậy, trong suy nghĩ nam hài cảm giác đã nắm chắc thắng lợi trong tay, liền muốn rút ra dao găm trong tay, đâm về phía Từ Hàn đã là nỏ mạnh hết đà.

Nhưng vào lúc này, gã bỗng nhiên phát hiện, dao găm của mình vẫn bị Lưu Sanh gắt gao cầm chặt như cũ, trong lúc nhất thời gã không có cách nào rút ra.

Đây là điều khiến gã bất ngờ đấy.

Có thể đoán được miệng vết thương trong tay Lưu Sanh lúc này nhất định đã sâu đủ thấy xương, nam hài nghĩ mãi mà không rõ vì sao y còn sức lực để cầm chặt dao găm của gã như vậy, chẳng lẽ y thật sự không sợ bị con dao găm này trực tiếp cắt đứt bàn tay sao?

Nghĩ như vậy, vẻ tàn bạo trong lòng gã cuộn cuộn. Một lần nữa tăng thêm vài phần khí lực trên tay rút ra dao găm, gã biết rõ, bất kể trong lòng Lưu Sanh rốt cuộc có niềm tin kiên cường như thế nào, nhưng cánh tay đã bị cắt vỡ chắc chắn không thể sử dụng được quá nhiều sức mạnh, mà nếu lấy lại dao găm, y hầu như không có cách nào ngăn cản, mà Từ Hàn cũng chắc chắn là vong hồn kế tiếp dưới đao của gã!

Nhưng khiến gã vạn lần không ngờ tới là, Lưu Sanh dường như cũng nhìn rõ ý nghĩ trong đầu nam hài hiện tại, y vào lúc đó cắn răng một cái, trong con người hiện lên một vẻ tàn khốc. Thân thể của y vậy mà không ngừng thẳng tiến về phía trước, nghênh tiếp cái dao găm kia, cứng rắn để cho cái dao găm kia đâm rách bên vai trái mình chỗ các đốt ngón tay.

Nam hài trong lòng hoảng hốt, sau một lúc ngẩn ngui, gã bỗng nhiên hiểu rõ mục đích của Lưu Sanh.

Y dùng thân thể của mình vững vàng khóa dao găm của nam hài lại, khiến gã trong thời gian ngắn không có cách nào rút dao này ra, cũng chế tạo một cái cơ hội vô cùng tốt cho Từ Hàn.

Vẻ hoảng loạn rất cuộc vào lúc này nổi lên trên đuôi lông mày của nam hài, gã không cam lòng lại có ý đồ rút ra dao găm của mình một lần nữa, nhưng Lưu Sanh lại giống như cử chỉ điên rồ, đôi mắt đỏ bừng gắt gao cầm chặt con dao găm kia, ngay cả máu tươi tuôn ra từ hai tay cùng chỗ vai đã nhộm đỏ hơn một nửa người y nhưng y vẫn không chú ý.

Mà lúc này, dao găm của Từ Hàn lóe hàn mang dĩ nhiên đã tới trước mặt nam hài.

Lúc này nam hài đã mất đi thời cơ chạy trốn tốt nhất.

Gã không rảnh suy nghĩ tiếp điều gì, trong lúc hoảng loạn không thể không thu hồi cánh tay của mình, theo bản năng chặn ở trước mặt mình.

Xoẹt!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ.

Dao găm trong tay Từ Hàn, thì cứ như vậy thẳng tắp xuyên thủng cánh tay đứa bé trai kia, máu tươi cực nóng giống như dung nham từ trong lòng bàn tay gã phun ra, bắn tung tóe lên mặt Từ Hàn.

"A! !!"

Đứa bé trai kia bị đau phát ra một tiếng kêu rên tê tâm liệt phế, gã nắm cánh tay máu tươi giàn giụa, huyết thái dương hai bên trán nổi lên gân xanh.

"Ta muốn giết các người! Ta muốn giết các người!"

Trong miệng gã phát ra nguyên rủa ác độc, thân thể lại đứng thẳng lần nữa, bộ dáng muốn phát động tấn công Từ Hàn.

Nhưng Lưu Sanh ở bên cạnh đã chờ đợi từ sớm, y nhìn nam hài rơi vào điên cuồng, cắn răng rút dao găm đâm trên ngực mình ra, cũng bất chấp quanh thân lúc này truyền đến đau đớn thấu xương, vung dao găm kia hung hăng đâm xuống đỉnh đầu nam hài.

Phụt!

Kèm theo một tiếng kêu đau đớn, vẻ điên cuồng trong mắt nam hài thối lui như thủy triều, thân thể của gã vào lúc đó giống như một loại bùn nhão âm âm ngã xuống đất, triệt để mất đi khí tức.

Hộc!

Hộc!

Hai người sống sót sau tai nạn vào lúc đó nhìn nhau, thần sắc trong con người quả thực cũng cực kỳ phức tạp.

Thân thể Từ Hàn đã không còn sức lực mềm nhũn ngã xuống đất.

"Ta chỉ sợ sống không nổi nữa." Từ Hàn nhìn máu tươi đang không ngừng từ miệng vết thương tràn ra bên ngoài, thì thào lẩm bẩm.

"Trên người chúng ta tổng cộng có tám khối đầu người, tính cả một viên hài tử này mang đến, cùng với chính đầu lâu của gã, vừa vặn mười cái, người mang theo chúng đi đi." Từ Hàn giống như đang nói rõ hậu sự, thanh tuyến khô khát.

Đầu của hắn càng choáng váng, nhưng hắn vẫn cắn răng tiếp tục nói: "trong chúng ta, dù sao cũng phải có người sống sót. . ."

Lúc hẳn nói xong những lời này, đã không cách nào chống cự cảm giác mệt mỏi từ trong đầu ùn ùn kéo đến, trước mặt tối sầm ngất đi.

Lưu Sanh sức cùng lực kiệt cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Từ Hàn, nhưng y dù sao thân thể căn bản cũng tốt hơn rất nhiều so với nam hài làm tên ăn mày mười hai năm, bởi vậy, vào lúc này còn có thể giữ được một tia thanh tỉnh.

"Khì." Y nhìn Từ Hàn đang hôn mê, nhếch miệng cười cười, nhưng ý cười này lại tác động đến miệng vết thương, khiến y nhúu mày một hồi.

Y run rẩy chạy đến trước mặt đứa bé trai kia, xé quần áo của gã ra, gian nan lại chậm rãi băng bó xong vết thương trên người mình cùng Từ Hàn.

Phương pháp thô thiển như vậy cũng không thể cầm máu, nhưng nhiều ít có thể giảm bớt một chút tình trạng của vết thương.

Làm xong những thứ này, Lưu Sanh nhìn về phía Từ Hàn.

Thần sắc trên mặt y âm tình bất định, tựa như đang làm một cuộc đấu tranh cực kỳ khó khăn, nhưng cuối cùng, y vẫn cắn răng, trong con người hiện lên một đường quyết ý.

Y xưa nay quả quyết, nếu như đã có quyết định, sẽ không có nửa phần do dự.

Lúc đó y cúi người xuống, cắt lấy đầu của đứa bé trai kia, rồi lại nhặt lên hai khối đầu người lăn xuống ở bên cạnh nam hài.

Sau đó đi tới bên người Từ Hàn, bỏ hai khối đầu người vào bên người hẳn thật ngăn nắp, rồi gỡ xuống bốn cái đầu treo bên hông mình, cộng thêm bốn khối trên người Từ Hàn, không nhiều không ít, vừa vặn mười cái.

Y xếp bọn nó thật chỉnh tề, sau đó thò tay tìm kiếm trong ngực Từ Hàn một hồi, rốt cuộc tìm được một cái chuông lục lạc buộc trên dây màu hồng.

Đình đang!

Kèm theo một hồi âm thanh thanh thúy vang lên, Lưu Sanh dao động cái lục lạc kia.

Đó là đồ đạc hai vị nam tử áo tím giao cho bọn hắn trước khi đi vào rừng cổ, mỗi người đều có một cái, chỉ cần rung lên, sẽ khiến những đại nhân vật ở bên ngoài cảm nhận được, bọn chúng sẽ ra tay tới chỗ này, nếu như người trong rừng đã gom đủ mười khối đầu người, bọn chúng sẽ mang đi.

Làm xong những thứ này, Lưu Sanh lại nhìn thoáng qua Từ Hàn giống như đang ngủ yên một lần cuối cùng.

Vẻ lạnh lùng trên mặt y tản đi, khóe miệng vẽ ra một ý cười.

Y nhẹ nhàng nói.

"Tiểu Hàn, người nói rất đúng."

"Dù sao cũng phải có người sống sót."

"Vì vậy. . ."

"Tiểu Hàn, thay ta sống thật tốt đi. . ."

Lời này nói xong, y không chần chừ nữa, mãnh liệt xoay chuyển thân thể của mình, mang theo vết thương toàn thân, đi vào trong rừng rậm mờ mờ.

...

Rừng cổ vẫn là khu rừng kia, bên trong sâu thẳm lộ ra nghiêm ngặt, trong nghiêm ngặt lại hiện lên mùi tanh.

Sau đó một lúc lâu, mấy cái bóng người bỗng nhiên từ xa bay tới, đã rơi vào trong sơn động nho nhỏ này.

Trong đó một vị nam tử đang mặc áo bào màu đen đi tới trước mặt Từ Hàn, lão nhìn thiếu niên hôn mê, ánh mắt khẽ đếm đầu người đã được chất chỉnh tề chung quanh người hắn.

"Ừ, tuy rằng hôn mê, nhưng mười khối đầu người đều đã gom đủ." Lão rất hài lòng khẽ gật đầu, lập tức ngoảnh lại nhìn một vị lão giả áo màu trắng cùng đồng hành một cái.

Lão giả hiểu ý gật đầu, sau đó từ trong lòng lấy ra giấy bút, ở phía trên ghi đến.

"Thái Nguyên năm mười ba, tháng tư, ngày chín."

"Cổ nô Từ Hàn hoàn thành thí luyện, mang đến Tu La Điện."

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Từ Hàn Kính Dâng

Thái Nguyên năm mười bảy.

Đêm hè.

Sung Châu. Thành Phượng Lâm.

Thành Phượng Lâm mấy ngày nay cũng không yên ổn, ba tháng trước Thái Thú thành Phượng Lâm dâng lên sớ con cáo trạng tội tham ô của Trường Dạ Ty và một vài nhân vật tai to mặt lớn khác.

Từ lúc tân đế đăng cơ đến nay, Trường Dạ Ty cầm giữ triều chính, vua và dân trên dưới đều vừa ghét vừa sợ vị kia, dân chúng cũng là giận mà không dám nói gì. Một phần sớ con này được đưa lên, có thể nói vua và dân chấn động, người nào cũng không nghĩ ra một tên Thái Thú biên cảnh, lại lớn mặt đến như vậy.

Thánh thượng đã có chỗ bất mãn đối với Trường Dạ Ty từ sớm, bản tấu chương này, không thể nghi ngờ tạo cho Hoàng Đế một cơ hội rất tốt, giảm bớt vây cánh của Trường Dạ Ty, nghe đâu mấy ngày nay, vị ngự sử đến đây mang vị Thái Thú kia vào kinh thành gặp vua ngự đã ra roi thúc ngựa chạy tới thành Phượng Lâm.

Đương nhiên, còn có tay sai giang hồ cùng một giuộc với Trường Dạ Ty cùng một chỗ tiến đến.

Thành Phượng Lâm nho nhỏ lập tức có dáng điệu gió giật trước lúc bão về.

Thái Thú Yến Quan Sơn hiển nhiên nghĩ được chuyện này không tầm thường, bên ngoài phủ Thái Thú đề phòng nghiêm ngặt, trong thành cấm đi lại ban đêm từ sớm, một bộ dáng như gặp phải đại địch.

Trong phủ đệ binh sĩ tuần tra qua lại, mười hai canh giờ chưa từng ngừng, nhưng bọn chúng làm sao có thể nghĩ ra, trong phòng Thái Thú sẽ có một cảnh tượng như thế này.

"Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Một thiếu niên toàn thân mặc y phục màu đen, ngồi ở chiếc ghế thủ lĩnh bên trong phủ Thái Thú, thần sắc lạnh lùng nhìn nam tử trung niên dưới đài.

Nam tử trung niên quần áo tả tơi, hiển nhiên lúc trước đã trải qua một phen đánh nhau, mà bên cạnh gã, hai vị áo đen giống như thiếu niên, đang dùng dao găm trong tay uy hiếp một người đàn bà cùng một em bé xem bộ dáng mới tám chín tuổi.

"Muốn chém giết muốn róc thịt muốn làm gì cũng được, Yến Quan Sơn ta từ lúc đưa ra cái số con kia đã sớm ngờ tới có ngày hôm nay!" Nam nhân trung niên đứng thẳng người, nhìn thẳng thiếu niên kia, cao giọng nói.

Nhưng dưới đáy lòng, gã nhiều ít có chút khiếp sợ.

Thiếu niên cầm đầu này, nhìn hình dáng chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng thân thủ lại vô cùng tốt, gã mặc dù chưa đại thành Đan Dương cảnh, nhưng có thể được coi là thế hệ cao thủ, nhưng không qua được mười chiêu dưới tay thiếu niên này, tuổi tác như vậy, tu vi như vậy, suy nghĩ một chút đã khiến Yến Quan Sơn khiếp sợ một hồi.

"Trái lại là một khối xương cứng." Thiếu niên áo đen kia vuốt vuốt dao găm trong tay, cười lạnh nói, lập tức nhìn thoáng qua hai vị áo đen bên

cạnh.

Hai người được gọi ý, trong con người lóe lên hàn quang, dao găm trong tay đã hơi hơi dùng sức, chỗ cổ phụ nhân và đứa bé kia liền bị cứng rắn kéo ra một đường vết máu nhẹ nhàng.

"Cha! ! !" Phụ nhân kia trái lại có chút khí phách, nhưng sắc mặt trở nên yếu ớt, trong miệng lại hoàn toàn không phát ra một chút thanh âm, nhưng đứa bé kia dù sao tuổi nhỏ, lúc này nghiêm nhiên đã bị sợ tới mức mất đi hồn phách, khóc sướt mướt cầu cứu cha mình.

"Nhưng không biết, phu nhân cùng công tử cũng có khí phách giống như đại nhân hay không." Đứa bé kêu khóc không thể nghi ngờ là điều thiếu niên muốn, ý cười trên khóe miệng của hắn càng lớn, nhìn Yến Quan Sơn, nói như vậy.

"Người!" Yến Quan Sơn biến sắc, gã quay đầu nhìn con mình, cái vết máu trên cổ kia, cùng với ánh mắt nhìn gã xin giúp đỡ lúc này, đều đánh thẳng vào trong lòng gã.

"Tai họa không liên quan đến người nhà, các hạ thực sự phải tàn nhẫn đến như vậy sao?" Nam nhân trợn mắt nói.

"Tai họa không liên quan đến người nhà? Đó là khẩu hiệu của nhân sĩ chính phái, Sâm La Điện chúng ta từ xưa đến nay coi trọng diệt cỏ tận gốc." Thiếu niên lơ đãng cười cười."Các hạ nếu như hiểu rõ, hiển nhiên phải nói ra sự thật, nếu như nghĩ mãi mà không rõ, điều này khiến phu nhân cùng công tử chỉ sợ cũng phải chịu chút đau khổ." Thiếu niên nói như vậy, trong giọng nói tựa như có chút tiếc nuối.

Lời kia vừa thốt ra, phu nhân kia vừa mới nghiêng răng chưa từng lên tiếng lúc này phát ra một tiếng thét, Yến Quan Sơn nghe tiếng nhìn lại, lại thấy áo ngoài phu nhân đã bị vị áo đen kia dùng một tay xé đi, lộ ra da thịt trắng như tuyết phía dưới.

"Huynh đệ chúng ta, công việc bận rộn, khó tránh khỏi có chút nóng tính, cũng không biết phu nhân rốt cuộc có thể chịu được hay không." Thiếu niên cười tủm tỉm nói, khuôn mặt non nớt kia cùng với ngữ khí âm trầm lúc này, khiến một đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng Yến Quan Sơn rốt cuộc tan vỡ.

"Ta nói. . . Ta nói. . ." Gã lựa chọn thỏa hiệp, thân thể giống như đã mất đi linh hồn ngây ngô ngồi trên mặt đất.

"Hả?" Thiếu niên dường như đã sớm dự liệu được chuyện này, hãnh liếc nhìn hai vị áo đen kia, hai người mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn phải thu hồi động tác trên tay, cung kính đứng ở một bên.

"Điều này là đúng, đại nhân nếu như sớm chọn như vậy, sẽ làm cho phu nhân cùng lệnh công tử lại không cần chịu sự chất vấn này?" Ngữ khí của thiếu niên bỗng nhiên trở nên ôn hòa, hãnh đi đến trước người nam nhân, nâng thân thể ngây ngô trên mặt đất dậy, đặt vào ghế bành bên cạnh, lập tức nói: "nói đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Yến Quan Sơn liếc nhìn thiếu niên này thật sâu, bằng chừng ấy tuổi, tâm tính lại ngoan độc như vậy, thực sự từ lúc gã sinh ra đã ít thấy, nhưng lúc này vợ con đang ở trong tay người khác, mọi chuyện sao có thể thuận theo gã?

Nghĩ tới đây, gã thở dài một hơi thật sâu, rốt cuộc trầm giọng nói: "Tham Lang bộ Trường Dạ Ty cai quản, Công Tôn Lệnh là cháu của Công Tôn Minh, chính là đốc quân trước đây ít năm bị phái đến thành Phượng Lâm. Thành Phượng Lâm tuy chỉ là thành nhỏ biên giới, nhưng cũng là thành lớn nhất quan Tứ Thủy ở Nam Cương, bởi vậy, hơn phân nửa vật tư của quân đội đóng giữ quan Tứ Thủy đều tập kết ở nơi này. Công Tôn Lệnh tuy là một kẻ đốc quân, lại nắm giữ toàn bộ quân nhu tiếp tế cho tám vạn tướng sĩ quan Tứ Thủy, y cắt xén quân lương như thường ngày, đứng giữa kiếm lời túi tiền riêng, ta có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng

trước đó vài ngày, tướng sĩ quan Tứ Thủy đã có xung đột với Man di cướp bóc biên giới phía nam chúng ta, hơn mười vị tướng sĩ chết trận, tiền trợ cấp này, y cũng muốn cắt xén."

Yến Quan Sơn nói đến đây, dĩ nhiên có chút ghen ngào, hiển nhiên hận thấu xương vị Công Tôn Lệnh kia. "Những thứ này cũng có thể đồng tình, nhưng cô nhi quả mẫu nhà người ta tới cửa mong lấy được thuyết pháp, y lại dứt khoát phái người loạn bồng đánh chết mẹ con người ta! Ta sao có thể mặc kệ ngồi nhìn?"

"Yến Quan Sơn ta mặc dù chỉ là Thái Thú biên cảnh, nhưng ăn bổng lộc của vua, sao có thể không lo chuyện đất nước, chuyện này không dứt, mặc kệ Công Tôn Lệnh ở Nam Cương này hô phong hoán vũ, tám vạn tướng sĩ chúng ta sẽ còn người nào dám quên mình ngăn địch? Dân chúng Nam Cương ngày sau sao có thể có được một chút nghỉ ngơi?"

"Ngày hôm nay chuyện của ta bị phơi bày, đáng đời một kiếp như vậy. Hận chỉ hận tên Công Tôn Lệnh kia vẫn cấu thả như cũ, gây đau khổ cho con dân Nam Cương chúng ta. Là Yến Quan Sơn ta không có tài cán, thẹn với sự tín nhiệm của Thánh thượng." Yến Quan Sơn nói đến đây, ngữ khí bỗng nhiên bắt đầu cao vút, gã đã chuẩn bị tốt cho cái chết.

Trong giây phút này trong lòng của gã lại không có một chút sợ hãi, gã đứng lên, đi tới trước mặt vợ con mình, cúi người xuống, ôm đứa bé vào trong ngực, vừa nhìn về phía vợ mình. Thần sắc trên mặt bỗng nhiên nhu hòa êm dịu.

"Oan ức cho phu nhân." Gã nói như vậy, trên mặt tràn đầy day dứt.

Phu nhân kia cũng rưng rưng lắc đầu, "ta là một người đàn bà, không dám nông cuồng nói về việc nước, nhưng cũng biết việc phu quân làm chính là đạo lý đúng đắn, có thể lấy được phu quân, thiếp thân mặc dù chết vẫn vinh quang."

Nghe được lời ấy, trên mặt Yến Quan Sơn nhiều ít nổi lên một chút vẻ vui mừng, gã tự tay ôm vợ mình vào trong ngực, lại sờ lên đầu con cái nhà mình.

"Cha, Ngọc Nhi sợ."

Đứa bé trong ngực gã dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, vào lúc này nhẹ giọng nước nở nói.

"Ngọc Nhi đừng sợ, có cha ở đây." Trong mắt của nam nhân hiện lên một vẻ áy náy cùng đau lòng, nhưng cuối cùng, gã vẫn đè xuống bi phẫn trong lòng, khiến hình dạng của mình coi như đầy đủ dịu dàng, sau đó nhìn về phía nam hài nói như vậy.

Đứa bé trai kia cũng hiểu chuyện, nghe xong lời ấy, nó trùng trùng điệp điệp gật đầu, lau khô nước mắt trên mặt mình, dùng thanh tuyền non nớt của nó đáp lại: "Ừ, có cha ở đây, Ngọc Nhi không sợ."

Thiếu niên áo đen kia thấy ba người một nhà này bộ dáng như vậy, biết bọn họ hiển nhiên đã làm xong chuẩn bị cho cái chết, hãnh cười cười, từ trên cái ghế kia đứng lên, nhìn về phía hai vị áo đen kia.

Hai người đương nhiên là hiểu ý.

Bọn chúng nhẹ gật đầu, dao găm trong tay trong thời khắc nà bị bọn chúng giơ lên cao cao, muốn đâm về phía ba người.

Yến Quan Sơn vào lúc đó cũng cảm nhận được, gã chậm rãi nhắm lặp mắt mình lại, ôm con nhỏ vào trong ngực thật chặt, cho dù đến giây phút cuối cùng này, gã cũng không muốn con của mình đối mặt một màn tàn nhẫn như vậy.

Phốc!

Phốc!

Đúng lúc này, thiếu niên áo đen kia bỗng nhiên đưa tay ra ngoài, hai đường hàn mang hiện lên, thân thể hai vị áo đen kia chấn động mạnh một cái, nhao nhao quay đầu nhìn về phía thiếu niên mặc áo đen, trong con người tràn ngập khó hiểu, nhưng khó hiểu như vậy giăng co trong một chốc, sắc thái trong ánh mắt bọn chúng vào lúc đó liền buông lỏng, dao găm trong tay mảnh liệt rơi ra, thân thể mới ngã xuống đất.

Yến Quan Sơn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết bỗng nghe thấy động tĩnh như vậy, bỗng nhiên mở hai mắt ra, lại thấy chỗ ngực vị áo đen kia đã cắm một thanh dao sắc bén từ lúc nào, máu tươi đang không ngừng từ chỗ ngực bọn chúng tràn ra.

Yến Quan Sơn sửng sờ, gã hiển nhiên nghĩ tới tất cả chuyện này đều do thiếu niên áo đen làm, gã không khỏi quay đầu nhìn về phía thiếu niên kia, nghi hoặc và khiếp sợ trong ánh mắt xen lẫn cùng một chỗ, thực sự cực kỳ đặc sắc.

"Các hạ. . . ?" Gã chậm rãi đứng lên, nhìn về phía thiếu niên áo đen kia, nói.

"Trường Dạ Ty nắm giữ quyền thế Đại Chu, chớ nói người chỉ là một vị Thái Thú, dù cho Thừa tướng Thái phó, Thân vương Hầu gia cũng không thể làm gì được, người nhanh chóng đóng gói hành lý, mang theo người nhà của người rời đi, chuyện về Trường Dạ Ty, người không thể đảm nhiệm, cũng không thể xen vào nữa rồi." Thiếu niên mặc áo đen vẫn vượt vượt dao găm trong tay như cũ, thân nhiên nói đến, về phần hai người đồng bạn của hắn chết, hắn một chữ cũng không nói tới, thậm chí cũng không có liếc nhìn qua thi thể của bọn họ.

Yến Quan Sơn cũng không phải người ngu, lúc này nếu gã vẫn không hiểu được ý tứ của thiếu niên này thì gã liền uống phí làm quan nhiều năm

như vậy, mặc dù trong lòng nhiều ít vẫn có chút nghi hoặc đối với hành vi của thiếu niên, nhưng vào lúc đó, gã cũng bất chấp suy nghĩ nhiều, vội vàng kéo theo vợ con mình cúi lạy thiếu niên kia: "Yến Quan Sơn cảm tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp, ta không cho rằng có thể báo đáp, chỉ nguyện kiếp sau làm trâu. . ."

"Tốt rồi tốt rồi." Yến Quan Sơn cảm động đến rơi nước mắt cũng không khiến thái độ của thiếu niên trở nên hòa hoãn vài phần, hẳn có chút không kiên nhẫn khoát tay áo, sau khi cắt đứt lời nói của Yến Quan Sơn, nói: "đi nhanh một chút, tiếp tục trì hoãn, ta cũng không thể cứu được các người."

"Đúng, đúng." Yến Quan Sơn liên tục gật đầu, gã không dám lại có bất kỳ do dự nào khác, lôi kéo vợ con mình muốn chạy trốn, ngay lúc đi tới cửa, gã dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía thiếu niên nói: "ta nghe nói Sâm La Điện xưa nay làm việc tàn nhẫn, thiếu hiệp để chúng ta đi chỉ sợ khó có thể báo cáo kết quả, không bằng bây giờ đi theo ta. . ."

"Ta tự có biện pháp của mình, nếu như người không muốn hại ta, sau này không được trở lại con đường làm quan." Thiếu niên trầm tĩnh đáp lại.

"Được, thiếu hiệp yên tâm, Yến Quan Sơn ta sao có thể là hạng người lấy oán trả ơn?" Yến Quan Sơn nghe vậy hăng hái gật đầu, rốt cuộc không chần chừ nữa lôi kéo vợ con mình, đi ra ngoài phòng.

Đợi cho một nhà Yến Quan Sơn rời đi, sau đó một lúc lâu, khóe miệng thiếu niên trong phòng bỗng nhiên phác họa ra một ý cười đắng chát.

Hắn thổi từng hồi tiếng chim, một con quạ bỗng nhiên từ đằng xa hạ xuống, từ bệ cửa sổ bay vào trong phòng.

Thiếu niên tìm kiếm trong phòng một lúc, tìm được giấy bút, thấm máu tươi của hai vị áo đen kia, ở trên giấy ghi tới.

"Thái Nguyên năm mười bảy, ngày chín tháng tư, diệt khẩu một nhà Yến Quan Sơn, Hồng Diệu, Thanh Bằng chết trận. Từ Hàn kính dâng."

Viết xong, hắn tùy ý ném bút lông sang một bên, lại đặt cái kia lá thư ở giữa chân qua đen rồi buộc lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng chim, quạ đen kia liền phát ra một tiếng ré dài, lập tức giương cánh bay đi.

Thiếu niên mặc áo đen híp mắt nhìn con quạ đen kia bay đi, biến mất trong bầu trời đêm.

Hắn cười cười, đang muốn quay người, nhưng bỗng nhiên ngừng lại.

"Ngày chín tháng tư."

Hắn nhẹ giọng nỉ non cái ngày này, ánh mắt bắt đầu trở nên xa xăm.

"Đã bốn năm sao?"

Hắn nhìn bầu trời đêm ngoài phòng, bốn năm trước cũng trong một buổi tối như thế này, A Sanh lưu lại tất cả đầu người để Từ Hàn có thể đi ra, sau đó không còn có thể trở về.

Bốn năm này, hắn bị đưa đến một chỗ gọi là Sâm La Điện, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện ở đây, sau đó lấy thân phận một vị Tu La Sâm La Điện tiếp tục tồn tại.

Nhưng hắn dù sao vẫn luôn nhớ đến Lưu Sanh.

Nhớ tới lúc bọn hắn ở trong phòng tối cổ vũ lẫn nhau, dựa sát vào nhau sưởi ấm.

Nhớ tới bọn hắn chiến đấu hăng hái trong rừng cổ đẫm máu, nghĩ tới hứa hẹn của hai người.

Nhớ tới lúc trong hôn mê, mơ hồ nghe thấy một tiếng "Tiểu Hàn, sống sót" kia.

Nghĩ tới đây, trên mặt thiếu niên mặc áo đen bỗng nhiên nổi lên một ý cười, nhưng khóe mắt lại có nước mắt xẹt qua.

Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, lau khô hốc mắt ướt át của chính mình, trong hai tròng mắt hiện lên một đường quyết ý.

"Còn một năm." Hắn thì thào lầm bầm: "A Sanh, người đợi đấy, ta nhất định sẽ tìm đệ đệ của người muội muội của người về "

Nói xong như vậy, một thanh dao găm bỗng nhiên từ ống tay áo lướt xuống trong tay, hắn xoay người qua, cũng không quay đầu đi ra khỏi phủ Thái Thú đã là người đi - nhà trống.

Ngày thứ hai.

Thái Thú thành Phượng Lâm mất tích thần bí, mà vào lúc đó một cỗ thi thể chẳng biết từ lúc nào bị người treo ở cửa thành.

Dân chúng trong thành phần lớn nhận ra thi thể kia.

Y tên là Công Tôn Lệnh.

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Hữu Giới Mệnh Hảo Thủ, Vô Giới Đầu Nan Cầu

: Mạng (người) có giá mới dễ lấy, đầu (người) vô giá thì khó cầu

Một cái khách sạn bên trong thành Phượng Lâm, Từ Hàn từ tiếng hí khàn khàn của quạt đen tỉnh lại.

Hãn vuốt vuốt huyết Thái Dương có chút đau nhức của mình, từ trên giường dính đầy vết rọu ngòi dậy.

Ánh nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ gian phòng chiếu vào, Từ Hàn híp mắt nhìn quạt đen đứng ở trên bệ cửa sổ.

Hãn cau mày.

Hãn biết rõ, những ngày an nhàn của mình lại chấm dứt.

Hãn vô tình đi tới trước cửa sổ, từ chỗ mắt cá chân quạt đen lấy ra lá thư, mở ra.

"Ngày năm tháng năm, Sung Châu, thành Cảnh Thăng."

Cuối cùng, phía dưới lá thư kia, còn có một miếng dấu đỏ, trên thư hai chữ Tu La.

Rải rác 9 chữ, cũng không thừa lời. Nhưng lại để cho sắc mặt Từ Hàn trở nên đặc biệt khó coi.

Miếng ấn ký màu đỏ kia, là Tu La lệnh, một lệnh vừa ra, Tu La tập hợp, chính là tín vật gần với bút Phán Quan của Sâm La Điện.

Chuyện ở rừng cổ đã trôi qua ròng rã bốn năm, Từ Hàn đã trải qua phòng tối âm u, giết chóc ở rừng cổ, lại càng ở bên trong Tu La tràng ném đủ tối tăm cùng khủng bố.

Hắn còn sống đi ra.

Với tư cách một vị Tu La, chỉ nghe lệnh bởi Sâm La Điện.

Nhưng càng lưu lại lâu, biết được càng nhiều, kính sợ đối với Sâm La Điện lại càng tăng lên từng ngày.

Nó quá không lồ rồi.

Gần như toàn bộ vương triều Đại Chu, địa phương người có thể gọi tên, liền có thể lực của nó tồn tại, nó giống như một vương quốc dưới mặt đất, giấu ở bóng mờ, người không thể tìm được tung tích của nó, nhưng nó vẫn thực sự tồn tại.

Thành Cảnh Thăng là thành quận Sung Châu, đưa mắt toàn bộ Đại Chu cũng được xếp lên danh hiệu thành lớn.

Mà Từ Hàn biết thế lực Sâm La Điện ở thành Cảnh Thăng liền có hai sứ là Phán Quan và Hắc Bạch Vô Thường thủ hạ dưới tay Tống đế vương trong Thập Điện Diêm La, Tu La dưới tay lại càng vô số kể, thành Cảnh Thăng thường ngày đã có vô số đại năng Sâm La Điện như vậy, lại có thể phát ra chiếu chỉ triệu tập tất cả Tu La dưới trướng ở Sung Châu, như vậy rất hiển nhiên, trong thành Cảnh Thăng hiển nhiên có việc lớn phát sinh.

Từ Hàn để lá thư kia ở trước mặt, trầm mặc thật lâu, rồi sau đó thu nó vào trong ngực mình, lập tức hẳn khẽ thở dài một hơi.

"Còn lại một năm, không thể để cho ta nhẹ nhõm sao?" Hãn có chút bất đắc dĩ nói, nhưng vẫn sửa sang quần áo của mình thật tốt sau đó cất bước đi ra khách sạn.

...

Dưới thành Cảnh Thăng nổi lên mưa nhỏ.

Đại Chu vào thu luôn như vậy, mưa thu kéo dài, tưới ướt tâm phiền biết bao người.

Tần Khả Khanh xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn mưa phùn ngoài phòng, cùng với những người đi đường đang đi dưới trời mưa, ánh mắt có chút di động, dường như lâm vào hồi ức nào đó khó có thể nhớ lại.

Bốn năm trước, nàng bị mẹ của mình bán cho một lão đầu, khi đó nàng hoảng sợ, không hiểu mẹ của mình, càng vì tương lai của mình mà cảm thấy sợ hãi.

Nhưng may mắn chính là, lão nhân kia nói cho nàng biết, lão là một vị hành nghề y của Linh Lung Các. Khi đó Tần Khả Khanh đã sớm bị cái tình cảnh này làm cho kinh sợ tới mức đầu phát ngu rồi, lại càng không có cách nào hiểu thứ gọi là Linh Lung Các rốt cuộc là địa phương nào? Hành nghề y lại là một cái chức quan gì?

Nàng liền dần dần mê như vậy bị lão nhân mang đến Huyền Hà Phong của Linh Lung Các, làm đệ tử tông môn đệ nhất Đại Chu này.

Tần Khả Khanh rất hiểu chuyện, sau khi hiểu rõ lão nhân không có ác ý với mình, liền yên tâm lại. Ở Linh Lung Các nàng không lo ăn uống, mặc dù không coi là sung ái bao nhiêu, nhưng vẫn không có bất kỳ người nào vô cớ trêu chọc nàng. Tần Khả Khanh bắt đầu cố gắng tu hành, chẳng qua đệ tử Huyền Hà Phong khác biệt với đệ tử hai ngọn núi Đại Hoàn, Trọng

Củ, mặc dù cũng tu luyện quyền cước, nhưng đều là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là y đạo.

Tần Khả Khanh lớn lên cũng không xấu xí, nhưng cùng cái gọi là hoa nhường nguyệt thẹn chim sa cá lặn lại có khoảng cách không nhỏ. Tư chất của nàng trên y đạo cũng rất là bình thường, ít nhất trên nơi thiên tài tụ tập như Linh Lung Các, không coi là đặc biệt. Cho dù nàng đã cố gắng rất lớn, nhưng trình độ y đạo lại như cũ chỉ là người hạng trung, trên tu vi võ đạo lại càng không chịu nổi, ròng rã thời gian bốn năm mới có thể tu thành cảnh giới đầu tiên -- Bảo Bình cảnh, dưới Đan Dương một cảnh đối với nàng mà nói vẫn khó có thể chạm đến.

Hai tháng trước, nàng nhận lấy mệnh lệnh của tông môn, cùng mấy vị đồng môn bị phái đi tới thành Cảnh Thăng quận Sung Châu.

Đây là nàng từ khi đi vào Linh Lung Các bốn năm trước, lần đầu tiên ra khỏi sơn môn.

: sơn môn: cửa môn phái

Hưng phấn lúc đầu qua đi, Tần Khả Khanh lại dần dần cảm thấy có một tia không đúng như vậy.

Tông môn phái bọn họ đi tới chỗ này, bên ngoài nói là vì chữa trị một ít ôn dịch phát sinh ở Sung Châu gần đây, Linh Lung Các thân là đệ nhất tông môn chính phái của Đại Chu, xưa nay lấy giúp đỡ chúng sinh là nhiệm vụ của mình, chuyện như vậy Tần Khả Khanh mặc dù không tham dự, nhưng cũng đã được nghe nói rất nhiều.

Nếu như đối phó ôn dịch, chịu trách nhiệm hộ tống các nàng các nàng lại là đệ tử áo xanh Chấp Kiếm Đường Trọng Củ Phong, cần biết có thể vào đệ tử Chấp Kiếm Đường Trọng Củ Phong, từng người đều ít nhất là hảo thủ đại thành Đan Dương cảnh, mà chịu trách nhiệm dẫn đầu lại là cao thủ Ly

Trần cảnh một trong tám đại trưởng lão của Linh Lung Các, Huyền Minh Kiếm Tiên -- Long Tùng Vân.

Trận chiến như vậy, cho dù Tần Khả Khanh không rành chuyện đời cũng ý thức được không đúng, nhưng đối với mục đích làm việc thực sự của Linh Lung Các, nàng lại không thể biết được, chỉ sau khi đến thành Cảnh Thăng, các nàng được yêu cầu nghỉ lại ở một cái khách sạn trong thành, không được ra ngoài.

Điều này không khỏi khiến cho nghi ngờ vô căn cứ trong lòng Tần Khả Khanh càng thêm nghiêm trọng, nhưng nàng dù sao địa vị thấp, lời nói không đủ sức nặng, nàng rốt cuộc cũng không thể quan tâm những chuyện này, nhưng thật vất vả xuống núi, lại bị nhốt ở trong khách sạn này, để cho trong lòng nàng thực sự bất mãn.

"Khả Khanh, người tới đây một chút." Lúc này, trong phòng chợt vang lên một giọng nói, đó là sư tỷ Huyền Hà Phong cùng nàng đi tới nơi đây.

Tần Khả Khanh hiển nhiên không dám lãnh đạm, nàng lên tiếng, lập tức thu hồi ánh mắt của mình, đi vào trong phòng.

...

Đài Thiên Kim, là chỗ sông bài lớn số một, số hai trong thành Cảnh Thăng.

Mỗi ngày có vô số thân hào nhà giàu ở chỗ này tiêu tiền như nước, có người một đêm phát nhanh, đương nhiên lại có nhiều hơn nữa vợ con ly tán, cửa nát nhà tan.

Mà đám đánh bạc kia vào lúc tùy ý tiêu xài, hiển nhiên không thể tưởng tượng được, dưới chân sông bài này, che giấu một cái thế giới khác.

Trong phòng tối mờ mịt, ánh nến chập chờn cũng thể khiến cảnh tượng trong đó trở nên ôn hòa, trái lại ánh nến lúc sáng lúc tối, để cho nơi này thêm một phần âm u.

Từ Hàn ngồi ở nơi hẻo lánh trong phòng tối, vuốt vuốt dao găm trong tay, mà bên cạnh, là chi chít người áo đen giống như hăn.

Hăn biết rõ, những người này đều là Tu La.

Đều là ác quỷ đi ra từ bên trong Tu La Tràng kia.

Phóng mắt nhìn lại, khoảng chừng mấy ngàn người, đây gần như là toàn bộ lực lượng của cả Sâm La Điện quận Sung Châu.

Rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là đối thủ như thế nào, cần Sâm La Điện giống trống khua chiêng như thế.

Từ Hàn nghĩ mãi mà không rõ, nhưng mơ hồ nghĩ được một tia mùi vị không tầm thường.

Vào lúc hăn nghĩ đến những thứ này, trong lòng bất an, đám người âm ỉ chợt yên tĩnh trở lại.

Một vị nam tử mặc áo hồng dẫn theo hai người một trắng đen sau lưng lại cùng với mấy vị áo tím thậm chí cả áo xanh xuất hiện ở trong đại điện phòng tối.

Phán quan áo đỏ, Hắc Bạch Vô Thường, đầu trâu mặt ngựa, cùng với đà chủ tất cả các thành. Con mắt Từ Hàn vào lúc đó bắt đầu híp lại, đảo qua trên thân từng người này, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người một vị nam tử áo tím.

: Hắc Bạch Vô Thường hay Vô Thường Nhị gia theo truyền thuyết Trung Quốc là 2 quỷ lại giúp việc cho Diêm Vương bằng việc chuyên hộ

tổng các linh hồn người chết về âm phủ.

Mà nam tử áo tím kia vào lúc đó cũng nhìn về phía Từ Hàn trong đám người, gã khẽ gật đầu với Từ Hàn, ra hiệu hẳn yên tâm chớ vội, lập tức liền quay người theo Phán quan áo hồng đi tới trước đài cao.

"Chư vị, mọi chuyện ta đã nói rõ ràng với các ngươi, hai vị điện hạ Sở Giang Vương cùng Biện Thành Vương cực kỳ coi trọng chuyện này, mong rằng các vị không được để cho hai vị kia thất vọng." Phán quan áo hồng thanh âm vững vàng nhìn về phía đám người sau lưng.

Mọi người liên tục xác nhận, thực sự không có một người dám đưa ra nửa phần nghi vấn.

Chúa tể thực sự của Sâm La Điện, là Diêm La Thập Điện kia, mệnh lệnh của bọn chúng là thần dụ, ai cũng không dám phản kháng.

"Tốt! Vậy cứ theo sắp xếp trước kia, tự mình lựa chọn người dưới tay đi." Phán quan áo hồng gật đầu, dung mạo của lão giấu ở dưới áo bào hồng, người thường căn bản khó có thể thấy rõ.

Những người mặc áo tím cùng người áo xanh kia liên tục gật đầu, lập tức đi về phía đám biển người Tu La như thủy triều bắt đầu khởi động, bắt đầu chọn lựa nhân thủ hợp ý bọn chúng.

Mà Từ Hàn, cũng không có chút ngoài ý muốn nào bị vị nam tử áo tím trước đó đã từng trao đổi ánh mắt mang đi.

Sâm La Điện làm việc vốn là như thế, đám Tu La cho tới bây giờ không cần biết rõ quá nhiều, việc bọn họ cần làm chỉ là giết chết những người mà Sâm La Điện giao cho bọn họ là được.

Bọn họ là đao, là kiếm của Sâm La Điện.

Cũng là yêu ma làm cho người chính đạo cảm hận, lại càng là ác quỷ khiến bọn chúng sợ hãi.

Nhưng Từ Hàn hiển nhiên là một người ngoại lệ.

Nam nhân áo tím dẫn hơn mười vị Tu La kể cả Từ Hàn ở bên trong ra khỏi phòng tối, dưới mưu kế hãn bày ra, ở phía xa chờ lệnh của gã. Mà Từ Hàn đối với chuyện này cũng không biểu hiện ra nửa phần kinh ngạc, hãn quen việc dễ làm theo nam tử áo tím đi vào một cái hẻm nhỏ không người.

Vào lúc đó, nam tử áo tím đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Từ Hàn, áo choàng trên đầu gã vào một khắc này bị gã gỡ xuống, lộ ra dưới nó một khuôn mặt lạnh giá nhưng lại mang theo vài phần tang thương.

Người nam nhân này, Từ Hàn hiển nhiên nhận biết. Đây cũng là nam nhân năm đó dẫn hãn cùng Lưu Sanh đi ra phòng tối -- Nguyên Tu Thành.

Hai năm trước Từ Hàn còn sống từ Tu La tràng đi ra, Nguyên Tu Thành đã lấy được liên lạc với hãn.

Khi đó Nguyên Tu Thành đã biến hóa nhanh chóng, từ một vị đà chủ, biến thành Tu La áo tím, sứ giả có địa vị có thể sánh vai với hai vị sứ giả đầu trâu mặt ngựa.

Dưới tay quản lý hơn mười vị Tu La kể cả Từ Hàn ở bên trong.

Trong hai năm qua Từ Hàn đã cứu rất nhiều người vốn nên bị hãn giết chết, nhưng bất kể hãn cẩn thận từng li từng tí cỡ nào cũng khó khó có thể không lộ ra chân tướng, bị Sâm La Điện phát giác. Mà tới tận bây giờ vẫn không bị bại lộ, trên trình độ rất lớn là Nguyên Tu Thành giúp đỡ hãn che dấu tai mắt người. Giữa hai người hiển nhiên đã đạt thành ăn ý nào đó, chỉ là ngầm hiểu lẫn nhau.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Từ Hàn lập tức liền hỏi, hẳn cũng không có ý tứ cùng Nguyên Tu Thành hàn huyên, trên thực tế, giữa hai người quả thực cũng không có chủ đề khác để có thể nói chuyện.

Nguyên Tu Thành cũng không hề để ý chuyện này, gã lông mày bình thản, có chút trầm ngâm rồi nói ra: "Sâm La Điện thu được tin tức, Thương Hải Lưu xuất hiện ở thành Cảnh Thăng."

"Thương Hải Lưu?" Từ Hàn sửng sờ, cái tên này hẳn cũng không xa lạ gì, hoặc có thể nói khắp nơi thiên hạ Đại Chu mà nói, Thương Hải Lưu cái tên này cũng có thể coi là tục danh như sấm bên tai.

"Thương Hải Lưu - người bị Kiếm Lăng vớt bỏ?" Nhưng Từ Hàn vẫn không nhận được truy vấn.

"Ừ." Nguyên Tu Thành khẽ gật đầu, thần sắc trên mặt có phần có vài phần nồng nặc.

"Sâm La Điện muốn giết lão?" Từ Hàn lại hỏi, những gì hẳn biết về Thương Hải Lưu chỉ giới hạn ở những lời đồn đãi, chuyện nhằm truyền lưu ở trên phố, ví dụ như thiên tài Kiếm đạo, thí dụ như trộm kiếm Kiếm Lăng, lại ví dụ như phản đồ chính đạo các thứ.

Đương nhiên lời đồn đãi trên phố rốt cuộc có bao nhiêu có độ tin cậy, điểm này vốn đã là tranh luận, nhưng chỉ việc Thương Hải Lưu đã bị giang hồ Đại Chu truy sát gần ba mươi năm, vẫn nhớn như ngoài vòng pháp luật như cũ, trên điểm này đã đủ để từ mức độ rất lớn nói rõ thực lực của lão.

"Sâm La Điện cho tới bây giờ chỉ giết những người công khai ghi giá, mà giá tiền của Thương Hải Lưu . . . không ai có thể vượt qua." Nguyên Tu Thành lắc đầu.

"Vậy lúc này. . ." Từ Hàn không khỏi có chút nghi hoặc, đã mục tiêu không phải Thương Hải Lưu, vì sao Sâm La Điện lại tốn công tốn sức triệu

tập nhiều Tu La như vậy.

"Nhưng Long Tông Vân Linh Lung Các muốn giết lão." Nguyên Tu Thành không chờ Từ Hàn hỏi xong vấn đề, liền mở miệng nói ra lần nữa.

Nói tới chỗ này, gã dừng một chút, vẻ mặt chợt lạnh lẽo xuống.

"Mà có người ra một cái giá rất tốt, muốn giết Long Tông Vân."

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Dưới Ánh Trăng Gặp Chàng

Đêm.

Bên ngoài một khách sạn tên là Phong Ninh trong thành Cảnh Thăng, bóng đen lay động.

Bọn chúng từ trên cao lần lượt rơi xuống, giống như sói dữ ẩn nấp trong bóng tối đêm đen, lạnh lùng nhìn chăm chú cái tòa khách sạn kia, thật giống như mãnh thú bụng đói kêu vang nhìn chăm chú lên một con nai béo khỏe.

Sát cơ bắt đầu lan tràn. : Sát cơ: ý định giết người

Mà khách sạn này trong đêm mưa gió bão bùng vẫn vang lên một mảnh tiếng hoan hô, tiếng cười nói như cũ, không hề nhận ra giết chóc sắp tới.

Với tư cách một thành viên trong những Tu La này, Từ Hàn cau mày nhìn khách sạn phía xa, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ lại những lời nói của Nguyên Tu Thành hôm nay.

"Trận chiến này có Phán quan áo hồng dưới tay Tổng đế vương đôn đốc, hiển nhiên Diêm La Thập Điện cực kỳ coi trọng chuyện này, nếu như người nhân từ nương tay trong trận chiến này, đến lúc đó hiển nhiên sẽ lộ ra chân tướng, bị người phát hêện, đến lúc đó đừng nói là người, cả ta cũng sẽ

bị liên quan. Cho nên hôm nay, người phải hạ quyết tâm, mặc kệ đối phương là ai, người đều phải giết chúng!"

Từ Hàn cũng không phải là người không biết phân nặng nhẹ, hai năm qua hẳn ngược lại bỏ qua không giết một số người không đáng phải chết, nhưng cũng đã giết chết rất nhiều người hẳn không thể không giết.

Những lời dạn dò của Nguyên Tu Thành dưới suy nghĩ của hẳn thực sự không được coi là vấn đề gì lớn, hơn nữa có lẽ là Nguyên Tu Thành cố ý gây nên, mục tiêu lúc này của hẳn chỉ là một ít đệ tử Huyền Hà Phong Linh Lung Các được phái tới để che giấu tai mắt người. Những tu sĩ đắm chìm trong y đạo này có thể có bao nhiêu chiến lược, Từ Hàn đương nhiên hiểu rõ, phiền toái nhất chỉ sợ là mấy vị đệ tử áo xanh phụ trách hộ vệ, nhưng dưới tay khoảng chừng hơn hai mươi vị Tu La, có lẽ cũng không lật nổi sóng to gì.

Về phần vị Long Tông Vân kia, giờ phút này chỉ sợ đã trên đường chạy tới chặn giết Thương Hải Lưu, nhưng gã không biết là, bọ ngựa bắt ve, còn có chim sẻ núp đằng sau. Hôm nay, vị Huyền Minh Kiếm Tiên danh chấn giang hồ này chỉ sợ đầu lìa khỏi người, làm thẻ đánh bạc cho Sâm La Điện đổi về tiền tài.

Chẳng qua có lẽ Sâm La Điện cũng không muốn xé toang da mặt với Linh Lung Các, vốn là tông môn đệ nhất Đại Chu, bởi vậy, tối nay hiển nhiên sẽ không thể lưu lại người sống nào. Đến lúc đó những nước bản này lại giội đến trên người Thương Hải Lưu, một công đôi việc, âm mưu của Sâm La Điện, chỉ cần nghĩ đã để cho Từ Hàn run sợ một hồi.

"Lên!"

Nương theo một tiếng hô nhỏ trong bóng tối.

Những Tu La ẩn nấp trong bóng tối theo tiếng mà động, bọn chúng giống như ma quỷ xuyên thẳng đêm tối, dùng tốc độ cực nhanh từ bốn phía

bao vây tòa khách sạn kia.

"Người nào!" Những đệ tử Chấp Kiếm Đường Linh Lung Các hiển nhiên không phải chỉ là hư danh. Lúc đám Tu La cách khách sạn này mấy trượng liền bị người phát giác.

Nường theo một tiếng hét to, một tiếng loảng xoảng giòn vang, lóe sáng ánh đao kiếm ra khỏi vỏ.

Hai bên đều không có bất cứ ý tứ nói chuyện, sau một khắc là đao đao thấy máu đánh giáp lá cà.

Hiển nhiên Linh Lung Các không có một chút dự liệu đối với cuộc tập kích của Sâm La Điện, đệ tử áo xanh lưu lại phòng vệ cũng không quá hai ba người.

Tu vi của bọn họ mặc dù không tầm thường, hảo thủ đại thành Đan Dương cảnh, thả trong giang hồ hiển nhiên trở thành đối tượng tranh đoạt của nhiều nhà, nhưng ở dưới tay hai mươi vị Tu La vẫn như cũ không thể lật nổi sóng to gì.

Chỉ hơi hơi ngăn cản một hồi, đã dưới sự vây công xuống bị chặt đứt cổ, phun trào ra một đường máu tươi cực nóng, lập tức ngửa mặt ngã xuống, không còn khả năng đứng dậy.

Sau khi xử lý hết những cái thi thể này, đám Tu La áo đen giống như sói dữ xông thẳng đến khách sạn.

Tiếng vang ở nơi này sớm đã vạch trần ý đồ của bọn chúng đến mức nhìn một phát là thấy hết.

Nguyên một đám đệ tử Huyền Hà Phong Linh Lung Các trong khách sạn lập tức cực kỳ sợ hãi, mặc dù có một ít người phòng lên dũng khí muốn

liều chết đánh cược một lần, nhưng những thiếu niên thiếu nữ không rành sự đời lại không phải là đối thủ của Tu La áo đen lòng dạ độc ác.

Toàn bộ khách sạn, vào lúc đó lập tức đau thương đầy đất, máu chảy khắp nơi.

Từ Hàn với tư cách là một thành viên Tu La, đương nhiên cùng mọi người giết vào trong khách sạn, hấn nhìn những người kia giống như lúa mạch bị cắt xuống mà mất đi tính mạng, nhẩn mày lại.

Hấn đúng là vẫn không thể coi thường tất cả chuyện này.

Nhưng hấn đang ở Sâm La Điện, nếu không thể giết người, người chết chính là mình.

Hấn không có lựa chọn nào khác.

Vì vậy hấn thở dài một hơi, kéo lớp vải bố màu đen lên che mặt, trong con ngươi hiện lên một đường lạnh lẽo. Chung quy hấn phải giết một hai người, bằng không sẽ thực sự bị người nhìn ra sơ hở.

Nghĩ như vậy, hấn nhảy người lên, đến lầu hai khách sạn, hấn chọn trúng một cái cửa phòng, đưa chân đạp một cái, cửa phòng kia giống như giấy, bị hấn mạnh mẽ đá nát.

Hấn cất bước đi vào.

Ánh nến trong phòng đã tắt, nhưng từng vòng khói trắng còn theo sấp đầu dập tắt sấp không ngừng bay lên. Hiển nhiên, trước đây không lâu trong phòng còn có người.

Từ Hàn ám mắt lạnh lùng, chậm bước chân của mình lại.

Dao găm được hấn nắm trong tay, mấy năm này vào sống ra chết, để cho hấn hiểu được một cái đạo lý đơn giản, sư tử vồ thỏ, cũng cần dùng hết

toàn lực. Bất cứ điều gì khinh địch, cũng có thể đưa người rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Từ Hàn hiểu đạo lý này, bởi vậy sau khi biết rõ trong khách sạn đã không còn bất kỳ người nào có sức lực để ra tay, hắn vẫn cẩn thận từng li từng tí như cũ.

Hắn bảo trì chính mình ở trong trạng thái bất kỳ lúc nào cũng có thể nổi loạn, dùng nó ứng đối bất kỳ tình huống nào có khả năng xảy ra.

Mà hiển nhiên, hắn đánh giá cao đối thủ ẩn núp trong bóng đêm.

Hắn đi một vòng trong phòng, người trong bóng tối cũng không có ý định ra tay, mà ẩn núp ở nơi hẻo lánh, Từ Hàn thậm chí có thể loáng thoáng nghe được tiếng hít thở lạnh run của y.

Đó cũng không phải là một cái lựa chọn tốt.

Từ Hàn hiểu rất rõ, trốn tránh mãi mãi không phải là phương pháp giải quyết vấn đề, đạo lý này đối với bất cứ chuyện gì đều giống nhau.

Liều chết đánh cược một lần còn có đường sống, ẩn núp, lại chỉ có thể đợi cái chết tới.

Hắn một lần nữa thở dài một hơi, lại không biết đến rốt cuộc là vì con nai run rẩy trong bóng tối, hay là bây giờ đề cập dao mổ bản thân.

Nghĩ như vậy, hắn xoay người qua cất bước đi về phía ngoài cửa.

Mà trong nháy mắt hắn bước ra cánh cửa, trong phòng chợt truyền ra một tiếng vang nhỏ.

Đó là một thanh âm vô cùng khẽ, khẽ đến mức hầu như không thể nhận ra.

Đó là một tiếng hít thở, một tâm tư căng thẳng rồi cuộc buông lỏng xuống, phát ra tiếng hít thở.

Mà Từ Hàn đang chờ đúng là thanh âm này.

Hắn nhạy cảm bắt được vị trí của thanh âm kia, thân hình dừng lại đột nhiên quay đầu, nháy đến chỗ kia.

Thân ảnh trong bóng tối hiển nhiên không ngờ Từ Hàn sẽ có động tác này, y rốt cuộc không có cách nào ấn núp tiếp, đứng người lên, liền muốn thử ý đồ thoát đi.

Nhưng y lại không phải là đối thủ của Từ Hàn?

Nhưng trong nháy mắt, Từ Hàn đã đi tới trước mặt bóng người kia, hắn vung một tay ra, gắt gao tóm được cổ người kia, sau đó dùng sức một chút, đã nhắc nó lên.

Nữ.

Từ Hàn sửng sờ, sau một khắc liền từ xúc cảm trong tay cảm nhận được thân phận của con nai này.

"Đáng tiếc, ta vẫn phải là giết người." Từ Hàn ngẩng đầu nhìn cô gái bị mình nắm lấy, trong bóng tối hắn cũng không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng vẻ hoảng sợ trong con người của nàng lại rõ rệt vào trong mắt Từ Hàn rõ ràng.

Hắn có chút bất đắc dĩ nói.

Thả nàng, chuyện hôm nay sẽ bại lộ, mà Sâm La Điện một khi truy xét xuống, tất cả Tu La tham dự ngày hôm nay cũng không thể may mắn thoát khỏi -- quy củ của Sâm La Điện luôn là không nói tình cảm như thế.

Nghĩ như vậy, dao găm trong tay bị hấn giơ lên cao cao, hàn quang trên lưỡi dao sắc bén, để cho con nai kia sinh lòng tuyệt vọng.

Nàng biết rõ, hôm nay nàng không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

Ánh mắt của nàng vào lúc đó chậm rãi nhắm lại, cố hết sức yên lặng chờ đợi cái chết tới.

Có lẽ do số phận đưa đẩy.

Hay là trong sâu xa có một thứ gì đó tác quái.

Ngay lúc đao của Từ Hàn sẽ rơi vào trên cổ cô gái, mây đen bao phủ ánh trăng chợt tản đi, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong gian phòng mờ mịt này.

Ánh trăng kia, chiếu sáng dao găm lạnh lẽo của Từ Hàn, đương nhiên, cũng chiếu sáng dung nhan của cô gái.

Đó là một khuôn mặt không hề xinh đẹp, thậm chí bởi vì trong lòng tràn đầy sợ hãi, lúc này khuôn mặt đó yếu ớt vô cùng, không có một chút huyết sắc.

Nhưng Từ Hàn vào lúc đó ngây ngẩn cả người.

Mặc dù bốn năm chưa từng gặp lại, mặc dù chỉ vội vàng thoáng nhìn, nhưng trong nháy mắt này, hấn vẫn nhận ra nàng.

Con người của hấn bỗng nhiên phóng đại, thậm chí bắt đầu run rẩy vô cớ, run rẩy như vậy theo thời gian trôi qua, mỗi một giây đều mạnh hơn lúc trước.

"Là người. . ."

"Là người. . ."

"Là người! ! !"

Hành động của hắn giống như điên rồ, thì thào lẩm bẫm.

Dao găm trong tay trong một khắc này bỗng nhiên rơi xuống, cắm trên mặt đất.

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Phản Bội Chạy Trốn!

Tần Khả Khanh chậm rãi chờ đợi tử vong lại không đến.

Nàng có chút kinh ngạc mở mắt ra.

Sau đó, nàng nhìn thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt rất bình thường.

Nhưng ở dưới ánh mắt kia, dường như có đồ vật gì đó đang bắt đầu khởi động.

Tần Khả Khanh không thể nói rõ, nhưng lại khó hiểu dưới ánh mắt chăm chú của người kia, cảm thấy một hồi run sợ, một hồi run sợ đến từ sâu trong linh hồn.

"Người. . ." Tần Khả Khanh đương nhiên biết rõ người áo đen trước mặt này tới giết nàng, nhưng nàng thực sự không hiểu, vì sao hãn đột ngột dừng tay, tiếng kinh hô "là người, là người" liên tiếp vừa rồi là gì. Bởi vậy, nàng tạm thời đè xuống những nghi hoặc, muốn hỏi chút gì đó.

Thế nhưng đúng lúc này, một bóng người xông vào.

"Người đang làm gì vậy!" Đó là một vị Tu La Sâm La Điện, hiển nhiên đã che mặt không thấy rõ dung mạo, nhưng nghe thanh âm chỉ sợ đã trên 30 tuổi, gã vốn đang điều tra cá lọt lưới, lại không cẩn thận nhìn thấy

tình cảnh như vậy, dù không rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng theo bản năng gã cảm thấy không đúng, bởi vậy mở miệng quát lớn.

Từ Hàn cùng Tần Khả Khanh trong một giây này này rốt cuộc hồi phục thần trí.

Tần Khả Khanh sững sờ, trong lòng bối rối một hồi, không nói đến người áo đen trước mặt này, đến vị áo đen kia đột ngột xâm nhập vào giờ phút này dao găm trong tay vẫn còn dính đầy máu tươi, nàng cũng không cho rằng, đối phương cũng sẽ giống như người áo đen trước mặt buông tha cho mình một đường sống.

"Người đang làm gì đó? Người muốn hại chết chúng ta sao?" Tu La áo đen đương nhiên cũng không có tâm tư đi phỏng đoán ý nghĩ trong lòng Tần Khả Khanh giờ phút này, gã nổi giận quát mắng Từ Hàn, thân thể lại không ngừng tới gần hai người. Quy củ của Sâm La Điện gã biết rất rõ, tối nay chỉ cần lưu lại một người sống, để lộ tiếng gió, bên trên trách tội xuống, tất cả mọi người hành động lần này khó thoát khỏi cái chết.

Gã không biết Từ Hàn rốt cuộc vì sao lại đột ngột dừng tay, nhưng gã vẫn không có thời gian suy nghĩ nữa, trước hết giết cô bé này mới là chuyện quan trọng nhất.

Nghĩ như vậy, gã hiển nhiên đã đi tới trước mặt Từ Hàn cùng Tần Khả Khanh, dao găm đang còn dính đầy máu tươi trong tay vào một khắc này bị gã giơ lên muốn đâm tới mặt Tần Khả Khanh.

Con người Tần Khả Khanh bỗng nhiên phóng đại, một loạt biến hóa này vượt xa khỏi dự liệu của nàng, thế cho nên tránh né cũng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn dao găm kia đâm tới.

Mà cũng đúng lúc này, trong hai tròng mắt của Từ Hàn đột nhiên hiện lên một đường hàn ý, hấn duỗi một tay ra, 1 con dao găm từ trong cửa tay áo trượt xuống, bị hấn nắm ở trong tay, nhanh chóng đâm một cái.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Tu La áo đen kia chấn động thân thể, gã chậm chạp lại khó khăn quay đầu, nhìn về phía Từ Hàn, trên mặt tràn ngập khó hiểu cùng khiếp sợ.

"Vì. . . vì sao. . ." Gã run rẩy há miệng ra dường như muốn hỏi điều gì đó, nhưng còn chưa nói xong, Từ Hàn tay nắm dao găm chuyển một cái, sắc thái trong mắt Tu La áo đen trong một khắc này dần dần thối lui, thân thể âm âm ngã xuống đất.

Tần Khả Khanh thật không thể tin được tất cả mọi chuyện trước mặt mình, nhưng vẫn không chờ nàng đặt câu hỏi, Từ Hàn đã đưa tay ra, giữ chặt nàng.

"Đi!"

Hắn nói như vậy, nhảy người lên, rồi sau đó trong tiếng kinh hô của Tần Khả Khanh, liền mạnh mẽ dẫn dắt nàng từ lầu hai khách sạn nhảy xuống dưới.

Sâm La Điện làm việc tàn nhẫn không giả, nhưng nó có thể đứng vững mũi chân ở Đại Chu, nơi mà tông môn mọc lên san sát như rừng, hiển nhiên không chỉ dựa vào may mắn hay vận khí.

Một điểm mấy chốt nhất, vẫn là bọn chúng làm việc rất cẩn thận.

Phải ra hơn hai mươi vị Tu La diệt khẩu những đệ tử Linh Lung Các trong khách sạn để bảo đảm chuyện Sâm La Điện ám sát Long Tòng Vân không bị bại lộ chỉ là phòng tuyến đầu tiên, đến đạo thứ hai, ở bên ngoài khách sạn, vẫn như cũ mấy vị Tu La chưa từng tiến vào trong đó, mà ở bên ngoài chỗ tối lạng lẽ ẩn núp, để ngừa có cá lọt lưới, chạy thoát chết.

Cho nên khi Từ Hàn kéo theo Tần Khả Khanh hạ xuống, năm vị Tu La áo đen mai phục ở bên ngoài liền đột nhiên xông tới.

Nhưng khi bọn chúng nhìn thấy trong hai người hạ xuống này có một vị là Tu La Sâm La Điện như bọn chúng, mấy người đều đột nhiên sững sờ.

Nhưng Từ Hàn đã sớm đoán trước được chuyện này.

Hắn quá hiểu phong cách làm việc của Sâm La Điện, chuyện lớn như vậy, hiển nhiên phải có biện pháp dự phòng.

Có câu là, có tâm tính vô tâm.

Trong nháy mắt hắn rơi xuống đất, dao găm trong tay liền bay ra, thẳng tắp bắn về phía cổ một vị Tu La. Vị Tu La áo đen vẫn còn đang sững sờ bỗng phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể theo tiếng ngã xuống đất.

Mà cái chết của y cũng gõ vang cảnh báo cho bốn vị Tu La còn lại.

Bọn chúng không do dự nữa, mà thu hồi đáy lòng nghi hoặc của riêng mình, dồn dập rút ra đao kiếm bên hông mình, giết thẳng tới Từ Hàn cùng Tần Khả Khanh.

Từ Hàn vào lúc đó dùng một tay kéo thân thể Tần Khả Khanh đến sau lưng, dùng thân thể của mình che chở cho nàng.

Lúc này trong đầu Tần Khả Khanh hoàn toàn trống rỗng, nàng có rất nhiều nghi vấn, ví dụ như những người này ai? Tại sao phải giết các nàng? Hắn là ai? Vì sao lại muốn cứu nàng?

Nàng nghĩ mãi mà không rõ, cũng không có cách nào thay đổi tình huống lúc này, chỉ có thể mặc cho Từ Hàn sắp xếp, vô ý thức lựa chọn tin tưởng hắn.

Là Tu La đi ra từ bên trong Tu La tràng, nói về tu vi cũng không được coi là đặc biệt, nhưng từng người đều là dân liều mạng, Từ Hàn hiểu rất rõ

điểm này, bởi vậy lúc đối mặt bốn vị Tu La, hẳn không thể không dùng tất cả tinh lực của bản thân, bình tĩnh đối mặt.

Mây đen lại kéo đến một lần nữa, che mất đi ánh trăng.

Trong một giây ánh trăng kia biến mất, hai bên đều vô cùng ăn ý bắt đầu chuyển động.

Bốn vị Tu La cực kỳ chú trọng vây giết, hai người đánh nghi binh, hai người thực sự tiến đánh, cẩn thận, lại cùng nhau công thủ.

Lần đầu giao chiến, nếu như Từ Hàn không hiểu rõ trận pháp này, chỉ sợ đã là mắc mưu rồi.

Năm người quần chiến một hồi, Từ Hàn lại phải quan tâm đến Tần Khả Khanh sau lưng mình, trong lúc nhất thời cực kỳ nguy hiểm, trên người có thêm mấy chỗ vết thương, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tiếp tục kéo dài, chắc chắn không phải chuyện tốt, hưởng hồ nơi này đánh nhau hiển nhiên sẽ dẫn lên những Tu La còn lại chú ý, đến lúc đó càng nhiều Tu La vây giết đến, Từ Hàn sẽ không thể sống được.

Từ Hàn suy nghĩ cẩn thận điểm này, trong con người hiện lên một đường hàn quang, trong lòng hẳn đã có quyết ý, thân thể đột nhiên nghênh đón một thanh trường kiếm Tu La đâm tới.

Hiển nhiên Tu La kia thực sự không nghĩ tới Từ Hàn sẽ làm ra cử động như vậy, trong lòng y không hiểu vì sao lại căng thẳng, sợ cử động lần này của Từ Hàn có lừa dối.

Mà trong nháy mắt y do dự, tốc độ của Từ Hàn đột nhiên nhanh hơn, thân thể hơi nghiêng, tránh khỏi mũi kiếm, một tay làm hình móng vuốt, giống như rắn độc thò ra, xông thẳng đến cổ Tu La kia, rồi sau đó đột nhiên nắm chặt, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, cổ Tu La kia đã bị Từ Hàn mạnh mẽ bóp nát, đầu nghiêng một cái ngã xuống đất.

Ba vị Tu La còn lại thấy tình cảnh này, trong lòng vừa sợ vừa giận, mũi kiếm trong tay rung động, tập kích về phía Từ Hàn lần nữa.

Từ Hàn vào lúc đó tay kéo Tần Khả Khanh đột nhiên dùng lực, nâng người nàng ném ra ngoài, ném tới một cái khoảng cách tương đối an toàn, dùng một chân của mình đá mạnh, hất kiếm của vị Tu La đã chết lên nằm ở trong tay.

Sắc mặt hần phát lạnh, khóe miệng lại vẽ ra ý cười lạnh nhạt, chiếu đến hàn quang trên thân kiếm kia, lộ ra cực kỳ âm lãnh đáng sợ.

Ngay sau đó một giây, hần xoay người, trường kiếm trong tay kéo đến một đường trắng lười liềm trong bóng đêm.

Ba vị Tu La đánh tới bỗng nhiên ngừng lại, một kiếm này của Từ Hàn ra hết thế công, đã không còn một chút phòng thủ, nghiễm nhiên đã thành thế dùng mạng đổi mạng.

Ba người vào lúc đó không thể không tạm lánh mũi nhọn, thu thế công trên tay về, chuẩn bị lúc chiêu này của Từ Hàn hết lực, lực mới vẫn chưa sinh ra thì lại ra tay lần nữa.

Nhưng ai biết Từ Hàn đợi chính là cơ hội này, mũi kiếm của hần vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, thấy ba người thu chiêu, hần chợt thu hồi mũi kiếm, quay người, nhìn về Tần Khả Khanh phía xa xa mới từ trên mặt đất bò lên, quát: "chạy!" Chính mình cũng làm bộ muốn mở ra bước chân chạy trốn.

Ba vị Tu La trong lòng thầm mắng một tiếng Từ Hàn xảo trá, không thể tưởng tượng được Từ Hàn nhìn như cực kỳ hung ác, một chiêu này lại chỉ là vì chạy trốn nên đánh nghi binh. Lập tức, bọn chúng bất chấp mọi thứ gì khác, xuất kiếm tập kích tới phần lưng của Từ Hàn.

Mà Từ Hàn cùng lúc đó xoay người, khoe miệng vẽ ra một nụ cười nhạt.

Thân thể của hắn hơi cong, chặt vật tránh khỏi ba lưỡi dao sắc bén đâm tới, rồi sau đó mũi chân chia xuống đất, chuyển người một cái, kiếm sắc trong tay dùng một cái góc độ cực kỳ xảo trá vung lên, lần lượt cắt ra một đường vết máu trên tay cầm kiếm của ba vị Tu La.

Một kiếm này của hắn cực kỳ chuẩn xác, gân tay ba người vào lúc đó đều bị hắn đều cắt đứt, đã không có cách nào nắm chặt kiếm trong tay, chỉ nghe vài tiếng loảng xoảng giòn vang, kiếm của bọn chúng dồn dập rơi xuống mặt đất.

Từ Hàn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đột nhiên vào lúc đó đứng người lên, trường kiếm rung động, muốn lấy đi tính mạng ba người.

Thế nhưng đúng lúc này, đám Tu La trong khách sạn rốt cuộc xử lý hết đệ tử Linh Lung Các, dồn dập bay người ra ngoài, chạy về phía truyền ra tiếng đánh nhau này.

Từ Hàn nhượng mảy, không dám ham chiến. Lập tức thu kiếm trở lại, kéo Tần Khả Khanh vẫn đang còn ngần ra, bỏ chạy về phía xa

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Đưa Người Về Nhà

Hai người chạy thật lâu, vẫn không thể vứt bỏ truy binh sau lưng lại.

Cuối cùng Từ Hàn linh cơ khẽ động, lôi kéo Tần Khả Khanh trốn vào trong một cái hẻm nhỏ, lúc này mới gian nan lừa gạt đám Tu La đuổi giết rời đi.

Hộc!

Hộc!

Hai người sống sót sau tai nạn thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, rồi sau đó liếc nhau, nhưng không biết vì sao cũng đều cùng lúc hai ánh mắt chạm nhau lại thu hồi ánh mắt của riêng mình.

Bầu không khí nhiều ít có chút lúng túng.

Đương nhiên còn có Tần Khả Khanh ở trong đầu giờ phút này không ngừng hiện lên nghi vấn.

Suy cho cùng nàng vẫn cảm thấy mình không thể nhận ra Từ Hàn, vậy vì sao hãn muốn liều mình cứu giúp, về điểm này, bất kể như thế nào Tần Khả Khanh cũng nghĩ không thông.

"An toàn." Tần Khả Khanh vỗ vỗ bộ ngực, cảm thán nói, ý đồ dùng chuyện này hóa giải bầu không khí xấu hổ lúc này.

"An toàn?" Nào biết Từ Hàn vào lúc đó lại cười cười, "thiên hạ này đối với Sâm La Điện mà nói, không có bất cứ chỗ nào là an toàn."

Hắn hiểu rất rõ thủ đoạn của Sâm La Điện, cho dù ở trong hoàng cung vương triều Đại Chu, Sâm La Điện muốn giết người, chắc chắn sẽ giết được.

"Sâm La Điện?" Tần Khả Khanh hiển nhiên cũng từng nghe nói tới đại danh Sâm La Điện, vào lúc đó phát ra một tiếng thét kinh hãi, quay đầu kinh ngạc nhìn Từ Hàn, nàng không thể nghĩ ra truy giết bọn họ hiển nhiên là Sâm La Điện hung danh hiển hách, vừa nghĩ tới những tin đồn khủng bố kia, sắc mặt Tần Khả Khanh lập tức trở nên trắng bệch.

"A, không có việc gì, có ta ở đây." Lúc này Từ Hàn lại thấy được Tần Khả Khanh lo lắng, hắn cố hết sức vỗ về an ủi, sau đó lại kéo tay Tần Khả Khanh lần nữa.

Có lẽ là bởi vì vượt qua đại chiến sống còn trước đó, Tần Khả Khanh lại thêm vài phần tỉnh táo, nàng hiển nhiên biết rõ bị một nam tử lạ lẫm lôi kéo tay là một chuyện rất không ổn, bởi vậy vô ý thức muốn thoát khỏi, thế nhưng vào lúc đó, nàng chợt thoáng nhìn lên cánh tay của Từ Hàn đang lôi kéo nàng, phía dưới lớp áo đã vỡ vụn, có nhiều đường máu tươi đầm đìa. Nàng biết rõ những vết máu này đều là do hắn vì muốn bảo vệ nàng mà phải chịu, trong lòng nàng vào lúc đó mềm nhũn, động tác giãy dụa trên tay ngừng lại, liền mặc cho Từ Hàn lôi kéo nàng đi vào hẻm nhỏ tối đen.

...

Lúc trời tờ mờ sáng, Từ Hàn dẫn Tần Khả Khanh đi tới một chỗ rừng cây bên ngoài thành Cảnh Thăng.

Bọn hắn chạy thật lâu, trong quãng thời gian đó không chỉ một lần đụng phải sự truy đuổi của đám Tu La -- chuyện của bọn hắn đã được báo

cáo lên cao tăng, chẳng qua không biết rốt cuộc là vì sao, đám Tu La được phái ra truy giết bọn hãn lại ít hơn rất nhiều so với dự đoán của Từ Hàn.

Từ Hàn âm thầm phỏng đoán chỉ sợ chuyện ám sát Long Tòng Vân đã phát sinh ra điều ngoài ý muốn, nếu không dùng phong cách làm việc của Sâm La Điện, giờ phút này hiển nhiên đã phong tỏa toàn bộ thành Cảnh Thăng, sao có thể cho bọn hãn cơ hội chạy thoát?

Mặc kệ suy nghĩ của hãn là đúng hay không, nhưng hãn rốt cuộc đã mang theo Tần Khả Khanh trốn thoát.

Hai người kinh hồn bạt vía chạy một đêm, đã sức cùng lực kiệt từ sớm, bọn hãn tìm được một chỗ ẩn nấp, vào lúc đó đều cùng ngồi xuống.

Sau một lát có chút thở dốc, Tần Khả Khanh vờ mặt đỏ bừng lại chột nhớ tới miệng vết thương trên tay Từ Hàn, nàng xoay người, lấy ra dược vật chính mình mang theo, muốn giúp hãn băng bó. : dược vật: các vị thuốc

Nhưng lúc này mới có chút va chạm vào Từ Hàn, Từ Hàn liền giật mình một cái, đứng lên, cực kỳ đề phòng nhìn Tần Khả Khanh.

Chém giết mưa máu nhiều năm đã sớm để cho Từ Hàn sinh ra một bản năng giống như thú hoang, vô ý thức đề phòng tất cả mọi người. Mà khi hãn nhìn rõ giờ phút này trong mắt Tần Khả Khanh mang theo kinh ngạc cùng oan ức, mới biết chính mình quá mức đa nghi rồi.

"Thực xin lỗi." Hãn có chút ít áy náy nói, ngồi trở về lần nữa.

Có lẽ người có thể khiến cho hãn hoàn toàn tín nhiệm ở trên đời này, ngoại trừ A Sanh năm đó, đã chỉ còn lại cô bé trước mắt này rồi.

"Không sao." Tần Khả Khanh tuy rằng bị phản ứng của Từ Hàn khiến cho hoảng sợ, nhưng vẫn hiểu được hành vi như vậy của hãn. Nàng lắc đầu

bước người tới, lại xé một tấm vải trên quần áo của mình, bắt đầu dùng dượt vật cẩn thận bằng bó lại.

Tần Khả Khanh cúi đầu, sợi tóc bị gió đêm nâng lên, lướt qua hai gò má Từ Hàn.

Cho dù là đối mặt với nghịch cảnh sống chết cũng chưa từng nhăn một chút lông mày, trong lòng Từ Hàn vào lúc đó lại sinh ra một cỗ căng thẳng nói không nên lời.

Đây là từ lúc hắn có trí nhớ đến nay, vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một người con gái như vậy.

Ọt ọt.

Hắn nuốt nước miếng một cái, khóe mắt không nhịn được liếc nhìn về phía Tần Khả Khanh đang cúi đầu, tinh tế đánh giá nàng sau bốn năm không thấy.

Nàng đã mười sáu tuổi, ngang bằng tuổi hắn, ngũ quan đoan chính, tuy không được coi là sắc nước hương trời, nhưng lại có vài phần tiêu gia ngọc bích. :

Thực tế vào lúc này, nàng hết sức chăm chú làm sạch dị vật trên vết thương của Từ Hàn, bộ dáng kia thực sự khiến Từ Hàn không hiểu có chút say mê.

"Tốt rồi." Lúc này, Tần Khả Khanh băng bó kỹ miệng vết thương của Từ Hàn, nàng phúi tay, ngẩng đầu nhìn về phía Từ Hàn. Từ Hàn không kịp đề phòng tựa như đứa bé làm chuyện xấu bị người phát hiện, vội vàng thu hồi ánh mắt của mình.

Tần Khả Khanh sững sờ, nói chung có thể đoán được Từ Hàn vừa vừa này đang vụng trộm quan sát nàng, sắc mặt của nàng hồng hồng, trầm mặc

lại lần nữa, thanh tú động lòng người ngồi xuống một bên.

Hai người lại rơi vào một hồi trầm mặc thật lâu.

"Người. . . vì sao phải cứu ta." Sau khi do dự hồi lâu, Tần Khả Khanh rốt cuộc không có cách nào tìm được nghi hoặc trong lòng, mở miệng nhỏ giọng hỏi.

Vì sao?

Từ Hàn sững sờ, trong lòng hắn cũng đang tự hỏi mình vấn đề như vậy.

Hắn đã chờ đợi bốn năm ở Sâm La Điện, chỉ cần yên ổn thêm một năm, đã có thể có được tự do một lần nữa.

Hắn dường như không cần thiết đi đánh bạc tình mạng của mình để cứu nàng.

Chẳng lẽ chỉ vền vẹn là vì báo ân tình nửa cái bánh bao không nhân mấy năm trước?

Đương nhiên không phải.

Nhưng, hắn nương thân ở Sâm La Điện cũng không phải đơn giản là vì muốn sống sót như vậy.

Nếu là như thế, hắn có thể tìm một nhà giàu bình thường, bán đi chính mình, sao phải khổ cực chịu dẫn vật của Sâm La Điện?

Hắn theo lão khất cái làm ăn mày hơn mười hai năm.

Hắn từng không chỉ có một lần có nghi vấn như vậy đối với mình, đối với cái thế giới này.

Mà khi hắn trông thấy cô gái đã từng cứu mình bị bán đi, hắn muốn làm điều gì đó, cũng cảm thấy mình nên làm những gì. Nhưng lão ăn mày lại nói cho hắn biết, người là một tên ăn mày, tên ăn mày phải có bộ dáng của ăn mày. Người không thể làm được điều gì.

Khi đó, Từ Hàn rốt cuộc nghĩ thông suốt một chuyện.

Hắn không muốn làm tên ăn mày, hoặc bất cứ kẻ nô bộc nào.

Hoặc có thể nói, hắn cảm thấy là người thì không nên vì muốn tiếp tục tồn tại mà sống, người muốn sống tiếp, nhiều ít phải có chút ý nghĩa. Ý nghĩa kia là cái gì, hắn không biết, nhưng hắn muốn đi tìm.

Vì thoát khỏi thân phận như vậy, hắn lựa chọn Sâm La Điện. Mà tất cả ước nguyện ban đầu, đều vì năm đó hắn trở mắt nhìn Tần Khả Khanh bị bán đi.

Nếu như lúc này, hắn vì mạng sống mà giết nàng, vậy bốn năm chịu đựng gian nan trắc trở lại có ý nghĩa gì?

Cho nên, nếu nói hắn cứu Tần Khả Khanh, chẳng bằng nói hắn tự cứu chính mình.

Nhưng Từ Hàn giờ phút này trầm ngâm, rơi vào trong mắt Tần Khả Khanh lại để cho cô bé này cho rằng Từ Hàn có điều khó nói. Nàng cười cười, nói ra: "nếu như không thuận tiện, vậy không cần nói đi." Nhưng thần sắc trên mặt nhiều ít có chút thất vọng.

Sau đó nàng giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu một lần nữa nhìn về phía Từ Hàn hỏi: "vậy người có thể nói cho ta biết, người tên là gì không? Hoặc có thể cho ta nhìn hình dáng của người như thế nào?"

Khuôn mặt Từ Hàn từ đầu đến cuối đều che một miếng vải đen, chuyện này khó tránh khỏi khiến đáy lòng Tần Khả Khanh rất hiếu kỳ. Dù

sao nếu như hai người chỉ là bè nước gặp nhau, nàng thực sự không thể nghĩ ra vì sao Từ Hàn lại cứu nàng? Nhưng nếu như biết nhau, Tần Khả Khanh lại không thể nghĩ tới từ lúc nào nàng lại quen một nhân vật như vậy.

Yêu cầu này hiển nhiên ngoài dự liệu của Từ Hàn, hấn ngẩn người, dường như mất một hồi lâu, mới trầm mặc lắc đầu.

"Vì sao?" Tần Khả Khanh cũng không tha mãi câu trả lời của Từ Hàn, nàng đứng người lên truy vấn, giọng nói không phát giác đã ngân vang thêm vài phần.

"Biết được quá nhiều không có ích lợi gì với người." Từ Hàn nói như vậy. Mà trên thực tế cũng thực sự là như thế, Tần Khả Khanh không thể nào nhận ra hấn, hấn chỉ là một tên ăn mày bên đường, coi như nàng nắm đó trong lòng lương thiện bố thí cho hấn một cái bánh bao không nhân, không ai sẽ thực sự nhớ một tên ăn mày như vậy? Trái lại, Tần Khả Khanh lúc này cũng không biết quá nhiều kế hoạch của Sâm La Điện, như vậy Sâm La Điện mới có khả năng tha cho nàng, nếu không. . . chỉ sợ sẽ đưa nàng tới tai họa chết người.

"Nhưng . . ." Tần Khả Khanh vào lúc đó phóng ra một bước, còn muốn nói cái gì đó. Nhưng thấy Từ Hàn giờ phút này nhưng dựa lưng vào thân cây nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần, hiển nhiên đã không còn ý muốn nói chuyện, nàng liền mạnh mẽ nuốt trở về lời nói đã ra đến khóe miệng.

Mà lần Từ Hàn nằm xuống đã hai canh giờ, sắc trời đã tỏa ra ánh sáng, nhưng Từ Hàn vẫn không có ý đứng dậy.

Tần Khả Khanh khó tránh khỏi có chút nóng vội, bọn hấn vẫn đang bị đuổi giết, nàng lúc này không cho rằng đây là một cơ hội tốt để nghỉ ngơi,

bởi vậy nàng liên tục do dự, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "nè, người đang làm gì thế? Chúng ta vẫn ẩn nấp chỗ này sao?"

"Đừng nóng vội, nhanh đến rồi." Từ Hàn lại híp mắt, nhàn nhạt đáp lại.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời chợt đã tỏa ra ánh sáng chợt vang lên một tiếng khàn khàn, nương theo một hồi thanh âm vỗ cánh, một con quạ đen chậm rãi từ phía chân trời hạ xuống, rơi vào bả vai Từ Hàn.

Tần Khả Khanh sửng sờ, ngược lại ngừng lời nói đã ra đến khoe miệng của mình.

Từ Hàn dường như đã sớm đoán được chuyện này, hẩn tự tay nhẹ vuốt ve đầu quạ đen này, sau đó đặt nó trên cánh tay của mình, lấy ra lá thư từ chỗ mắt cá chân của nó.

"Ám sát thất bại, Thương Hải Lưu ra tay cứu Long Tông Vân, Long Tông Vân bây giờ đang ở trấn Cốc Bằng tu dưỡng, mang theo tình nhân bé nhỏ của người đi tìm lão đi, mãi mãi không thể trở về Sâm La Điện."

Nội dung trên tờ giấy cực kỳ đơn giản, nhưng lúc này lại vạch cho Từ Hàn một con đường sáng.

Về phần thư này rốt cuộc là do ai phát tới, Từ Hàn trái lại có thể đoán được vài phần, hẩn biết rõ một khi hẩn bị bắt, hiển nhiên không thể che giấu quan hệ giữa hẩn và Nguyên Tu Thành, cho nên, hẩn đã ngờ tới Nguyên Tu Thành sẽ nghĩ biện pháp giúp hẩn thoát thân từ rất sớm.

Nhưng về phần mục đích của Nguyên Tu Thành cuối cùng là vì điều gì, hẩn không thể biết được.

Hẩn chỉ nhớ mang máng, lúc hẩn tỉnh lại trong Tu La tràng, một thời gian dài tự trách bởi vì lòng dạ đàn bà của chính mình mà hại chết Lưu

Sanh. Mà lúc hắn rơi vào cảm giác áy náy không thể tự thoát ra được, là người nam nhân kia bỗng nhiên xuất hiện, nói cho hắn biết, bất kể hắn muốn vì Lưu Sanh làm điều gì đó, nhưng điều kiện trước tiên hắn cần phải sống sót.

Lúc đó, cuộc nói chuyện kia đã điểm tỉnh Từ Hàn.

Vậy mới có Từ Hàn lúc này.

"Đi thôi." Từ Hàn nhét lá thư kia vào trong ngực, hai tay vung lên, thả quạ đen trong tay bay về phía chân trời, quay đầu nhìn về phía Tần Khả Khanh vẫn đang sững sờ ở bên cạnh, nói như vậy.

"Đi nơi nào?" Tần Khả Khanh vô thức hỏi.

Từ Hàn cười cười, nói ra: "đưa người về nhà."

---o0o---

TÀNG PHONG

Hắn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Lão Nhân Cùng Mèo Đen

Tần Khả Khanh cùng Từ Hàn lại bắt đầu lên đường.

Trong suy nghĩ của nàng phương thức đi đường của Từ Hàn rất là kỳ quái, kỳ thật trấn Cốc Bằng cách thành Cảnh Thăng cũng không xa, nhưng hai người lại mất mấy canh giờ, cho tới khi cảnh ban đêm buông xuống thì bọn hắn mới tới nơi.

Mà suy cho cùng là vì Từ Hàn cố hết sức đi đường vòng, thậm chí có thời điểm mang theo Tần Khả Khanh đi theo hướng ngược lại. Tần Khả Khanh thực ra đã từng biểu đạt ra nghi vấn của mình, nhưng Từ Hàn cũng không hề rảnh để ý đến những vấn đề kia, vẻ mặt của hắn từ đầu đến cuối đều cực kỳ chăm chú mà dường như mỗi một khắc đều đang suy tư điều gì đó.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn thực sự mang theo Tần Khả Khanh đi tới trấn Cốc Bằng.

Từ Hàn dẫn Tần Khả Khanh đi tới trước một cái khách sạn, Tần Khả Khanh từ rất xa đã nhìn thấy tốp năm tốp ba đệ tử mặc y phục màu xanh trước khách sạn kia, mặc dù vẻ mặt đại đa số trong bọn họ đều có chút chật vật nhưng cũng không có quá nhiều thương tổn, xem ra đúng như những lời mà Nguyên Tu Thành nói trong thư: kế hoạch ám sát của Sâm La Điện đã thất bại.

Như vậy chờ đợi Sâm La Điện chính là cảm giận ngút trời của tông môn đệ nhất Đại Chu - Linh Lung Các.

Tần Khả Khanh mới lần đầu gặp đại nạn, đã trải qua một ngày ròn rã đề phòng cùng lo sợ, cuối cùng lại có thể gặp được đồng môn của mình, trong lòng nàng vui vẻ cũng bất chấp Từ Hàn bên cạnh lập tức bước nhanh chạy về phía đồng môn của mình.

"Hồng sư huynh!" Nàng lớn tiếng gọi tên của một vị nào đó trong những đệ tử mặc y phục màu xanh này.

Những đệ tử tụ tập ở phía trước khách sạn kia nghe tiếng nhìn lại, trong đó một vị nam tử dung mạo anh tuấn lúc nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của Tần Khả Khanh, sắc mặt vui vẻ đồng thời bước nhanh chạy ra đón chào, nói ra: "Tần sư muội, người không có việc gì, thật sự là quá tốt!"

Gã nói như vậy, sắc mặt có chút ửng hồng, hiển nhiên giờ phút này cũng không phải làm bộ may mắn trong lòng.

"Đúng vậy a! Tần sư muội sao có thể trốn tới nơi đây, lúc chúng ta đi tới khách sạn các sư huynh đệ của Huyền Hà Phong đều. . ." Mọi người xung quanh vào lúc đó cũng xông tới, nhưng lúc nói đến án thăm khốc ở khách sạn kia, sắc mặt đều tối sầm lại, giọng nói trở nên trầm thấp.

Nhưng vị Hồng sư huynh trong miệng Tần Khả Khanh này hiển nhiên là một người khôn khéo, gã không muốn đám huynh đệ của mình rơi vào trong một không khí lạnh ngắt như tờ đau thương, bởi vậy xoay chuyển lời nói, chợt hỏi: "đúng rồi, muội sao có thể trốn tới nơi này? Nghe Long trưởng lão nói, những người ám sát lão cùng với sư huynh đệ trong khách sạn hẳn là Tu La của Sâm La Điện."

Vấn đề này khiến cho Tần Khả Khanh nghĩ tới Từ Hàn, nàng biến sắc nói ra: "a, là một vị thiếu hiệp đi ngang qua đã cứu muội, hẳn đang ở . . ."

Nói xong nàng xoay người qua nhìn về phía chỗ mà Từ Hàn vừa mới đứng lúc này.

Nàng nói như vậy nhưng thực ra có tư tâm của riêng mình.

Tuy Từ Hàn đã cứu sống nàng nhưng không hề nghi ngờ, Từ Hàn là người của Sâm La Điện, lúc này bởi vì liên quan tới nàng mà hẳn khó tránh khỏi bị Sâm La Điện đuổi giết. Mà Linh Lung Các là chỗ duy nhất có thể bảo vệ hẳn, bởi vậy nàng theo bản năng giấu đi thân phận của Từ Hàn, muốn đưa hẳn mang về Linh Lung Các. Nhưng nàng mới nói xong lời này, lúc xoay người lại đã phát hiện chỗ mà Từ Hàn vừa mới đứng lúc này, giờ phút này đã không còn bóng người. . .

"Ân? Người đâu?" Nàng căng thẳng trong lòng lại thêm có chút nghi hoặc.

"Có lẽ vị thiếu hiệp kia cũng không muốn gây phiền hà cho chúng ta nên đã rời đi rồi. Nếu như lần sau có duyên gặp được, chúng ta nhất định phải cảm tạ thật nhiều." Nam tử Hồng Tính nhìn thấy vẻ khác thường của Tần Khả Khanh, gã vội vàng mở miệng an ủi.

"Ân. . ." Tần Khả Khanh khẽ gật đầu, nhưng chẳng biết vì sao trong lòng lại có chút phiền muộn khó hiểu.

...

Từ Hàn thực sự đã rời đi rồi, sau khi hẳn xác nhận Tần Khả Khanh đã thoát khỏi nguy hiểm liền quay người rời đi.

Hẳn cũng đã từng nghĩ đến việc tìm đến sự bảo hộ của Linh Lung Các, có điều mặc dù tâm tư của Tần Khả Khanh đơn thuần nhưng tông môn đệ nhất Đại Chu như Linh Lung Các cũng sẽ như thế sao? Chỉ cần nghĩ kỹ một chút thì thân phận của Từ Hàn đã cực kỳ khả nghi, vào Linh Lung Các có thể nói là dê vào miệng cọp chỉ sợ cũng không đủ.

Từ Hàn hiển nhiên không thể bốc lên chuyện nguy hiểm như thế này.

Bởi vậy hẳn chỉ còn một con đường duy nhất, chính là trốn!

Theo hẳn biết thực lực của Sâm La Điện trải rộng trên toàn bộ Đại Chu, biện pháp tốt nhất để hẳn thoát khỏi Sâm La Điện đuổi giết chính là rời khỏi Đại Chu, đi tới những nơi tiếp giáp với vương triều Đại Chu như Hạ quốc hoặc Trần quốc, hoặc có thể trốn vào vùng đất Man di Nam Cương, cũng có thể là lẫn vào bên trong Yêu tộc đông đúc ở phía Tây Thập Vạn Đại Sơn. Nhưng những chuyện này cũng không hề đơn giản. Lúc này có thể rời khỏi Sung châu được hay không đã là ẩn số đối với Từ Hàn nên hẳn cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mới đi được hơn hai mươi dặm sau khi ra khỏi trấn Cốc Bằng, Từ Hàn bỗng nhiên đứng lại, dường như hẳn đã cảm nhận được điều gì đó, trường kiếm đặt ở trên lưng bị hẳn đột nhiên lấy ra.

"Không thể tưởng được lại tới nhanh như vậy." Hẳn thì thào lẩm bẩm như vậy nhưng khóe miệng lại phác họa ra nụ cười lạnh lạnh, mũi chân hẳn vào lúc đó chia xuống đất, thân thể đột nhiên chui vào rừng rậm không xa chỗ đó, hẳn biết rõ địch đông ta ít, liều mạng cũng không phải là hành động sáng suốt, chỉ có thể dựa vào ưu thế của mảnh rừng rậm này để giết chết từng người, mới có thể đoạt được một con đường sống.

Mà cũng đúng như Từ Hàn dự đoán, sau khi hẳn nhảy vào rừng rậm kia lại có mấy cái bóng đen từ đằng xa thoát ra đi theo hẳn vào rừng rậm.

...

Bảy ngày sau.

Chỗ tiếp giáp giữa Sung châu và Từ châu.

Một thiếu niên mặc áo đen, toàn thân là máu chát vật lê bước ở trên đường nhỏ trong rừng, quần áo trên người hằn tả tơi, phía trên thân thể giăng đầy vết thương, thần sắc trên mặt lại càng tái nhợt nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một cỗ điên cuồng giống như thú dữ.

Hắn vẫn tiếp tục chạy.

Dù cho bước chân của hắn tập tễnh.

Dù cho tốc độ của hắn không thể so sánh với những truy binh ở phía sau kia.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục chạy, trên mặt đất những nơi hắn đi qua bị kéo ra một đường vết máu dài đến giật mình, dường như có thể khiến cho máu của hắn chảy hết.

Nhưng hắn vẫn không hề lựa chọn từ bỏ.

Đúng vậy, hắn không muốn chết.

Hắn vẫn muốn tiếp tục sống. Cho nên hắn cố chấp kéo lấy thân thể của mình tiến về phía trước.

Hơn mười tên áo đen đang theo sát phía sau hắn, bọn chúng dường như có chỗ kiêng kỵ đối với thiếu niên áo đen đã là nỗ lực hết đà này, bởi vậy chỉ lựa chọn đuổi theo từ rất xa mà không cường ép xuất kích.

Bọn chúng đã liên tục tổn thất hơn ba mươi vị Tu La ở trên người thiếu niên này.

Thiếu niên từ bên trong Tu La tràng đi ra như bọn chúng, nhưng lại có được một cỗ điên cuồng đủ để cho những người liều mạng như bọn chúng hoảng sợ.

Trên đường nhỏ trong rừng, thiếu niên mặc áo đen vào lúc đó chật vật tiến về phía trước.

Hắn đại khái có thể đoán được chủ ý của những Tu La sau lưng kia, nhưng hắn thật sự không còn bất kỳ phương pháp xử lý nào để có thể hóa giải tình cảnh nguy hiểm lúc này.

Truy đuổi như vậy cũng chỉ duy trì trong thời gian khoảng một khắc.

Đám Tu La giống như sói dữ phía sau hắn chợt bắt đầu chuyển động, cùng lúc đó đồng loạt bay người về phía trước.

Bọn chúng nhìn ra thiếu niên kia đã kiệt lực.

Thiếu niên kia đã là nỗ lực hết đà vào lúc đó cắn răng một cái dùng một tia khí lực cuối cùng rút kiếm muốn ngăn cản, nhưng rốt cuộc hắn vẫn cực kỳ yếu ớt, một kiếm quay ngược lại càng yếu đuối vô lực. Mà những Tu La kia vốn dùng khỏe ứng một đương nhiên sẽ không sợ hắn.

"Muốn chết!" Vị Tu La xông vào trước tiên kia phát ra một tiếng hét to, kiếm sắc trong tay mang theo thế tàn bạo đánh tới, chém xuống cả cánh tay phải lẫn kiếm trong tay thiếu niên kia.

Màu máu đỏ tươi và cực nóng bắn ra tung tóe từ cánh tay phải của hắn, thời gian vào lúc này dường như ngừng lại, hắn sững sờ quay đầu nhìn cánh tay phải của mình đã đứt, trong đầu một hồi nổ vang.

Khi đó khước mắt hắn mơ hồ trông thấy con đường nhỏ ở bên cạnh, dường như có một vị lão nhân đang ôm một con mèo đen xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Hắn cũng mơ hồ rằng tất cả chuyện này chỉ là cảm nhận sai lầm của hắn, nhưng lúc này một hồi cảm giác choáng váng ùn ùn kéo đến nên hắn hiểu được mình đã kiệt lực.

"Đi mau." Hãn nói như vậy đối với lão nhân đang chậm rãi đi về phía mình, hãn biết rõ nếu như lão nhân kia nhìn thấy tình cảnh như vậy sẽ khó tránh khỏi bị Sâm La Điện diệt khẩu, hãn đã rơi vào con đường chết nhưng vẫn không muốn liên lụy lão nhân kia.

Vừa mới nói xong lời này, hãn cũng không thể gượng được nữa, thân thể nghiêng một cái rồi ngã xuống tại chỗ.

Đám Tu La xông tới, một tên nam tử trung niên bộ dáng thủ lĩnh thò tay dò xét tình trạng của thiếu niên kia, sau khi xác định hãn thực sự đã hôn mê, thần sắc trên mặt nam tử trung niên kia hơi buông lỏng.

"Mang về đi, bề trên muốn hãn còn sống." Y nói với những đồng bạn của mình như vậy, trong đám người mặc áo đen chung quanh liền có hai người cất bước ra, nhìn dáng dấp muốn nhắc thân thể người thiếu niên kia lên.

"Dưới ban ngày ban mặt, chư vị làm việc như thế, phải chăng có chút không thích hợp?" Mà đúng lúc này một thanh âm ôn hòa chột vang lên.

Những Tu La kia hoảng hốt, đồng loạt rút đao nhìn chăm chăm về phía thanh âm kia truyền đến, đã thấy phía sau bọn chúng có một vị lão giả đang đứng ôm ấp một con mèo đen từ lúc nào.

Lão giả bộ dáng bình thường, trên mặt đã chẳng chít nếp nhăn, trên lưng vác theo một vật dài được bọc trong vải màu trắng, lúc này đang híp mắt, cười tủm tỉm nhìn bọn chúng.

Lão đột nhiên xuất hiện lại giấu diếm được tai mắt của những tên Tu La ở đây, những Tu La kia hiển nhiên cũng không phải là kẻ ngu dốt, mơ hồ ý thức được lão giả này không tầm thường.

"Sâm La Điện đang làm việc, xin các hạ chớ nên xen vào việc của người khác." Tên Tu La cầm đầu kia tiến lên một bước, liếc nhìn lão giả rồi

trầm giọng nói ra.

Trong suy nghĩ của y bất kể lão giả này có địa vị như thế nào, chỉ cần nghe thấy danh hào Sâm La Điện, nói chung đều có chút kiêng kị.

"Ồ?" Rốt cuộc giống như dự liệu của y, lúc nghe đến ba chữ Sâm La Điện, nét mặt lão nhân biến đổi, dáng vẻ có lẽ đã hiểu ra.

Nhưng bọn chúng vẫn không kịp thả lỏng một chút.

Một đường ánh sáng lạnh lẽo chợt hiện lên, thân thể mọi người ở đây đều chấn động, chỉ sau mấy hơi thở chốc cở bọn chúng chợt xuất hiện một đường vết máu, rồi sau đó màu máu đỏ tươi hiện lên, bọn chúng vẫn chưa kịp phát ra tiếng thì thân thể đã dồn dập ngã xuống đất.

"Chính là Sâm La Điện, thứ mà lão phu úp bô ủa ba mươi năm ư?"

Lão nhân kia vẫn híp mắt như trước, đứng sừng sững trong vũng máu, tay không ngừng vuốt ve mè đen trong ngực, chậm rãi nói.

---o0o---

: Lời của dịch giả: Bạn quá nên giờ mới rảnh rồi để quay lại dịch truyện, mong mọi người ủng hộ ạ ^^

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Thương Hải Lưu

Từ Hàn bị tiếng giòn vang phát ra do củi lửa bùng cháy đánh thức.

Hãn mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là một đôi con người giống như ngọc bích, con mắt màu vàng cùng với đồng tử hẹp dài giống như khe hở.

Đây không phải là một đôi mắt của con người.

Từ Hàn ý thức được điểm này, hãn phát ra một tiếng thét kinh hãi đang muốn đứng người lên.

Nhưng cử động như vậy lại khiến cho quanh người hãn truyền đến một hồi đau đớn thấu xương, hãn lại ngã ngồi về nguyên chỗ một lần nữa.

Chủ nhân của đôi tròng mắt kia vào lúc đó cũng từ trên người Từ Hàn nhảy xuống, trong miệng dường như cực kỳ bất mãn phát ra một tiếng gào nhẹ về phía Từ Hàn: "meooo!"

Từ Hàn sửng sờ, lúc này mới nhìn rõ hóa ra đó chỉ là một con mèo đen.

Hãn nhìn theo hướng mèo đen rời đi, lại thấy con mèo đen kia chui vào trong ngực một bóng người.

Từ Hàn sửng sờ, bóng người kia đưa lưng về phía Từ Hàn, trước người đốt một đống lửa, Từ Hàn không thể thấy rõ dung mạo của y, chỉ

cảm thấy lưng của y đã còng xuống, dường như tuổi tác cũng đã lớn.

Vì sao ta lại ở chỗ này?

Nghi vấn này cùng lúc đó nổi lên trong lòng Từ Hàn, hẳn định thử đứng người lên một lần nữa.

Mặc dù lúc này cũng rất gian nan nhưng hẳn lại thành công, chỉ là chỗ cánh tay phải mang đến một hồi đau đớn như kim châm muối xát.

Hắn theo bản năng vươn tay trái của mình muốn nắm lấy cánh tay phải đang đau đớn, nhưng lại chụp vào một khoảng không, hẳn có chút sững sờ, sau khi cúi đầu nhìn lại phát hiện chỗ cánh tay phải của mình đã sớm rỗng tuếch.

Hắn đột nhiên nhớ lại.

Cánh tay phải của hắn bị chém đứt khi chống lại những Tu La kia.

Sắc mặt của Từ Hàn từ một khắc này tái nhợt thêm vài phần, hẳn hơi sững sờ nhìn cánh tay phải mình đã trống rỗng, tâm tình trong lòng cuộn cuộn những cảm xúc không thể nói rõ.

"Tình rồi?" Lúc này bóng người ngồi ở bên cạnh đống lửa kia chợt nói, thanh tuyến có chút già nua.

Từ Hàn lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hẳn lắc đầu đồng thời bụm lấy miệng vết thương mình còn chưa kịp băng bó kỹ, chậm chạp đi đến bên cạnh bóng người kia, đang muốn chấp tay cúi đầu lại chợt phát hiện mình đã mất đi cánh tay phải. Hắn cười cười như đang tự giễu chính mình, chỉ có thể thu hồi tay trái, ánh mắt nhìn về phía cái bóng người kia, khẽ khom người nói ra: "vãn bối Từ Hàn, tạ ơn ân cứu mạng của tiền bối."

Hắn nhớ rõ trước khi hôn mê hắn đang bị mấy vị Tu La đuổi giết, lúc đó hắn đã mơ hồ trông thấy có một vị lão giả ôm một con mèo đen ở cách đó không xa, mà đến giờ phút này hắn vẫn đang còn sống ở nơi này, chắc chắn là được lão cứu.

"Ân cứu mạng?" Nhưng ai ngờ bóng người kia nghe vậy, chợt xoay người nhìn về phía Từ Hàn, trong miệng có chút bất mãn nói: "ta cũng không hề muốn cứu người."

"Hả?" Từ Hàn hiển nhiên không thể ngờ được sẽ nhận được câu trả lời như vậy, hắn hơi sững sờ mà cùng lúc đó nhờ ánh lửa nên thấy rõ bộ dáng người nọ.

Đó là một vị lão giả đầu tóc bạc trắng, nhìn qua đã hơn bảy mươi tuổi, ngoại hình của lão có chút lôi thôi, quần áo mặc trên người giăng đầy khe hở cùng các miếng vá sơ sài, tóc trắng trên đầu không được chải chuốt, có chút qua loa rủ xuống trước trán lão. Lúc này đang ôm một con mèo đen ở trong ngực, một tay không ngừng vuốt ve thân hình mèo đen, trong quá trình vuốt ve có một đường ánh sáng trắng như ẩn như hiện từ tay lão không ngừng dững mãin tràn vào trong cơ thể con mèo đen kia. Mà dường như con mèo đen kia cũng rất hưởng thụ vuốt ve như vậy, nó hí mắt yên tĩnh nằm ở trong ngực lão nhân, trong miệng thỉnh thoảng phát ra một hồi tiếng "meo meo" làm nũng.

"Những tên khốn kiếp của Sâm La Điện kia, ba mươi năm lão phu thường thường úp bô ỉa trên đầu chúng, ta giết bọn họ là vì để cho cái con quỷ Bồ Đề kia mở rộng tầm mắt, không cần trêu chọc lão phu. Chưa từng muốn. . ." Nói tới chỗ này ánh mắt lão giả kia lại dò xét trên người Từ Hàn một hồi, sau đó khẽ bĩu môi, cực kỳ bất mãn nói: "hóa ra là tiết mục chó cắn nhau."

Nghe những lời này thần sắc trên mặt Từ Hàn trì trệ, cũng hiểu được Yêu lực trong cơ thể mình đã khiến xuất thân của mình bại lộ, nhưng càng

làm cho hẳn cảm thấy hoảng sợ chính là nghe lão giả này nói, quan hệ giữa lão và Sâm La Điện không hề tốt. Mà nếu như Từ Hàn không nhớ lầm, quỷ Bồ Đề là tục danh của Biện Thành Vương trong Diêm La Thập Điện của Sâm La Điện. Lão giả này dám gọi thẳng đại danh của y như thế, có lẽ cũng là nhân vật có thể sánh ngang vai ngang vế với y.

"Bất kể có lòng hay vô tâm thì việc tiền bối cứu ta là sự thật, ta mang ân, ta tự khắc trong tâm khảm, nếu như một ngày nào đó tiền bối cần giao phó chuyện gì, Từ Hàn nhất định nghĩa bất dung từ." Đối mặt với nhân vật như vậy, Từ Hàn đương nhiên không dám lãnh đạm, hẳn vội vàng cung kính nói.

Mà lời nói này mặc dù nghe có vẻ đường hoàng, nhưng là những câu phát ra từ đáy lòng Từ Hàn.

Năm đó Tần Khả Khanh cho hẳn nửa cái bánh bao không nhân, hôm nay hẳn lại vì nàng mà mưu phản Sâm La Điện, chuyện này hiển nhiên chiếm một vị trí rất quan trọng trong suy nghĩ của Từ Hàn.

"Chỉ người?" Nhưng những lời tâm huyết của Từ Hàn lúc rơi vào trong tai lão giả kia lại đưa tới một hồi chế nhạo của lão."nếu như người có thể giúp đỡ những vương bần của ta, vậy thiên hạ này chỉ sợ không còn việc gì khó rồi."

Từ Hàn nghe vậy nhíu mày nhưng thái độ vẫn cung kính như cũ.

"Nếu tiền bối thực sự có yêu cầu gì, cứ nói đừng ngại, Từ Hàn sẵn sàng đến thử một lần."

"Hô, thử? Việc ta cần phải làm, người trong thiên hạ này có tư cách thử một lần cũng đếm không quá năm ngón tay, người?" Giọng điệu của lão giả lại càng khinh miệt cũng không hề che giấu phiến chán. Lão đứng lên thả mèo đen trở về trên mặt đất, sau đó lão chỉ vào Từ Hàn nói ra: "ta không quan tâm rốt cuộc Sâm La Điện các người đang làm những gì, ta đã

cứu người thì sẽ không có lý do gì để giết người, người nhanh đi đi, đừng thêm ô uế ánh mắt ta."

Những lời nói giống như xua đuổi ruồi lúc rơi vào trong tai Từ Hàn lại khiến cho hai mắt hắn chợt tỏa sáng.

"Tiền bối nói là đã cứu ta thì sẽ không hại ta nữa?" Hắn bật người đứng lên, nhìn về phía lão giả, chợt mở miệng hỏi.

Bộ dáng như vậy rơi vào trong mắt lão giả khiến lão ngầm cho rằng Từ Hàn vì nhặt được một mạng mà mừng thầm, phản ứng như vậy càng khiến lão giả phát ra khinh thường với hắn.

"Đúng, tám mươi năm lão phu tung hoành thiên hạ, xưa nay đều nói là làm, người nên nhanh chóng rời đi." Lão không kiên nhẫn nói.

"Nhưng tiền bối đã từng nói qua, ngài chán ghét Sâm La Điện. . ." Từ Hàn dường như lại do dự, hắn mang theo chút ít lo lắng hỏi.

"Ta chán ghét đầu trâu mặt ngựa của Sâm La Điện các người, nhưng lão phu đã cứu người rồi, nếu như lại giết người đi, không phải là tự mình vung tay tát mặt mình sao, người nhanh chóng rời đi đi." Dường như tính nhẫn nại của lão già đã đến cực hạn vì bị Từ Hàn dây dưa, lão vội vàng thúc giục, thái độ có thể nói cực kỳ ác liệt.

Nhưng nào ngờ lời ra khỏi miệng, Từ Hàn chẳng những không có một chút ý tứ rời đi, ngược lại bước một bước tới bên cạnh đồng lửa, cực kỳ tự nhiên ngồi xuống, dường như tâm tình của hắn vì thế mà tốt hơn nhiều, thậm chí vào lúc đó còn vươn tay vui đùa với con mèo đen ở trên mặt đất.

Hành vi của Từ Hàn hiển nhiên đã vượt xa dự liệu của lão giả, sau một lúc hơi kinh ngạc lão giả mới hồi phục thần trí, chỉ thấy lão bước nhanh đi tới trước mặt Từ Hàn, chỉ thẳng vào mặt hắn nói: "tiểu tử, người có ý gì? Chẳng lẽ thực sự cho rằng lão phu không dám giết người? Tuổi còn trẻ đã

muốn vội vã trên đường xuống Hoàng Tuyền nhìn một thứ gọi là đầu trâu mặt ngựa?"

"Tiền bối mới vừa nói đã lỡ cứu vãn bối, thì sẽ không tự mình tát mình một cái, giết chết vãn bối, chẳng lẽ tiền bối đã nói ra những lời nói kia, lúc này lại muốn đổi ý?" Từ Hàn vào lúc đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô tội nhìn về phía lão giả, cực kỳ nghi ngờ hỏi.

"Chuyện này. . ." Lão giả cũng không nghĩ đến Từ Hàn khiến lão á khẩu không trả lời được, lão ấp úng cả buổi, hiển nhiên đã bị Từ Hàn dồn ép nói không ra lời.

Cho đến một lúc thật lâu sau đó, gương mặt già nua của lão đỏ ửng lên, lần nữa nói ra: "vậy thì như thế nào? Lão phu cũng không muốn cho người lưu lại!"

"Đương nhiên tiền bối không nói, nhưng đối với vãn bối thì tiền bối có ân cứu mạng, vãn bối không cho là báo, chỉ xin đi theo làm tùy tùng phục vụ tiền bối." Từ Hàn đứng thẳng hồi đáp, thần sắc trên mặt cực kỳ đoan chính, thực sự để cho lão giả kia không thể tìm được một chút tật xấu.

"Lão phu tung hoành thiên hạ tám mươi năm, cho tới bây giờ đều chỉ một thân một mình, không cần người báo ân huệ gì." Thấy Từ Hàn giống như một bộ thuốc cao bôi trên da chó dính chặt trên người mình, lão nhân lập tức một hồi đau đầu.

"Từ Hàn mặc dù chưa từng đọc sách, nhưng cũng biết đạo lý ơn bằng giọt nước, cũng phải coi như suối tuôn mà đáp đền (nguyên văn: tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo), huống chi tiền bối đã cứu vãn bối một mạng. Tiền bối có cần vãn bối báo ân hay không là chuyện của tiền bối, vãn bối muốn báo ân hay không cũng là chuyện của vãn bối rồi." Từ Hàn cũng không có một chút ý định buông tha, hẳn tiếp tục trình bày quan

điểm của mình, làm như không thấy huyết Thái Dương của lão nhân bên cạnh đã nổi lên gân xanh.

"Huống hồ, tiền bối cũng đã nói, vẫn bối tuổi còn trẻ, đương nhiên không thể vội vàng đi lên con đường dẫn tới Hoàng Tuyền. Vẫn bối muốn sống sót, chỉ có thể đi theo tiền bối." Nhưng Từ Hàn cũng biết mình đùa giỡn pha trò khôi hài cũng chỉ có thể chiếm được một chút tiện nghi bên ngoài, nếu như lão nhân kia thực sự muốn đi, dựa theo công lực của Từ Hàn thì cho dù làm cách nào cũng không thể theo kịp, vì vậy hắn cùng đó xoay chuyển lời nói, giọng điệu trở nên ôn hòa thêm vài phần.

"Có ý gì?" Lão nhân nhướng mày, hỏi.

"Tiền bối cũng nhìn thấy những người Sâm La Điện kia đang đuổi giết tại hạ, mà tu vi của tiền bối trác tuyệt lại đang có hiềm khích cùng Sâm La Điện, có tiền bối ở đây khiến những yêu ma quỷ quái kia không dám vọng động, vẫn bối không muốn chết, cho nên chỉ có thể đi theo tiền bối."

"Đó là việc của Sâm La Điện các người, chẳng liên quan gì đến ta." Lão nhân không hề do dự, lão hừ lạnh một tiếng nói như vậy.

"Nhưng tiền bối đã cứu tại hạ, nếu như cứ mặc kệ bỏ mặc tại hạ, chẳng phải là đưa tại hạ vào chỗ chết? Chuyện này cùng với việc hại tại hạ có gì khác nhau sao? Chẳng lẽ tiền bối thực sự là hạng người lừa đời lấy tiếng?" Từ Hàn thấy lão nhân kia cứng mềm đều không chịu, cắn răng một cái, nói ra những lời tàn nhẫn.

Đúng như lời nói của hắn, lúc này hắn đã bị chém đứt cánh tay phải, thương thế nghiêm trọng, nếu không nắm chặt khối gỗ cứu mạng này, vậy thứ đợi hắn trước mắt, chỉ là con đường chết. Từ Hàn hiểu rất rõ điểm này, cho nên dù bốc lên mạo hiểm khiến cho lão giả trước mặt này tức giận, hắn cũng muốn thử một lần.

"Chuyện này. . ." Những lời nguy biện của Từ Hàn hiển nhiên đã quấn lão giả này vào, lão nghẹn lời một lúc lâu. Thực sự sau nửa ngày cũng không thể tìm ra cách để phản bác lại Từ Hàn.

"Vây vãn bối liền tạ ơn tiên bối rồi, tiên bối yên tâm dọc theo con đường này vãn bối tất nhiên sẽ không cho tiên bối thêm nửa điểm phiền toái." Từ Hàn thấy thế nhưng lại là sắc mặt vui vẻ, ở đằng kia lúc vội vàng quỳ xuống, hướng phía lão giả lớn tiếng nói ra.

"Người! ! ! Lão phu chưa từng. . ." Lão giả kia không biết làm thế nào với Từ Hàn, cũng không muốn nói thêm gì nữa.

"Về sau hãy giao cho vãn bối mang theo những vật này đi." Mà Từ Hàn nhất định cần phải dựa vào lão giả này, hẳn hoàn toàn không cho lão có cơ hội nói chuyện, liền đi tới trước đồng lửa, trông thấy chỗ đó đang đặt một vật dài đang được bao bọc bằng vải trắng, Từ Hàn vội vàng nói như vậy, cũng không chút nghĩ ngợi định xách nó lên, chuẩn bị vác ở trên người mình.

Nhưng tay của hắn vừa mới vươn ra, nét mặt của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Thứ này nhìn qua có vẻ không đến ba thước nhưng lại nặng kinh người, trong lúc nhất thời Từ Hàn không thể dịch chuyển hay buông xuống.

"Tốt!" Lão nhân thấy thế hai mắt lại tỏa sáng, thái độ của lão biến đổi chột cất bước đi tới trước mặt Từ Hàn, "người đã muốn đi theo ta, vậy giúp ta mang theo thứ này đi, nếu như có một ngày người không thể vác theo nó, vậy người phải tự mình rời đi, đến lúc đó sống hay chết cũng không thể oán trách ta rồi."

Lão nhân nói xong liền vươn tay xách bổng vật mà dưới suy nghĩ của Từ Hàn là có thể nặng tới nghìn cân kia, đặt ở trên lưng Từ Hàn, trên mặt rõ ràng mang theo ý cười hả hê.

Vật ấy vừa kề vai đã khiến thân thể Từ Hàn cong xuống, trên trán lập tức nổi lên vết mồ hôi chằng chịt, sắc mặt càng trở nên tái nhợt không gì sánh nổi.

"Làm sao vậy?" Lão nhân thấy thế, vẻ đặc ý trong nội tâm càng lớn, lão truy vấn.

Từ Hàn tự biết là mình mắc mưu rồi nhưng hãn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hãn cắn răng gian nan ngồi thẳng người, nhìn về phía lão giả nói ra: "mệnh lệnh của tiền bối, vãn bối đương nhiên. . . đương nhiên không dám chối từ."

Trên gương mặt non nớt của hãn vào lúc đó lộ ra sự tàn nhẫn, giống như chim ưng con còn chưa lên như điều gặp gió liền đã gãy cánh, hoặc là con nai đã tới bước đường cùng khi rơi vào hang sói vẫn liều mạng như cũ.

Bên trong vẻ điên cuồng kia mang theo không cam lòng, bên trong vẻ không cam lòng lại bao bọc lấy phần nộ.

Mà tất cả những chuyện này đều khiến cho lão giả khó tránh khỏi sửng sờ.

Lão không muốn thừa nhận nhưng dưới đáy lòng lại âm thầm cảm thấy, hãn cực kỳ giống mình trước kia.

Cuối cùng lão rốt cuộc khẽ gật đầu, nói ra: "tốt, ta xem ngươi có thể kiên trì tới mấy ngày!"

Nói xong liền đưa tay ôm mèo đen đặt ở trên vai mình, cất bước đi vào trong bóng đêm.

Từ Hàn thấy thế chỉ có thể cắn răng đuổi kịp.

Nhưng mới đi ra được vài bước, hần giống như chợt nhớ đến điều gì đó, vội vàng ngoảnh về phía cái thân ảnh trước mặt hỏi: "đã muốn kết bạn đồng hành, vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của tiền bối."

Người ở phía trước nghe vậy nhưng cũng chưa từng quay đầu lại, một giọng nói già nua đã xuyên thấu qua cảnh ban đêm truyền tới.

Thanh âm kia nói ra như thế.

"Thương, Hải, Lưu."

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Phương Pháp Cá Sống Ướp Muối

Từ Hàn ở trong Tu La Tràng chờ đợi hai năm, cũng mất hai năm ở bên ngoài làm nanh vuốt cho Sâm La Điện.

Trong bốn năm thời gian, cũng không hề chậm trễ một khắc tu hành, hãn biết rõ, thiên hạ Đại Chu nhìn như yên ổn, nhưng phía dưới yên ổn là mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Cái gọi là gió giạt trước lúc bão về, nếu muốn ở trong thời buổi rối loạn cầu được một con đường sống, tu hành chính là một trong những chuyện quan trọng nhất.

Từ Hàn cũng tự nhận thân thủ của mình có thể được cho là người nổi bật trong rất nhiều Tu La áo đen, nhưng nếu là như thế, vật tùy thân mà Thương Hải Lưu mang theo đặt ở đầu vai vẫn như cũ làm cho hãn cảm giác cổ hết sức như đang cồng Thái Sơn trên người.

Hãn có thể đoán được một chút, vật kia nhìn dài không quá ba thước lại rộng không quá bốn tấc được vải trắng bao bọc, đã có sức nặng hơn mười cân.

Chuyện này nếu đặt ở bình thường, hãn nỗ lực thì vẫn có thể cồng, nhưng hôm nay cánh tay phải của hãn đã đứt, thân thể lại cực kỳ suy yếu, trọng lượng như vậy với hãn mà nói liền có chút ít cổ hết sức.

Nhưng Từ Hàn không muốn chết.

Hắn muốn sống sót, mà Thương Hải Lưu sẽ là biện pháp duy nhất để hắn sống sót.

Vì vậy, hắn cắn răng cong người lại, chậm chạp lại gian nan theo sau bước chân của Thương Hải Lưu.

Dường như Thương Hải Lưu thực sự muốn làm hắn khó xử, lão đi cực kỳ nhanh, mặc dù chưa từng vận dụng bất cứ pháp môn hay là chân nguyên nào, nhưng đối với Từ Hàn mà nói, tốc độ của lão đã có thể dùng theo không kịp để hình dung.

Cũng không biết là vì đồ vật trên lưng Từ Hàn cực kỳ quan trọng đối với lão, hay là không muốn tự sát chính mình như lời nói của Từ Hàn, sau mỗi một lần bỏ xa Từ Hàn, lão sẽ dừng lại ở một chỗ nào đó, chờ hắn đuổi kịp, trong miệng nói lên một hai câu mĩa mai, sau đó cũng không cho Từ Hàn bất cứ thời gian nghỉ ngơi nào, một lần nữa rời đi.

Nhiều lần như thế, thời gian cũng đã trôi qua bảy ngày.

Mặc dù Từ Hàn bị giày vò đến không thành hình người, nhưng cũng như kỳ tích hắn lại kiên trì được.

...

Đêm hè, gió nhẹ nhàng thổi, không thể nói là mát mẻ nhưng nhiều ít thổi tan đi một tí khô nóng ngày hè.

Một chỗ trên sườn núi bên ngoài thành Long Cực của Từ Châu, Thương Hải Lưu ôm mèo đen của lão ngồi ở bên cạnh một đống lửa, hưởng thụ đêm hè yên tĩnh.

Lão nhân hí mắt, mèo đen trong ngực cũng hí mắt.

Tay của lão lướt nhẹ qua bộ lông mèo đen, ánh sáng nhạt màu trắng thuận theo tay của lão dững mãi tràn vào trong cơ thể nó.

"Đã đến Từ Châu, làm gì cũng phải đi gặp lão tiểu tử họ Nhạc kia." Thương Hải Lưu phối hợp nỉ non nói.

"Meow!" Mèo đen trong ngực dường như hiểu được lời nói của lão đầu trong miệng phát ra một tiếng kêu bất mãn.

"Kiếm tông trong thiên hạ, đơn giản chính là Ly Sơn cùng với Thiên Đẩu, cả đời ta tu hành kiếm đạo, phút cuối cùng rốt cuộc được thử một lần Kiếm Tông nổi danh thiên hạ rốt cuộc có bốn sự như thế nào. Ly Sơn quá xa nhưng thành Thiên Đẩu lại gần ngay trước mắt, không thể được khoa tay múa chân, lòng ta có. . ." Thương Hải Lưu tiếp tục nói, dường như đang kiên nhẫn giải thích với mèo đen trong ngực mình mấy thứ gì đó.

Nhưng hẳn mới nói được một nửa bỗng nhiên lại cảm ứng được điều gì bất thường, chợt thu thanh âm, mà cũng đúng lúc này cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng thở dốc trầm trọng.

"Hô!"

"Hô!"

Một thiếu niên đã đứt mất một cánh tay, trên lưng đeo một vật dài được bọc trong vải màu trắng, thở hổn hển từ trong rừng đi tới.

Bước chân của hắn cực kỳ trầm trọng, sắc mặt lại vô cùng trắng bệch, thậm chí thân thể của hắn dường như cũng theo bước chân của hắn phát ra từng đợt run rẩy rất nhỏ. Nhưng dù là như thế, hắn vẫn đi tới trước mặt Thương Hải Lưu, cẩn thận từng li từng tí gỡ vật ở trên lưng xuống, bỏ vào một bên, sau đó thân thể của hắn mềm nhũn, buông mình ngồi trên mặt đất.

Thiếu niên này, chính là Từ Hàn.

"Ăn đi." Thương Hải Lưu nhẹ nhàng nhìn sang vẻ mặt đã không còn chút máu của Từ Hàn, thản nhiên nói, tay lại như cũ chậm rãi vuốt ve mèò đen trong ngực. Mèò đen kia vào lúc đó cũng cảm ứng được Từ Hàn đến, nó lười biếng mở hai mắt ra liếc nhìn Từ Hàn, liền nhắm lại một lần nữa, tiếp tục hưởng thụ việc được Thương Hải Lưu vuốt ve.

"Tạ. . . Tạ ơn tiên bối." Từ Hàn gian nan khẽ gật đầu, thanh tuyến hơi khô chát nói, sau đó hẩn đứng người lên lấy ra một phần thức ăn được bày đặt ở trước người Thương Hải Lưu, sau đó lại ngồi trở lại vị trí của mình, im lặng ăn đồ ăn mà không thể khiến hẩn ăn đủ no.

Chỉ trong thời gian ngắn, Từ Hàn đã ăn xong đồ ăn trong tay.

Lúc này, hẩn rốt cuộc nghênh đón thời gian nghỉ ngơi mà mình khó có được trong vòng một ngày.

Nhưng hẩn cũng không lựa chọn đi ngủ, hẩn hít sâu một hơi, trong hai tròng mắt ngưng tụ Thần quang, mãnh liệt đứng lên, rồi sau đó, chỉ nghe trong miệng hẩn phát ra một gầm khẽ, chân đi theo quyền động, dĩ nhiên cũng bắt đầu thi triển ra một bộ quyền cước, Yêu lực trong cơ thể hẩn vào lúc này cũng theo động tác của hẩn mà bắt đầu luân chuyển, từ vùng đan điền bay lên, cho đến tứ chi bách hải của hẩn.

Bộ này là pháp môn tu luyện mà Từ Hàn nhận được ở trong phòng tối năm đó, nó có thể xúc tiến Yêu lực trong cơ thể hẩn vận chuyển, do đó tăng cường khí lực, nhưng có lẽ là bởi vì cánh tay phải đứt gãy, Từ Hàn không có cách nào thi triển tự nhiên rất nhiều chiêu thức bên trong bộ quyền cước này như trước kia, bởi vậy, bộ quyền cước này mang đến hiệu quả yếu ớt rất nhiều so với trước.

Nhưng Từ Hàn cũng không vì vậy mà nhụt chí, hẩn vẫn cố chấp tu luyện bộ quyền cước này như cũ.

Bảy ngày trôi qua, ngày ngày đều như thế, chưa từng bởi vì mỗi ngày bốn ba mệt nhọc mà có một chút lười biếng.

"《 Tu La Quyết 》 của Sâm La Điện , pháp môn hại mình hại người như vậy người luyện làm gì?" Từ Hàn thường ngày tu hành cái pháp môn này, Thương Hải Lưu xưa nay cũng chẳng quan tâm, nhưng hôm nay chẳng biết vì sao, lúc Từ Hàn vừa mới bắt đầu không lâu, vị lão nhân bị Đại Chu truy sát hơn mười năm lại chợt phát ra tiếng.

Từ Hàn nghe vậy cũng sửng sờ, tục danh của bộ quyền cước này đúng là 《 Tu La Quyết 》 , chuẩn xác mà nói chỉ là phần trước của 《 Tu La Quyết 》 , vô cùng thô thiển, nếu muốn tu hành bộ sau công pháp cần phải làm tới vị trí Đại Tu La áo xanh mới có khả năng được truyền thụ.

"Lời ấy của tiền bối là ý gì?" Từ Hàn trong lòng kinh ngạc với tầm mắt của Thương Hải Lưu, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra lai lịch công pháp này, mà nghe lão nói như vậy, dường như đối với 《 Tu La Quyết 》 còn có chút giải thích độc đáo, Từ Hàn đương nhiên theo bản năng truy vấn.

"Con đường tu hành chú trọng phối hợp cương nhu, kiêm tu nội lực và ngoại lực, tông môn trong thiên hạ nói chung lấy nội lực mà bỏ ngoại lực, để đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh kia, cho dù là những tăng nhân của Ấn Tự Hạ quốc, tu luyện thân thể cũng chú ý khoản lực lượng phụ tá, rèn luyện thân thể. Nhưng công phu bàng môn như 《 Tu La Quyết 》 , là dẫn Yêu lực nhập vào cơ thể, cưỡng ép rèn luyện thân thể, giai đoạn đầu mặc dù tiến triển nhanh chóng, chiến lực cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với cùng thế hệ, nhưng càng đi về phía sau, Yêu lực cản trở càng phát ra rõ ràng, thân thể không chỉ bởi vì Yêu lực thâm thấu mà sinh ra các loại vấn đề, tu hành cũng càng gian nan, cách làm như vậy, không khác đốt cháy giai đoạn, bỏ gốc lấy ngọn." Thương Hải Lưu phát ra một tiếng hừ lạnh, chân thành mà nói, trong lời nói không thiếu ý khinh miệt đối với bộ công pháp 《 Tu La Quyết 》 này.

". . ." Từ Hàn nghe nói lời ấy, trầm mặc một hồi, sau đó hần khẽ khom người với Thương Hải Lưu, ngữ khí thành khẩn nói: "tạ ơn tiên bối dạy bảo."

Lời ấy vừa dứt, hần lại thi triển bộ quyền cước 《 Tu La Quyết 》 kia một lần nữa.

"Người!" Thương Hải Lưu thấy chán nản một hồi. Lão vốn thấy mấy ngày nay Từ Hàn vất vả như thế, lại chưa từng có nửa câu oán hận, đáy lòng xuất hiện một chút lòng trắc ẩn, hôm nay mới có ý mở miệng dạy bảo nhưng ai biết lời này vừa ra khỏi miệng, Từ Hàn lại lơ đễnh, vẫn còn tiếp tục tu luyện 《 Tu La Quyết 》 . Điều này làm cho Thương Hải Lưu xưa nay tâm cao khí ngạo không khỏi có chút chán nản, "lão phu nói như vậy cũng không phải là chuyện giật gân, tiểu tử ngươi chấp mê bất ngộ, sau này nhất định tự ném quả đăng."

Từ Hàn nghe vậy, một lần nữa thu thế quyền trong tay, mỉm cười.

"Những lời tiên bối dạy bảo Từ Hàn đương nhiên ghi nhớ trong lòng, chỉ là thế đạo bức người, ta xuất thân hèn mọn, có thể có được bộ 《 Tu La Quyết 》 đã là vạn hạnh, ở nơi nào có thể tìm được bộ pháp môn cao thâm khác? 《 Tu La Quyết 》 dù gì cũng là căn cơ giúp ta bảo vệ tính mạng, vẫn bối không muốn chết, vì vậy cũng không có lựa chọn." Từ Hàn nói ra, trong ánh mắt hần thanh tịnh làm cho người ta không thể sinh ra một chút hoài nghi đối với hần.

Thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của Từ Hàn khiến cho Thương Hải Lưu cảm giác như đụng phải một khối đá cứng, muốn đùa cợt nhưng lại không thể nào mở miệng.

Mà lúc này, Từ Hàn thu tâm thần, quán chú toàn bộ tinh thần dẫn thân vào bên trong việc tu hành 《 Tu La Quyết 》 một lần nữa, hần đã mất đi một cánh tay, bất kể là lực đạo hay là tính cân bằng của thân thể đều kém

trước rất nhiều, tình huống như vậy cũng không chỉ qua thời gian mấy ngày sẽ có thể thích ứng đấy, bởi vậy một bộ quyền pháp hãn vốn đã nhớ kỹ trong lòng, hiện tại thi triển ra lại có vẻ chẳng ra thể thống gì.

Thương Hải Lưu ở một bên yên lặng nhìn Từ Hàn vào lúc này hai mắt tỏa sáng, lão như đã tìm được cửa khẩu đột phá lại một lần nữa mở miệng nói ra: "hễ là công pháp tu luyện thân thể, thân thể chính là cội nguồn của mọi thứ, người đứt một cánh tay, thật giống như thiếu hiệp thiếu đi kiếm sắc, đao khách thiếu đi đao tốt vậy. Ta thấy tu vi của người lúc này cũng đã vượt Bảo Bình Cảnh, vào Đan Dương cảnh, nhưng bây giờ cũng không phải là đối thủ của một cái võ giả Bảo Bình Cảnh, vậy người cùng cá ướp muối có gì khác biệt? Sống sót thì có thể làm được chuyện gì?"

Mấy ngày nay ở chung, Từ Hàn cũng đã hiểu rõ thêm vài phần bản tính của vị lão đầu nổi danh khắp thiên hạ Đại Chu này, lời nói trên miệng lão ngược lại là người không chịu thua thiệt, luôn ưa thích phô trương chút ít miệng lưỡi lợi hại, nhưng tâm tư nhưng lại kém xa so với lời nói cay nghiệt ngoài miệng. Từ mấy ngày nay mỗi ngày đều vì Từ Hàn lưu lại chút ít đồ ăn nên có thể nhìn ra chút ít manh mối.

Bởi vậy, Từ Hàn sau khi nghe thấy lời ấy cũng không hề tức giận.

"Tiền bối nói cực kỳ đúng, có lẽ văn bối thật sự chỉ là cá ướp muối. Lại là chủng loại vừa khô vừa thối kia. Ta đã là hai bàn tay trắng, nếu như ta không giãy dựa một cái thì bọn chúng sẽ cho rằng ta đã chết. Cá chết ướp muối cùng cá thối ướp muối, ta lại càng muốn làm thứ sau, dù chỉ có thể khiến bọn chúng buồn nôn một cái, cũng là tốt." Từ Hàn trầm giọng nói, ánh mắt của hãn vào lúc đó trở nên âm trầm xuống, giống như rơi vào một mảnh hồi ức nào đó khiến hãn khó có thể tự kiềm chế.

"Bọn chúng?" Thương Hải Lưu sửng sờ, lần đầu tiên lão trông thấy Từ Hàn lộ ra thần tình như vậy, dù sao mấy ngày nay thiếu niên này vẫn biểu hiện ra cực kỳ cứng cỏi, bất kể lão làm khó dễ như thế nào hãn đều im lặng

thừa nhận, cũng chưa từng biểu hiện ra bất mãn điều gì, giờ phút này thần tình như vậy thực ra khiến Thương Hải Lưu có chút ngoài ý muốn, lão theo bản năng truy vấn. Trong nội tâm lại càng cực kỳ hiếu kỳ, rốt cuộc thiếu niên trước mắt này đã cùng người phương nào kết thù hận lớn như thế?

"Sâm La Điện." Từ Hàn sắc mặt lạnh lẽo đáp lại, thanh tuyến âm hàn thật giống như từ suối vàng dưới Cửu U truyền đến.

"Bọn chúng thiếu nợ ta một mạng."

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Là Yêu Không Phải Mèo

Thành Long Cực là một cái thành nhỏ ở vùng phía nam Từ châu, ngoại trừ một ít thương nhân nhỏ qua lại, hầu như thường ngày ít khi có người ngoài đến đây.

Thương Hải Lưu nhiều ngày mang theo Từ Hàn màn trời chiếu đất bỗng đột nhiên xuất hiện thiện tâm, dẫn Từ Hàn đi vào trong thành nhỏ này, tìm được một chỗ khách sạn coi như không quá tệ, thuê cho Từ Hàn một gian phòng nhỏ.

"Người ở lại chỗ này mấy ngày, lão phu có chút việc cá nhân muốn làm." Sau đó Thương Hải Lưu quay đầu nói ra với Từ Hàn vốn đang mơ hồ không biết xảy ra chuyện gì.

"Tiền bối, mỗi ngày vẫn bối đều công theo thứ này, chưa từng có một chút lười biếng. . ." Từ Hàn nghe vậy trong lòng mình căng thẳng, lúc này Thương Hải Lưu có thể coi là phù bảo mệnh của hãn, Từ Hàn sao có thể cam tâm bị lão vứt bỏ như vậy.

"Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh , lúc nào đã không giữ đúng lời nói? Người ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó ta sẽ tới tìm người, về phần những tên đầu trâu mặt ngựa kia, một ngày lão phu còn sống, bọn chúng không dám tổn thương đến người." Thương Hải Lưu nhếch miệng, hiển nhiên có chút khó chịu đối với hoài nghi của Từ Hàn.

"Nhưng . . ." Từ Hàn lại không hiểu được tâm tư của lão già này, vẫn có chút lo lắng như cũ.

"Đồ vật của lão phu vẫn còn trên lưng người, người còn sợ ta chạy hay sao?" Thương Hải Lưu đã cắt đứt lời nói của Từ Hàn, sau đó lão dừng một chút, giống như chợt nhớ tới điều gì, mạnh mẽ ném mèo đen trong tay mình vào trong ngực Từ Hàn, "vậy Huyền nhi cũng để lại ở chỗ người, chăm sóc nó thật tốt."

"Meow!" Mèo đen kia cũng bất ngờ với chuyện này, lúc rơi vào trong ngực Từ Hàn, lập tức giống như nổ nôi cáu phát ra một tiếng kêu dài bèn nhọn, dường như cực kỳ bất mãn đối với quyết định này của lão nhân.

Từ Hàn vào lúc này vốn đang sững sờ, nhưng rất nhanh đã tỉnh ngộ lại, thấy mấy ngày nay ở chung, Thương Hải Lưu cực kỳ sủng ái con mèo đen này, có nó ở lại đây, Thương Hải Lưu hiển nhiên sẽ không làm ra chuyện rời đi.

Từ Hàn cũng bắt chấp mèo đen đang giãy giụa trong ngực, giữ nó thật chặt, thay đổi thái độ nghi ngờ lúc trước, trên mặt lại càng nổi lên ý cười tràn đầy vui vẻ.

"Tiền bối yên tâm, vẫn bối hiển nhiên sẽ chiếu cố Huyền nhi thật tốt."

"Ừ. Sống chung thật tốt." Thương Hải Lưu rất thoả mãn nhìn vẻ mặt không tình nguyện của mèo đen cùng ý cười dạt dào trên mặt Từ Hàn, lão khẽ gật đầu ý vị thâm trường nói, sau đó liền xoay người qua, phất tay áo biến mất tại trên đường phố thành Long Cực.

...

Ý định ban đầu của Từ Hàn vốn là thừa dịp mấy ngày nay Thương Hải Lưu không có ở đây nghỉ ngơi một phen thật tốt, dù sao thân thể của hắn

vẫn còn mang theo thương thế không hề nhỏ, cùng với đoạn đường này cũng cái vật nặng kia đã sớm mỗi mệt không chịu nổi.

Thế nhưng con mèo đen kia cũng không phải là một nhân vật thích yên tĩnh, Từ Hàn sau khi hoàn thành tu luyện quyền cước mỗi ngày liền muốn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, mèo đen lại ra sức kêu to với hắn, ý bảo hắn mang theo nó đi ra ngoài. Từ Hàn bị nó gọi cho tâm phiền ý loạn, sau mấy phen uy hiếp cũng không đạt được kết quả, chỉ có thể thỏa hiệp.

Hắn để vật bọc trong vải trắng kia ở trên vai, lại bồng mèo đen đặt trên đỉnh đầu, liền ra khách sạn.

Đây cũng không phải Từ Hàn tự làm khổ mình, chỉ là vật bao bọc bên trong vải trắng kia dường như rất quan trọng đối với Thương Hải Lưu, Từ Hàn không dám đặt nó ở khách sạn, nếu như bị người trộm đi, hắn sẽ không thể báo cáo tốt, bởi vậy dứt khoát mang theo nó vậy.

Mặc dù thành Long Cực Thành không được coi là phần hoa, nhưng đêm xuống, trên đường phố cũng cực kỳ náo nhiệt.

Con mèo đen kia hiển nhiên cũng ít khi nhìn thấy cảnh tượng ly kì như vậy, ngồi xổm ở trên đỉnh đầu Từ Hàn, trừng lớn hai mắt nhìn tất cả cảnh vật xung quanh.

Mèo đen hiển nhiên không phải là vật phạm, trải qua mấy ngày này đã khiến Từ Hàn sớm hiểu rõ. Nhưng lúc mèo đen kiên quyết ôm một con rối được bán bởi một người bán hàng rong nơi góc đường mà không chịu buông tay, Từ Hàn lại có thêm nhận thức mới đối với linh tính của mèo đen.

Từ Hàn bất đắc dĩ chỉ có thể mua con rối bộ dáng như đứa trẻ kia, khi đó con mèo đen này mới cảm thấy mỹ mãn ngậm con rối này cùng Từ Hàn kết thúc một ngày đi dạo.

Sau khi trở lại khách sạn thì mèo đen vẫn biểu hiện ra nồng đậm hứng thú đối với con rỗi kia, nó cực kỳ hưng phấn ra sức lăn qua lăn lại con rỗi ở trên mặt đất, con mắt hẹp dài híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh ọ ọ ọ.

Từ Hàn cười khố nhìn con mèo đen kia một chút, lắc đầu, hẳn thực sự không thể hiểu được vì sao con rỗi nhìn như bình thường kia lại sinh ra lực hấp dẫn đối với mèo đen lớn như vậy.

Hắn nhìn một hồi lâu, phát hiện mèo đen cũng không hề có ý muốn dừng lại, Từ Hàn cảm thấy không thú vị nên thu hồi ánh mắt của mình, hẳn vốn định đi ngủ nhưng lại phát hiện toàn thân mình dính cực kỳ khó chịu. Những ngày này liên tục bên ba ở bên ngoài, mỗi ngày đều mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, bình thường cũng không có thời gian rảnh rỗi, ngược lại vô tri vô giác, giờ phút này được nhàn hạ mới nhớ ra mấy ngày này mình không hề tắm rửa.

Từ Hàn hơi hơi suy tư, nhớ kỹ cách khách sạn không xa có một cái nhà tắm. Nghĩ tới đây, hẳn liền có một chút toan tính, dứt khoát đứng người lên nói với mèo đen vài câu. Hắn cũng không biết được mèo đen có thể nghe hiểu hay không, nhưng mèo đen lại xòe ra móng vuốt, dường như cực kỳ bất mãn vì sự quấy rầy của Từ Hàn.

Từ Hàn thấy thế khẽ lắc đầu cười khố, sau đó một mình ra khỏi khách sạn, đi về phía nhà tắm mà hẳn đã thấy lúc trước.

...

Khoảng nửa canh giờ sau đó, Từ Hàn đã tẩy đi dơ bẩn tích tụ mấy ngày này, nhẹ nhõm chạy trở về khách sạn.

Tâm tình cũng tốt hơn nhiều khiến hẳn nghĩ đến rốt cuộc có thể ngủ một giấc thật sâu rồi, nhưng khi hẳn bước vào trong phòng, lông mày lại chột nhú một cái.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Dưới ánh nến, dường như tất cả đều bình thường.

Nhưng Từ Hàn lại ngửi được một mùi vị không tầm thường.

Hắn nhanh chóng đảo mắt nhìn, thấy vật bao bọc trong vải trắng kia vẫn còn nằm ở trên giường, cũng không bị người dịch chuyển đi, nhưng trong không khí lại quanh quẩn một mùi -- mùi Yêu.

Đây là nội địa Đại Chu, hiển nhiên không thể có Yêu tộc nào làm loạn, như vậy thứ duy nhất có thể tản ra mùi vị này chỉ có thể là đám Tu La Sâm La Điện giống như hắn.

Ít nhất Từ Hàn cho là như vậy đấy.

Nhưng lúc hắn dò xét qua tình huống trong phòng, nhưng rốt cuộc không thể phát hiện ra có dấu vết của người đến.

Chỉ có con rối mà mèo đen mới vừa rời còn yêu thích không buông tay đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, lại không thấy bóng dáng mèo đen.

Không thấy Huyền nhi, lúc này Từ Hàn mới ý thức được trong phòng rốt cuộc có điều gì không đúng.

"Huyền nhi?" Hắn khẽ gọi một tiếng tên của mèo đen kia, nhưng không đạt được bất cứ âm thanh đáp lại nào.

"Huyền nhi?" Hắn hô thêm lần nữa, thanh tuyến cũng lớn thêm vài phần.

"Meow." Lúc này, dưới đáy giường truyền đến một tiếng kêu yếu ớt.

Từ Hàn vội vàng theo tiếng tìm đến, lại thấy mèo đen giờ phút này đang cuộn tròn thân thể co đầu rút cổ ở dưới gầm giường.

Từ Hàn sửng sờ, vội vàng ôm nó đưa ra ngoài.

Mèo đen thường ngày cực kỳ hiếu động một khắc cũng không rảnh rồi giờ phút này lại yên tĩnh nằm ở trong ngực hăn, thân thể không kìm được run nhẹ, hào quang trong đôi mắt hẹp dài cũng âm đạm, dường như cực kỳ suy yếu.

Mà càng làm cho Từ Hàn cảm thấy kinh ngạc, Yêu khí mà hăn vừa mới nghĩ được chính là từ trong cơ thể mèo đen truyền ra.

Từ Hàn cũng chưa từng nghĩ tới trên thân thể mèo đen sẽ có Yêu khí truyền ra, hăn chỉ quan tâm là tình huống của mèo đen giờ phút này hiển nhiên cũng không hề tốt. Không nói đến tầm quan trọng của con mèo đen này đối với Thương Hải Lưu, quả thật ở chung mấy ngày này, Từ Hàn cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Nhưng trong lúc nhất thời hăn thực sự không thể nghĩ ra được phương pháp xử lý tốt nào.

"Meow." Mèo đen lại phát ra một tiếng kêu nhỏ, thân thể càng thêm run rẩy, hào quang trong con ngươi cũng âm đạm thêm vài phần.

Tình huống của nó đã càng ngày càng kém, trong lòng Từ Hàn lo lắng, lập tức cũng bắt chấp mọi thứ liền vội vàng vươn tay đè ở Thiên Linh cái của mèo đen, muốn dùng chuyện này cảm ứng tình huống trong cơ thể nó, tìm ra kế sách thích hợp.

Việc này cũng không thể coi là biện pháp gì, dù sao mèo và thân thể người chênh lệch quá nhiều, Từ Hàn cũng không thể tìm thấy mạch của mèo ở nơi nào, chỉ có thể thử một lần coi như là còn nước còn tát.

Nhưng tay vừa mới chạm đến đỉnh đầu mèo đen, thân thể của hăn liền chấn động mạnh một cái, tay lại giống như bị điện giật mà thu lại.

Trên mặt hần vào lúc đó hiện lên một vẻ khiếp sợ đậm đặc.

Lần tiếp xúc vừa rồi khiến Yêu lực trong cơ thể hần bị mèo đen dẫn dắt đi, mà lúc đó hần cũng cảm nhận được trong cơ thể mèo đen giờ phút này đang có một cỗ Yêu lực cuồng bạo khó có thể hình dung đang chuyển động.

Từ Hàn cũng không rõ vì sao trong cơ thể một con mèo đen nhỏ bé lại có Yêu lực tràn đầy như vậy, nhưng điều rất hiển nhiên chính là tình trạng dị thường của mèo đen lúc này chính là do cỗ Yêu lực cuồng bạo bên trong cơ thể nó gây nên.

Từ Hàn sửng sờ nhìn mèo đen ở trong ngực mình, trong lòng lại không ngừng khiếp sợ, lại liên tưởng mỗi ngày trước kia đều trông thấy Thương Hải Lưu rót một cỗ lực lượng màu trắng vào trong cơ thể mèo đen, có lẽ chính là đang trợ giúp mèo đen áp chế Yêu lực trong cơ thể nó.

Vậy nếu đã như thế, Thương Hải Lưu hần là đã biết được tình huống của mèo đen, vì sao còn muốn để nó ở lại? Đây chẳng phải là đưa mèo đen vào chỗ chết?

Từ Hàn không tin Thương Hải Lưu sẽ làm ra chuyện như vậy, nếu như đã để mèo đen lại ở đây, nhất định có phương pháp giải quyết nào đó.

Nghĩ tới đây, thân thể Từ Hàn lại chấn động.

Yêu lực!

Hần nhanh chóng bắt được mấu chốt của chuyện này, nguyên nhân khiến mèo đen như thế chính là Yêu lực cuồng bạo trong cơ thể nó, 《 Tu La Quyết 》 mà Từ Hàn tu luyện chính là pháp môn dẫn Yêu lực nhập vào cơ thể để rèn luyện thân thể mình.

Trên lý luận mà nói Từ Hàn hoàn toàn có thể sử dụng Tu La Quyết dẫn dắt Yêu lực trong cơ thể mèo đen ra, dùng chuyện này giảm bớt tổn thương của lực lượng kia đối với mèo đen.

Nhưng mà trên thực tế làm như vậy lại cực kỳ nguy hiểm.

Yêu lực dù sao cũng có chỗ xung đột với thân thể con người, Từ Hàn thực sự cũng vì lúc còn trẻ đã hấp thu Yêu lực, kinh mạch trong cơ thể chịu ảnh hưởng của Yêu lực mà không có cách nào sinh ra nội lực tu vi như tu sĩ bình thường khác, đây cũng là nguyên nhân Từ Hàn cho dù biết pháp môn 《 Tu La Quyết 》 sẽ tạo thành nguy hiểm đối với thân thể nhưng lại không thể không tiếp tục tu luyện nó.

Yêu lực sở dĩ là lực lượng mê hoặc, đương nhiên thân thể người thường không cách nào chủ động sinh ra, lúc đám Tu La Sâm La Điện tu luyện cái pháp môn này còn phải phục dụng Yêu đan được Sâm La Điện ban tặng, nhưng Từ Hàn đã mưu phản Sâm La Điện, sớm không thể nhận được Yêu đan, những ngày này tu luyện cũng đạt được hiệu quả cực kỳ nhỏ bé. Giờ phút này Yêu lực trong cơ thể mèo đen đối với Từ Hàn mà nói có thể là một cơ hội không nhỏ, nhưng đồng thời cũng ẩn giấu rất nhiều nguy cơ.

Dù sao Yêu lực kia cuồng bạo như thế, vượt xa Yêu lực mà Yêu đan có thể sinh ra.

Từ Hàn hiểu được điểm này, bởi vậy trong một khắc này khó tránh khỏi có chút do dự.

Nhưng nhìn thần sắc thống khổ của mèo đen lúc này, thêm với cuộc đối thoại về “Cá ướp muối” với Thương Hải Lưu ở vùng ngoại ô hôm qua đều đánh thẳng vào thần kinh Từ Hàn từng giây từng phút.

Sau khi do dự khoảng chừng mười hơi thở, rút cuộc sắc mặt hấn chốt trầm xuống, trong ánh mắt hiện lên một đường tàn nhẫn. Tay trái mãnh liệt

đuôi ra, một lần nữa đặt trên đỉnh đầu mèo đen.

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Họa Phúc Tương Y

Tay của Từ Hàn vừa mới đặt vào đỉnh đầu mèo đen.

Cho dù trước đó hãn đã có sự chuẩn bị, nhưng vào một khắc này, thân thể của hãn vẫn chấn động, tâm thần bị Yêu lực cuồng bạo trong cơ thể mèo đen tràn ra chấn nhiếp.

Từ Hàn vào lúc đó hít sâu một hơi, thâm nghĩ đã không còn đường lùi.

Tiếp đó hãn cắn răng một cái, sắc mặt trầm xuống, toàn lực vận chuyển 《Tu La Quyết》 trong cơ thể. Yêu lực cuồng bạo tràn ra từ trong người mèo đen vào lúc đó giống như nước lũ cuộn cuộn rút cuộc tìm được miệng cống rút vào, mãnh liệt thuận theo cánh tay của Từ Hàn tràn vào trong cơ thể hãn.

Cho dù đã dự đoán trước về cuồng bạo của Yêu lực trong cơ thể mèo đen, nhưng trong nháy mắt lực lượng này tràn vào trong thân thể Từ Hàn, sắc mặt của hãn lại trở nên cực kỳ tái nhợt.

Cổ Yêu lực cuồng bạo kia vẫn chỉ như là một góc của núi băng trong cơ thể mèo đen, những đã khiến cho Từ Hàn cảm thấy lực lượng của mình thua kém quá nhiều.

Bởi vậy có thể thấy được, Yêu lực trong cơ thể mèo đen rốt cuộc dồi dào tới mức nào.

Từ Hàn âm thầm ngừng vận chuyển 《 Tu La Quyết 》 , lại tiếp tục hít sâu một hơi, dẹp yên cỗ Yêu lực cuồng bạo đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắn, sau đó nương mày tiếp tục vận chuyển 《 Tu La Quyết 》 thêm một lần nữa, lại tiếp tục rút đi một bộ phận Yêu lực từ trong cơ thể mèo đen.

Thêm tám lần như thế.

Thân thể mèo đen dần dần ngừng run rẩy, mà Từ Hàn cũng cảm thấy thân thể của mình đã đến cực hạn, hắn vội vàng thu tay đang đặt ở trên đỉnh đầu mèo đen, đang muốn xem xét tình trạng của mèo đen.

Nhưng cùng lúc đó thân thể của hắn ngừng lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng trắng bệch.

Yêu lực bị hắn dẫn vào trong cơ thể bắt đầu tàn sát một cách bừa bãi, bọn chúng giống như mãnh thú Hồng Hoang đảo loạn kinh mạch của Từ Hàn, dường như muốn lao ra khỏi cái lao lồng này.

"Không tốt!" Từ Hàn thầm nói một tiếng, mà làn da sau một khắc trắng bệch ngấn ngủi lại dưới sự tàn sát bừa bãi này bắt đầu trôi lên từng tầng màu đỏ thẫm kỳ dị .

Đó là mạch máu dưới làn da hắn bắt đầu nổ tung, nếu như không tiếp tục dẫn dắt thì không qua thời gian trăm hơi thở, chỉ sợ Từ Hàn sẽ bị cỗ Yêu lực tàn sát bừa bãi này khiến thân thể nổ tung mà chết đi.

Thời gian khẩn cấp không cho phép Từ Hàn suy nghĩ kĩ, hắn đứng lên, cũng bất chấp mèo đen trong ngực đã dần dần chuyển biến tốt đẹp, thân thể mạnh mẽ nháy lên rồi chạy ra khỏi cửa phòng, rơi xuống trên đất trống trong đình viện khách sạn.

Yêu lực tàn phá bừa bãi khiến cơ thể hắn sinh ra một cỗ nóng rang, nó khiến thần trí của Từ Hàn trở nên mơ hồ, vì muốn giảm bớt tình trạng như thế, hắn không chút nghĩ ngợi xé nát quần áo trên thân mình, lộ ra bên

ngoài thân hình cường tráng rắn chắc, sau đó sắc mặt hần chợt trầm xuống, vào một khắc này hần thi triển ra bộ quyền pháp 《 Tu La Quyết 》 kia.

Dùng quyền pháp dẫn dắt Yêu lực trong cơ thể để rèn luyện thân thể của mình vốn là gốc rễ của 《 Tu La Quyết 》 .

Nhưng thông thường Yêu lực trong cơ thể Tu La đều tới từ việc phục dụng Yêu đan hàng ngày, mà Yêu lực cuồng bạo như này không phải là thứ mà hần có thể có được?

Bởi vậy công hiệu khi thi triển bộ quyền pháp này lại không thể tiêu hao hết Yêu lực cuồng bạo trong cơ thể Từ Hàn.

Theo việc múa may quyền cước, một bộ phận Yêu lực bị dẫn dắt tràn vào bên trong tất cả xương cốt tay chân của Từ Hàn, rèn luyện thân thể của hần, thế nhưng càng nhiều Yêu lực lại tiếp tục tàn sát bừa bãi, kinh mạch đỏ tươi trong cơ thể hần không ngừng nổ tung, mà so sánh với tốc độ nổ tung kia thì tốc độ chữa trị nhờ rèn luyện lại chỉ như là muối bỏ biển.

"Không đủ nhanh!" Từ Hàn ý thức được điểm này, hai mắt hần trở nên đỏ thẫm, ham muốn sống sót đã kích phát tất cả tiềm năng, hần bắt đầu nhanh chóng thi triển ra bộ quyền pháp để dẫn dắt Yêu lực kia.

Mỗi một quyền mỗi một cước đều dùng hết khí lực của toàn thân, muốn đưa Yêu lực cuồng bạo trong cơ thể thuận theo việc vung vẩy quyền cước đi ra ngoài.

Máu tươi bắt đầu xuyên thấu qua lớp da chảy ra ngoài thân thể hần, trên làn da hiện lên từng đường máu, thần sắc trên mặt trở nên dữ tợn bởi vì đau đớn dữ dội trong cơ thể, toàn bộ người nhìn qua cực kỳ đáng sợ, tựa như ác quỷ leo ra từ trong Địa Ngục.

"Vẫn chưa đủ! ! !"

Từ Hàn chợt quát lên một tiếng, tốc độ vung tay chân tiếp tục tăng thêm mấy phần, Yêu lực trong cơ thể vận chuyển càng nhanh chóng, thậm chí trong lúc hấn vô tình vung vẩy quyền cước hiển nhiên mang theo thanh âm phá không nhẹ nhàng.

Lực lượng của một quyền này, có lẽ đã nặng tới mười ngàn.

Nhưng tình trạng trong cơ thể vẫn không hề lạc quan.

Nóng rang cùng đau đớn trong cơ thể khiến Từ Hàn vài lần suýt lâm vào hôn mê, nhưng hấn dựa vào cỗ liễu lĩnh từ Tu La Tràng leo ra gắt gao chèo chống lấy ý chí của mình, không ngừng vung vẩy quyền cước.

Hấn không muốn chết!

Bất kể như thế nào, hấn luôn muốn sống sót!

Ôm theo chấp niệm như vậy, Từ Hàn giống như điên rồ vung vẩy quyền cước của mình trong đình viện khách sạn, cho đến khi phía chân trời phía đông vẩy lên những ánh sáng bạc, một khắc này, Yêu lực tàn sát bừa bãi trong cơ thể hấn cuối cùng bị hấn hấp thu toàn bộ, đầu của hấn bỗng nhiên nổ vang một trận, một cỗ lửa nóng từ bên trong tất cả xương cốt tay chân trào ngược ra, tràn vào đan điền của Từ Hàn, sau đó chạy loạn một hồi trong cơ thể hấn, cuối cùng lại biến mất ở bên trong tất cả xương cốt tay chân.

"Sống. . . Sống sót rồi ư?" Từ Hàn sửng sờ đích nhìn ánh ban mai màu trắng bạc ở phương đông, đáy lòng sinh ra một cỗ cảm xúc phức tạp không thể nói ra là vui mừng hay vẫn là kinh ngạc, đầu vào lúc đó lại trầm xuống, mới mãnh liệt ngã xuống đất.

Mà cách đó không xa, một bóng hình màu đen mãnh liệt thoát ra, thân hình nho nhỏ của nó cứ cắm chặt thân thể Từ Hàn, thứ đối với nó mà nói

gần như được coi là người không lồ, mãnh liệt nhảy chồm vào trong gian phòng nhỏ của khách sạn.

Võ giả trên thế gian dùng số lượng ngàn vạn mà tính, nhưng con đường chính thống lại như Thương Hải Lưu nói, lấy nội lực làm chủ, lấy ngoại lực phụ trợ. Nhưng cũng không ít người không tuân theo quy tắc thông thường, chỉ tu thân thể, giống như đệ tử Mật Tông của Ấn Tự nước Đại Hạ, chính là lấy nội lực rèn luyện thân thể, .

Cùng con đường tu hành của tu sĩ hay võ giả bình thường chia làm Bảo Bình, Đan Dương, Tam Nguyên, Thông U, Thiên Thú, Ly Trần, Đại Diễn, thì Mật Tông cũng chia con đường tu hành của bọn họ thành bảy cảnh giới gồm: Bảo Bình, La Hán, Kim Cương, Tử Tiêu, Long Tượng, Thiên Hận, Bất Diệt. Cảnh giới đầu tiên chính là rèn luyện thân thể, coi trọng thân thể như bình quý, khí cơ không lọt, sáu cảnh sau đó mặc dù mỗi cảnh đều liên quan đến nhau nhưng mỗi người lại mỗi vẻ.

Thí dụ như vị Thái thú thành Phượng Lâm đã cùng đánh nhau với Từ Hàn trước kia, mặc dù kém một bước sẽ trở thành hảo thủ đại thành cấp chữ Thiên Đan Dương cảnh, nhưng chống lại Địa cấp La Hán Cảnh như Từ Hàn không chịu được mười chiêu.

Võ giả luyện thể so sánh với võ giả bình thường lúc chưa vào Thông U cảnh, nội lực không có cách nào phóng ra ngoài, ở trên chiến lực có thể nói không chỉ cao hơn một bậc, mà một khi võ giả đã vào Thông U cảnh, nội lực hóa thành Chân Nguyên, phương pháp chuyên công kích liền trở nên cực kỳ biến hóa, khó lòng phòng bị, lúc đó sẽ rơi xuống tầng dưới, nhưng trước đó, chân lý trên đời này chính là võ giả luyện thể sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều so với võ giả bình thường.

Mà Từ Hàn dưới cơ duyên xảo hợp, bảng vào Yêu lực trong cơ thể mèo đen cường ép rèn luyện thân thể, có thể nói là nhân họa đắc phúc một lần hành động phá đi gông cùm xiềng xích của Địa cấp La Hán cảnh, trở

thành Thiên cấp La Hán cảnh, tiến thêm một bước sẽ đại thành La Hán Cảnh. Dòng nước ấm vừa mới vọt tới từ bên trong tất cả xương cốt tay chân của hắn chính là thân thể trở thành một cái lối thoát mang đến những hiệu ứng ngược đối với hắn, chữa trị hơn phân nửa thương thể bên trong cơ thể do ngày hôm nay mang đến.

...

Khi Từ Hàn tỉnh lại một lần nữa bỗng cảm giác được trên mặt mình có chút đặc dính, giống như có rượu nước đọng dính vào gương mặt của hắn.

Trong thời gian mơ màng hắn theo bản năng muốn đưa tay xóa đi "Vết rượu" trên mặt, nhưng khi khoát tay lại chạm tới một đám lông mượt. Từ Hàn trong lòng hoảng hốt, buồn ngủ trong đầu lui hơn phân nửa, hai mắt mãnh liệt mở ra.

"Meow!" Lúc này bên tai vang lên một âm thanh rất thân thiết.

Từ Hàn theo tiếng nhìn lại, lại thấy mình chẳng biết từ lúc nào đã nằm bên trong phòng khách sạn, mà mèo đen ở bên cạnh thường ngày cực kỳ lạnh nhạt với hắn thì lúc này đang thân mật thè lưỡi liếm gương mặt của Từ Hàn. Mà cảm giác đặc dính hắn cảm nhận được trong giấc mộng chính là đến từ hành động này.

Từ Hàn sửng sốt một hồi, lúc này mới nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua, hắn chậm rãi ngồi dậy, mèo đen thấy Từ Hàn tỉnh lại, hiển nhiên cũng có chút hưng phấn, trong miệng nó một lần nữa phát ra tiếng thở nhẹ, thân thể nhảy lên trên vai Từ Hàn, nhu thuận thè lưỡi ra liếm móng vuốt của chính mình.

"Là người mang ta trở về sao?" Từ Hàn nhớ kỹ hôm qua sau khi mình gian nan dẫn dắt Yêu lực trong cơ thể, hắn đã mất hết khí lực, mới ngã xuống bên trong đình viện khách sạn, hôm nay lại tỉnh lại ở trên giường, có thể nghĩ đến khả năng duy nhất chính là con mèo đen kia rồi. Chỉ là với

thân hình nho nhỏ của nó làm cách nào để mang mình về trong phòng, Từ Hàn lại không thể biết được.

"Meow!" Mèo đen phát ra một tiếng kêu to vui sướng, con mắt hẹp dài híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, đầu lại không ngừng cọ xát cổ Từ Hàn, nhìn bộ dáng giống như đang muốn tranh công về mình.

Từ Hàn hiển nhiên không thể hiểu được tiếng kêu của mèo đen, nhưng không khó nhìn ra mèo đen đã thừa nhận điểm này.

Hắn không tìm được cảm thấy có chút khó tin, nhưng nghĩ đến Yêu lực tràn đầy khó có thể tin được trong cơ thể mèo đen, nghi hoặc như vậy lại vơi đi vài phần, dù sao suy nghĩ từ bất cứ phương diện nào, mèo đen này cũng là loài phi phạm, có chút bốn sự khó có thể hiểu được cũng không thể coi là thần kỳ.

"Cảm ơn." Hắn gật đầu nói, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc, không có một chút khinh thường vì đối phương chỉ là một con mèo.

Nói xong, Từ Hàn liền đứng lên.

Hiểm cảnh hôm qua đã khiến thân thể hắn lúc này cực kỳ dính dấp, thậm chí trên thân thể trần trụi còn mang theo chút vết máu. Từ Hàn thở dài một hơi, xem ra phải đi chỗ nhà tắm kia tẩy rửa một phen, nghĩ đến như vậy hắn đi tới bên cạnh hành lý của mình chuẩn bị một bộ quần áo dự phòng. Mặc dù người dân Đại Chu luôn thượng võ, nhưng nếu như cả người mang theo vết máu như thế đi ra ngoài, khó tránh khỏi khiến cho người ngoài để ý. Hôm nay Thương Hải Lưu không có ở đây, Từ Hàn cũng không dám vô lễ.

Nhưng vừa mới phóng ra bước chân này, trong lòng Từ Hàn lại chấn động.

Hắn mất thời gian khoảng mấy hơi thở sừng sốt mới cúi đầu nhìn xuống cánh tay còn lại của mình, cổ lực lượng dồi dào theo bên trong tất cả xương cốt tứ chi liên miên truyền đến đã nói cho Từ Hàn biết, giờ phút này hắn đã phá Địa cấp La Hán Cảnh, trở thành Thiên cấp La Hán cảnh, chỉ cần tiến thêm một bước sẽ đại thành La Hán Cảnh.

Tiến bộ như vậy khó có thể nói rõ có thứ nào đó tăng lên về chất, nhưng tu luyện thân thể vốn đã khó hơn nhiều so với tu luyện nội công của võ giả bình thường, lúc này mới trôi qua một đêm, Từ Hàn đã phá Địa cảnh, không thể nói là không thần tốc.

Hắn nghĩ tới đây, không kìm được nhìn về phía mèo đen đang chuyên tâm chấy chuốt bộ lông của chính mình ở trên đầu vai hắn, khóe miệng vẽ ra một ý cười.

Hắn đưa tay nâng cái trán của mèo đen, nó cũng cực kỳ hưởng thụ đưa đầu về phía cánh tay hắn.

"Tiểu tử kia, người thực sự là cứu tinh của ta a."

Từ Hàn nói như vậy, cũng mặc kệ thần tình mơ hồ không hiểu trên mặt mèo đen, mặc quần áo vào cười lớn đi ra khách sạn.

TÀNG PHONG

Hắn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Sài Lang Ẩn Núp

Cũng có lẽ bởi vì đã quá chật vật, Từ Hàn đã ngủ một giấc thật lâu. Lúc hắn đi ra ngoài mới phát hiện thành Long Cực đã rơi vào trong bóng đêm, hắn theo thường lệ đi tới nhà tắm bên cạnh khách sạn rửa ráy thân thể, sau đó mang theo mèo đen, công theo vật mà đến lúc này hắn cũng không biết là thứ gì đi ra cửa.

Hắn cứu được mèo đen, nhưng Yêu lực của mèo đen cũng làm cho tu vi của hắn có bước đột phá.

Từ Hàn vốn là người như thế, người đối tốt với hắn, hắn sẽ báo đáp gấp trăm ngàn lần.

Nếu như mèo đen ưa thích cảnh phố phồn hoa của thành Long Cực, vậy hắn cũng vui vẻ lúc rảnh rỗi mang nó đi ra dạo chơi, hưởng hồ tu vi của hắn có chỗ đột phá, vật trên vai mặc dù vẫn nặng nề như cũ, nhưng cũng không hề phải cố hết sức như trước kia. Đi dạo phố một vòng ngược lại cũng không quá mệt nhọc.

Mèo đen vẫn say mê những tượng đất Con Rối bên đường, mỗi lần trông thấy sẽ nhảy từ đầu vai Từ Hàn rơi vào những quán kia quan sát một hồi, trong con người đen nhánh tràn ngập hiếu kỳ.

Thế nhưng Từ Hàn lại xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, chỉ có thể mua cho mèo đen một hai cái bên trong những con rối kia.

Thì cứ như vậy một người một mèo đi dạo tới giờ Hợi, những quán rượu buôn bán bên đường đã dần dần thu quán, người đi đường cũng tản đi, lúc này Từ Hàn mới mang theo mèo đen vẫn còn chưa thỏa mãn trở về khách sạn.

Mà trong tích tắc đưa chân bước vào trong khách sạn, lông mày hăn khẽ động, giống như đã cảm nhận được điều gì, thân thể mãnh liệt xoay một cái nhìn về phía sau.

Trong lúc mơ hồ có thể thấy mấy cái bóng người chui vào trong góc đường.

Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, nếu không phải tu vi của Từ Hàn đã có chỗ đột phá thì hoàn toàn không thể nhận ra.

"Sâm La Điện?" Từ Hàn sửng sờ nhưng cũng rất nhanh đã phản ứng kịp, những bóng người kia có lẽ chính là Tu La mà Sâm La Điện phái tới đuổi giết hăn.

Xem tình hình thì chắc không phải là lần đầu tiên theo dõi hăn rồi, chỉ bởi vì lúc trước tu vi của hăn chưa đủ nên mới không thể phát hiện. Nhưng nếu như đám Tu La này lựa chọn án binh bất động, có lẽ vẫn đang lo lắng Thương Hải Lưu ở đây.

Nghĩ tới đây, Từ Hàn mỉm cười, cũng không hề liếc nhìn những Tu La ẩn núp trong góc tối kia, liền ôm mèo đen cũng không quay đầu lại chạy vào khách sạn.

Những ngày tiếp theo có thể nói là những ngày thoải mái nhất của Từ Hàn trong mười sáu năm qua.

Chẳng phải vì mưu sinh mà phát sầu, cũng không cần mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng như lúc ở trong Sâm La Điện.

Hắn chỉ cần vào buổi tối mỗi ngày hút đi Yêu lực phát tác trong cơ thể mèo đen, đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, thêm với tu vi của chính mình tăng lên, Từ Hàn không chế hấp thu Yêu lực ở trong một phạm vi mà mình có thể thừa nhận, như vậy đã có thể giảm bớt thống khổ của mèo đen, đồng thời cũng có thể bảo đảm an toàn của mình.

Tám ngày liên tiếp trôi qua, tu vi của Từ Hàn đã có sự tăng lên rõ ràng, mặc dù vẫn chưa đủ để từ Thiên cấp La Hán Cảnh đột phá đến đại thành La Hán cảnh, nhưng mà cảnh giới lại được củng cố chắc chắn, chờ thêm một thời gian sẽ có vốn liếng để phá cảnh.

Đúng như lời của Thương Hải Lưu, môn công pháp 《Tu La Quyết》 này lấy Yêu lực rèn luyện thân thể, khiến cho người tu hành lúc tu luyện có thể tiến triển nhanh hơn so với võ giả luyện thể, nhưng phía sau cũng đồng thời chôn xuống không ít mầm tai họa đối với người tu luyện.

Nhưng Từ Hàn vẫn cảm thấy cực kỳ hứng khởi.

Mọi chuyện trên đời này, bất kể tốt hay xấu chung quy lại đều phải trả giá bằng một thứ gì đó.

Từ Hàn không thể nghĩ xa đến như vậy, cũng không muốn suy nghĩ xa đến thế.

Một ngày này, hắn như thường lệ dẫn mèo đen đi dạo trong chợ đêm thành Long Cực.

Mèo đen đã yêu món cá hấp của một quán ăn nhỏ bên đường, mùi vị không mặn không nhạt, thịt cá trơn nhẵn, trái lại có được một mùi vị khác. Mỗi ngày Từ Hàn đều mang theo mèo đen tới gọi món, chủ nhân của cái tiệm cơm kia là một đôi vợ chồng trẻ, tâm địa vô cùng tốt, thấy mèo đen đáng yêu, còn chuyên môn chuẩn bị một cái chén nhỏ cho nó, mỗi ngày sau khi Từ Hàn gọi món cá hấp, đôi vợ chồng kia sẽ chia cá hấp thành hai phần bưng lên.

Từ Hàn dùng tốc độ rất nhanh ăn xong một phần đồ ăn thuộc về mình.

Những năm gần đây đã thành thói quen, hắn cũng không hề lãng phí thời gian trên những chuyện mà hắn cho là không cần thiết. Dù sao hắn vẫn cảm thấy dường như bên trong bóng tối đang có một người cầm cây roi thúc giục hắn, một khắc cũng không dám dừng lại.

Cái cây roi kia chính là mười hai năm trước ăn bữa hôm lo bữa mai, cũng là bốn năm sau vào chết ra sống.

Nhưng mèo đen vẫn đang thưởng thức bữa ăn ngon này, nó cong cong thân thể, cái đầu nhỏ hơi hơi động đậy, ăn cá hấp trong mâm, ánh mắt nheo lại, hiển nhiên đang cực kỳ hưởng thụ quá trình này.

Từ Hàn cười cười nhìn mèo đen, đáy lòng lại có chút âm trầm.

Đã tám ngày trôi qua nhưng Thương Hải Lưu vẫn chưa trở về, mà đám Tu La theo sát Từ Hàn hiển nhiên đã rục rịch muốn hành động, Sâm La Điện chưa bao giờ là chỗ thiện nam tín nữ lưu lại, trình độ tàn nhẫn của bọn chúng khi đối đãi với kẻ địch đủ khiến cho đáy lòng bất kỳ người nào đều phát lạnh, mà điểm này đối với người phản bội chúng lại thêm cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc Từ Hàn nghĩ đến những điều này, mèo đen rốt cuộc đã ăn xong đồ ăn trước mắt mình, nó cảm thấy mỹ mãn nhảy đến đầu vai Từ Hàn, dùng đầu cọ lấy cổ Từ Hàn, dường như đang muốn dùng hành động này cảm ơn Từ Hàn vì đã trả tiền khoản đãi.

Hành động thân mật của mèo đen làm cho hơi mù dưới đáy lòng Từ Hàn tản đi một tí, dù sao Thương Hải Lưu bị thiên hạ Đại Chu đuổi giết đã không còn là chuyện một ngày hai ngày, cho dù là Sâm La Điện cũng không dám tiếp nhận việc treo giải thưởng ám sát Thương Hải Lưu, mà người trong thiên hạ này có thể uy hiếp được Thương Hải Lưu, ít nhất trong nhận thức của Từ Hàn cũng không thể nghĩ ra đấy.

Hắn an ủi bản thân, sau đó từ trong ví móc ra mười văn tiền, gọi chủ nhân của quán cơm tới đây tính tiền. Lúc này hắn mới phát hiện bạc ở trong túi mình đã không còn thừa quá nhiều.

Chỉ sợ thêm mấy ngày nữa trôi qua, người Sâm La Điện vẫn chưa kịp ra tay, Từ Hàn sẽ tự bỏ đời chính mình rồi.

Chẳng lẽ lại giống như bốn năm về trước, phải đi làm một tên ăn mày?

Hắn lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ hoang đường bỗng nhiên nổi lên trong đầu, ăn xong cơm liền mang theo mèo đen đi về phía khách sạn.

Hôm nay hắn đi dạo lâu hơn một chút, lúc trở về thì trên đường phố bên ngoài khách sạn phần hoa kia đã không còn một bóng người. Chỉ có mấy quán rượu vẫn đang còn sáng lên chút ánh nến, chiếu sáng vài phần con đường đi tối tăm này.

Từ Hàn đang đi ở trên đường phố chợt nhận mày lại, đường phố này quá yên tĩnh.

Yên tĩnh thật giống như không có vật sống nào.

Cuộc sống bốn năm luôn liếm máu trên lưỡi đao khiến Từ Hàn mãi liệt ý thức được không đúng, bước chân của hắn nhanh hơn, mà mèo đen trên vai vào lúc này dường như đã nhận ra mấy thứ gì đó, thân thể của nó cong lên, bộ lông trên lưng giống như kim nhọn dựng đứng, nhe ra răng nanh sắc bén, tròng mắt màu hổ phách cảnh giác nhìn bốn phía.

Mà lúc Từ Hàn đi xuyên qua đường phố này, tới chỗ cách khách sạn chỉ hơn trăm bước, mấy cái bóng người màu đen thoát ra từ trong hẻm nhỏ bốn phía, hoàn toàn chặn kín đường tiến lui của Từ Hàn.

Là Tu La Sâm La Điện!

Từ Hàn đã quá quen thuộc với những người này, hắn chỉ cần liếc mắt đã có thể biết rõ được thân phận của những tên áo đen kia.

Nhưng hắn nghĩ mãi mà không rõ vì sao đám Tu La ẩn núp bên cạnh hắn lâu như vậy lại chọn ra tay ở thời điểm này.

Chẳng lẽ bọn chúng không hề kiêng kỵ rằng Thương Hải Lưu có đang ở nơi đây không?

Cũng có thể là Thương Hải Lưu. . .

Nghĩ tới đây sắc mặt Từ Hàn trầm xuống, hiển nhiên không thể tiếp tục suy nghĩ thêm.

Bởi vì một khi việc này trở thành sự thật, đối với hắn mà nói không khác gì tai hoạ ngập đầu.

"Sao vậy, rất kinh ngạc ư?" Lúc này, trong bóng tối trước mặt chợt có một bóng người màu xanh chậm rãi đi ra, đó là một vị nam tử nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, trong tay cầm theo một thanh bảo kiếm dài nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng, giờ phút này vẻ mặt đang tràn đầy trêu tức nhìn Từ Hàn, hỏi như vậy.

"Cho rằng trèo lên cây to như Thương Hải Lưu thì có thể vô tư ư? Người đã từng lưu lại Sâm La Điện bốn năm, có lẽ hiểu rõ hơn so với người khác, Sâm La Điện muốn giết người, cho tới bây giờ không ai có thể sống sót đấy."

Tuy Từ Hàn không nhận ra nam tử trẻ tuổi này, nhưng theo trang phục mà gã mang thì có thể nhận ra được có lẽ là tồn tại cấp bậc Đà chủ hoặc là Đại Tu La, bị phái tới đuổi giết một cái Tu la áo đen nho nhỏ như hắn, có thể thấy được Sâm La Điện đã biểu hiện ra sự coi trọng đối với hắn.

Đương nhiên Từ Hàn cũng không vì chuyện này mà cảm thấy vinh hạnh.

"Các người cũng không sợ Thương Hải Lưu trả thù?" Từ Hàn trầm tĩnh hỏi, ánh mắt lại cảnh giác liếc nhìn cảnh vật chung quanh.

Địa thế rộng rãi, cũng không có thứ gì che lấp để có thể lợi dụng hay là chạy trốn.

Quân địch có tổng cộng mười tám vị Tu La áo đen, một vị Đại Tu La áo xanh. Bọn chúng dám chọn ra tay ở chỗ này, có lẽ quan binh trong thành hiển nhiên không thể phát hiện, hoặc đã bị mua chuộc, về điểm này thì Từ Hàn tin tưởng Sâm La Điện vẫn phải có năng lực.

Nói đến như vậy, ngoại trừ đối mặt với một trận chiến, Từ Hàn đã không còn lựa chọn nào khác.

"Thương Hải Lưu?" Nam tử áo xanh nghe vậy phát ra một trận cười khẽ." Lại cứng rắn muốn đi trên chọc Nhạc Phù Dao thành Thiên Đấu, lúc này bản thân lão đã khó bảo toàn, sao có thể có thời gian quan tâm đến người. . ."

Lời nói của nam tử áo xanh đã nghiền nát hoàn toàn một tia hy vọng xa vời trong lòng Từ Hàn.

Từ Hàn đương nhiên không phải là hạng người cam lòng đưa tay chịu trời.

Từ Hàn cũng không kịp suy nghĩ đến việc Nhạc Phù Dao thành Thiên Đấu là nhân vật nào, hẳn chỉ biết nếu như không thể trông cậy vào Thương Hải Lưu, vậy hẳn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì vậy nam tử áo xanh vẫn chưa kịp nói xong, thân thể Từ Hàn đã bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Tâm ý của hắn đã quyết, ra tay chính là thế sét đánh lôi đình.

Chỉ thấy mũi chân hắn chia xuống đất, chỉ trong nháy mắt đã giết tới trước người nam tử áo xanh, chỗ ống tay áo cánh tay trái kéo lê một con dao găm lóe hàn quang, bị hắn nắm thật chặt trong tay. Mà cùng lúc đó trong miệng hắn phát ra một tiếng hét to, hai mắt trong tức khắc trở nên đỏ thẫm, con dao găm kia đã vạch phá cánh ban đêm thẳng tắp đâm về phía nam tử áo xanh kia.

Cảnh giới của Đại Tu La đã sớm vượt xa khỏi La Hán Cảnh, rốt cuộc mạnh mẽ đến loại tình trạng nào thì Từ Hàn cũng không thể nói đúng được, nhưng hắn hiểu được tối nay nếu như còn có một con đường sống cho hắn, đó chính là giờ phút này ra tay một cách bất ngờ, chém đầu lâu của nam tử áo xanh xuống!

Không thể không nói.

Hắn nghĩ cực kỳ đúng, cũng làm được không tệ.

Ít nhất mười tám vị Tu La áo đen chung quanh vẫn chưa kịp phản ứng khi Từ Hàn đã giết tới trước mặt nam tử áo xanh.

Mà trên mặt nam tử áo xanh vào lúc này cũng hiện lên một vẻ bối rối.

Nhưng Đại Tu La dù sao cũng là Đại Tu La.

Bất kể là tu vi hay là kinh nghiệm, đều đã vượt xa Từ Hàn.

Sau một khắc kinh ngạc ngăn ngui, nam tử áo xanh mãnh liệt vung kiếm trong tay lên, đặt ngang nó ở trước ngực mình.

Keng!

Một tiếng nổ tung giòn vang, kiếm của gã đã cứng rắn ngăn được dao nhọn của Từ Hàn.

"Tâm tính không tệ, nhưng trình độ quá kém." Ánh mắt nam tử áo xanh nheo lại, nhìn về phía Từ Hàn, hiển nhiên trong giọng nói không chút nào che lấp trêu tức cùng đùa cợt.

Sắc mặt Từ Hàn lập tức trắng bệch, hẳn biết rõ nếu như bỏ qua dịp này, chờ đợi hẳn chính là vạ kiếp bất phục.

"Meow!"

Nhưng vào lúc này, một tiếng mèo kêu thê lương vang lên.

Chỉ thấy một cái bóng màu đen giống như tia chớp thoát ra từ đầu vai Từ Hàn, lấy tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta gần như không thể thấy rõ bay thẳng đến đầu của nam tử áo xanh.

TÀNG PHONG

Hắn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Thật Ừ?

"Huyền nhi!"

"A! !!"

Tiếng kinh hô của Từ Hàn cùng tiếng kêu thảm thiết của nam tử áo xanh hầu như vang lên trong cùng một lúc. Mà theo đó còn có một đường hoa máu bắn tung tóe ra.

Sau đó.

Thân thể nho nhỏ của mèo đen bị nam tử áo xanh đưa tay ném xa mấy trượng, trùng trùng điệp điệp rơi ở trên mặt đất. Mà nam tử áo xanh lại bụm lấy gương mặt của mình chặt vật lui về phía sau, màu máu đỏ tươi thuận theo khe hở đầu ngón tay gã không ngừng chảy xuống.

Gã không ngờ rằng con mèo đen nhìn như bình thường ở trên vai Từ Hàn lại có lực sát thương lớn đến như vậy, chỉ đối mặt một lần mà trên gương mặt của gã đã bị kéo xuống một khối máu thịt, cảm giác đau đớn cực lớn truyền đến khiến cho gã gần như hôn mê.

Từ Hàn thấy thế, cũng không ngờ tới mèo đen lại có khả năng như vậy. Hắn nhìn mèo đen vẫn không nhúc nhích khi bị nam tử áo xanh ném ở trên mặt đất phía xa, đáy lòng vô cùng lo lắng, nhưng vừa mới phóng ra bước chân muốn tiến lên, mười tám vị Tu La áo đen rút cuộc hồi phục thần trí, vây giết về phía Từ Hàn.

Từ Hàn không dám khinh thường, Mặc dù Đại Tu La áo xanh đã bị mèo đen gây thương tích, nhưng không phá hỏng căn cơ, tình cảnh của hắn lúc này vẫn nguy hiểm muôn phần như cũ. Hắn không thể không tạm thời đề xuống lo lắng trong lòng đối với mèo đen, nắm chặt dao găm trong tay, cảnh giác nhìn đám Tu La áo đen vây giết tới.

Cấp bậc bên trong Sâm La Điện rất uy nghiêm, dù chỉ cao hơn một cấp, nói là có thể nắm quyền sống hay chết trong tay cũng không quá đáng chút nào.

Từ Hàn vừa rồi đột nhiên nổi loạn, khiến đám Tu La không có thời cơ kịp phản ứng, thế cho nên nam tử áo xanh mới bị tổn thương, nếu như sau này gã trách tội xuống, hiển nhiên bọn chúng sẽ không có quả ngon để ăn, bởi vậy, đám Tu La lúc này phục hồi tinh thần lại thì trong lòng có thể nói vừa sợ vừa giận, chần chẫn sẽ không cho Từ Hàn có cơ hội một lần nữa, hầu như trong cùng một lúc phát động công kích về phía hắn.

Thân thủ của Từ Hàn vốn nổi tiếng trong đám Tu La áo đen, nếu không cũng sẽ không thể sống qua bảy ngày dưới sự đuổi giết của Sâm La Điện, thế nhưng đều là ẩn núp ở chỗ có địa thế che lấp mà tạo nên thành quả chiến đấu, mà hôm nay dù cho tu vi có chút tăng lên, nhưng trực tiếp chống lại mười tám vị Tu La áo đen, nhưng cũng chỉ có lực lượng chống đỡ mà không thể phản công lại chút nào.

Hơn nữa bởi vì tay phải thường dùng đã bị chém đứt, bất kể là tính cân bằng của thân thể hay là lực lượng phát ra từ tay trái đều kém xa trước kia, mười thành chiến lực chỉ có thể phát huy ra chưa đến bảy tám phần, trong lúc nhất thời có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

Từ Hàn cắn răng gian nan chèo chống, nhưng chiến trận mà mười tám vị Tu La kết thành lại kín không kẽ hở, hơn mười hơi thở trôi qua, Từ Hàn vẫn không thể tìm ra một chút cơ hội, trên người mình lại xuất hiện thêm vài đường vết thương.

Bọn họ đều là Tu La, cùng một công pháp, cũng cùng kinh nghiệm, bọn họ hiểu nhau rất rõ, đương nhiên cũng sẽ không cho đối phương tìm kiếm ra bất cứ kẽ hở nào.

Lúc này, Từ Hàn khó khăn lắm mới tránh được lưỡi dao sắc bén kéo tới trước mặt, khước mắt lại thoáng nhìn năm mè đen trên mặt đất giờ phút này thân thể bắt đầu run rẩy, hẳn biết rõ, Yêu lực trong cơ thể mè đen đã bắt đầu phát tác. Điều này làm cho lòng hẳn mãnh liệt trầm xuống, mà về thất thần ngăn ngừa này lại bị những Tu La kia nhạy cảm bắt được.

Bọn chúng nắm lấy cơ hội đột kích đi lên, lưỡi dao sắc bén trong tay mang theo âm thanh xé gió, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đâm tới, hầu như chặn kín tất cả đường lui của Từ Hàn.

Từ Hàn trong lòng giật mình vào lúc đó phục hồi tinh thần lại, dao găm của hẳn vung lên trước người, đẩy ra mấy đường lưỡi dao sắc bén kéo tới trước mặt, thân thể lại thuận thế khom xuống ý đồ tránh thoát mấy đường ánh sáng lạnh lẽo phía sau lưng.

Hẳn rút cuộc lại chậm đi một tí, mấy cái mũi kiếm đã ép sát thân thể, đâm rách quần áo của hẳn.

Đám Tu La đắc thủ vội vàng vung mũi kiếm lên ý đồ cắt vỡ máu thịt của hẳn.

Hí...iiiiii á!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ.

Quần áo Từ Hàn bị cắt vỡ, mà vật bọc trong vải trắng được hẳn vác trên lưng cũng bị hất lên cao dưới mũi kiếm của đám Tu La kia.

"Khụ!" Từ Hàn phát ra một tiếng kêu đau đớn, mặc dù tránh được tổn thương chí mạng, nhưng trên lưng vẫn không tránh được bị những mũi

kiếm kia kéo lê từng đường viết máu khiến người ngoài sợ hãi.

Oanh!

Mà cũng đúng lúc này, một tiếng nổ tung cực lớn vang vọng.

Vật màu trắng kia sau một hồi bay lên không trung lại thẳng tắp đâm vào trên mặt đất, đã rơi vào bên người Từ Hàn.

Quá trình này khiến vải trắng bao bọc bên ngoài nó rơi lả tả, còn vật này cứ như vậy lần đầu tiên hiển lộ ra diện mạo chân thật của nó ở trước mặt Từ Hàn.

Đó là một thanh kiếm.

Một thanh kiếm rất kỳ lạ.

Thân kiếm dài hơn ba thước, rộng chừng bốn tấc, mà lại không có mũi kiếm. Trên thân kiếm bám vào lấy những vật màu hồng như dung nham, giống như rắn độc bò đầy thân kiếm, lộ ra vẻ đáng sợ lại quỷ dị.

Từ Hàn chưa bao giờ thấy kiếm nào như vậy.

Nhưng lúc này, đám Tu La một kích không thành lại tập hợp một lần nữa, hét to đánh về phía Từ Hàn. Mũi kiếm lẳng liệt lóe hàn mang thẳng đến mặt Từ Hàn, lúc này đây, Từ Hàn hiển nhiên muốn tránh cũng không thể tránh được.

Từ Hàn hoàn toàn không kịp suy nghĩ nhiều, tay trái của hắn chấn động, dao găm trong tay giống như mũi tên bắn ra, phá nát đầu lâu của một vị Tu La trước mặt, vị Tu La kia phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể ngửa mặt ngã quy. Nhưng chuyện này cũng không đủ để chấn nhiếp những sát thủ còn lại, nhưng mùi máu tươi phiêu đảng trong không khí đã khơi

dậy hung tính của mọi người ở đây. Thế công của bọn chúng vào một khắc này ngày càng lừng liệt.

Từ Hàn tự biết đã không còn đường lui, huyết tính Tu La trong lòng hấn kích phát, hấn hét to một tiếng, tay trái mãnh liệt cầm chặt chuôi thanh trường kiếm cổ quái kia.

"Chết!"

Trong miệng hấn phát ra một tiếng gầm giận dữ, thanh tuyền cao vút mà thâm nghiêm.

Tựa như mãnh thú phá lồng, ác quỷ rời ngục.

Trường kiếm nặng mười quân, nương theo Từ Hàn dùng thế lớn lực trầm vung vẩy, ở trong bóng đêm nổ tung một hồi thanh âm xé gió.

Kiếm kia vào lúc đó tựa như một ngọn núi lớn đè tới trước mặt đám Tu La.

Lực lượng khổng lồ phát ra khí thế khiến cho đám Tu La kia chấn động trong lòng, theo bản năng đều muốn rút kiếm ngăn cản, nhưng mới vừa chạm đến trường kiếm kia, lực lượng khổng lồ đã như thủy triều gào thét mà đến.

Trường kiếm trong tay bọn chúng cùng lúc đó đồng loạt bị chấn nát, thân thể chợt ngừng lại, rồi sau đó bị mạnh mẽ đánh bay trên mặt đất.

Một kiếm này của Từ Hàn, không có bất kỳ kết cấu, hoàn toàn là một kích liều mình khi không còn lối thoát.

Mà đương nhiên hấn cũng vì loại lỗ mãng mà trả giá thật nhiều.

Thế công chính diện bị lực lượng của hấn mạnh mẽ đánh tan, nhưng tập kích ở phía sau lại như bóng với hình, mấy thanh kiếm sắc hầu như

trong cùng một lúc đâm vào phần lưng Từ Hàn.

Máu tươi cực nóng phun ra, đau đớn cực lớn khiến cho thân thể Từ Hàn chấn động.

Nhưng sau một khắc, trong hai tròng mắt hấn ửng lên màu đỏ, hấn giống như thú dữ phát ra một tiếng hét to, vung mạnh kiếm nặng trong tay, xoay người một cái, lợi dụng tư thế quét ngang chém về đám người phía sau lưng.

A!!!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đám Tu La kia không kịp đề phòng bị một kiếm thế lớn lực trầm này mạnh mẽ đập bay, thân thể bay rớt ra ngoài, trong miệng cũng vì phủ tạng bên trong bị chấn nát mà đồng loạt phun ra từng đường máu tươi.

"Đến a! !"

Từ Hàn đã giết đến đỏ cả hai mắt, toàn thân đẫm máu, quần áo hoàn toàn nghiền nát, hấn cầm theo thanh trường kiếm quý dị kia, sợi tóc phất phơ ở trong gió đêm, trong miệng vang lên những tiếng hét giận dữ.

Đám Tu La áo đen vẫn đang còn có chiến lực chật vật đứng người lên, nhìn Từ Hàn tựa như ác quỷ trước mặt, trong mắt lại đồng loạt lộ ra vẻ sợ hãi, trong lúc nhất thời lại không có một người dám can đảm tiến lên một lần nữa.

Cuộc chiến rơi vào giằng co.

Nhưng đây cũng không thể coi là tin tức tốt gì đối với Từ Hàn.

Trên lưng hấn vẫn đang cắm mấy thanh kiếm sắc, máu tươi vẫn không ngừng chảy xuống từ miệng vết thương, nhuộm đỏ rục mặt đất dưới chân

hắn.

Ý thức của hắn theo máu tươi chảy xuống mà dần dần có chút mơ hồ, nhưng hắn nghiêng răng chèo chống lấy, hắn biết rõ, hắn không thể ngã xuống, một khi ngã xuống sẽ không còn cơ hội đứng lên.

"Muốn chết!" Mà đúng lúc này một tiếng hét to vang lên, Từ Hàn trong lòng giật mình, kiếm trong tay mãnh liệt vung lên, chém về phía thanh âm kia truyền tới.

Chỉ thấy một cái bóng người màu xanh bay tới, trường kiếm trong tay gã giống như rắn độc, dùng một cái góc độ cực kỳ xảo trá đâm tới đầu Từ Hàn.

Keng!

Một tiếng nổ tung giòn vang.

Sắc mặt Từ Hàn lập tức trở nên trắng bệch, thân thể lại không ngừng thối lui về phía sau mấy bước.

"Người dám làm ta tổn thương! Hôm nay ta sẽ làm cho người muốn sống không được, muốn chết không xong!" Lời nói âm độc vang lên từ trong miệng bóng người màu xanh, Từ Hàn lắc đầu, chăm chú nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ người đột kích mình chính là vị thủ lĩnh Đại Tu La áo xanh kia.

Giờ phút này máu thịt bên trái gương mặt gã đã mơ hồ, thắp thoáng có thể thấy được xương trắng, thần sắc trên mặt lại càng dữ tợn đáng sợ, hiển nhiên đã cực kỳ giận dữ.

Thân là một vị Đại Tu La, lại nghe được lời kia của Từ Hàn, chỉ điểm này liền đủ để cho gã hận Từ Hàn thấu xương rồi.

Mà giờ khắc gã đã hồi phục thể lực, hoàn toàn lộ ra thực lực ứng với Đại Tu La, chỉ một cú đánh liền làm cho tâm thần Từ Hàn lay động, không thể không dùng kiếm chống xuống đất mới có thể đứng thẳng người mình.

Nam tử áo xanh sắc mặt tối tăm phiền muộn nhìn đám Tu La áo đen ở chung quanh, thấy bọn họ do dự không dám tiến lên, trong lòng thầm mắng một câu phế vật, trong miệng lại gào lên: "xông lên cho ta! Giết tên tiểu súc sinh này!"

Đám Tu La áo đen nghe vậy, sắc mặt đồng loạt biến đổi, nhưng sợ hãi đối với nam tử áo xanh rốt cuộc đã áp chế rung động mà Từ Hàn vừa mới mang đến cho bọn chúng.

Bọn chúng hiểu rất rõ so với hình phạt nghiêm khắc của Sâm La Điện, bị Từ Hàn giết chết cũng có thể coi là một loại giải thoát.

Vì vậy đám Tu La lại giết tới một lần nữa.

Mà Từ Hàn giờ khắc này đã sớm là nỗ lực hết đà, hãn cố chấp muốn nhấc kiếm trong tay lên một lần nữa, nhưng trên đầu truyền đến choáng váng khiến cho tay của hãn mới nâng lên lại rơi xuống lần nữa.

Hãn rốt cuộc đã tiêu hao khí lực cuối cùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hàn mang của đám Tu La gào thét mà đến.

Khóe miệng Từ Hàn nổi lên một nụ cười khổ.

Kết thúc ở đây đi. . .

Hãn thầm nói như vậy, ánh mắt rút cuộc chậm rãi đóng lại.

Hành vi cam chịu số phận như vậy khi rơi vào trong mắt nam tử áo xanh, điều này khiến cho trong đầu gã tuôn ra một hồi khoái ý.

"Phế vật chính là phế vật, Thương Hải Lưu thì làm sao? Người phản bội Sâm La Điện thì không ai có thể cứu được."

Gã dữ tợn vừa cười vừa nói.

Mà cũng đúng lúc này, tiếng nói của gã vừa dứt.

Một cơn gió đêm thổi tới.

Bụi bặm đầy đất bị thổi tung lên.

"Đát!"

"Đát!"

"Đát!"

Trên đường phố nơi xa truyền đến một hồi tiếng bước chân rất nhỏ lại rõ ràng.

Thanh âm kia chậm chạp lại nặng nề.

Giống như trên núi cao, hòa thượng gõ vang trống chiều từ trong núi. Xa xưa và lâu dài.

Lại giống như chuông tang đòi mạng phía dưới Cửu U, phía trên Hoàng Tuyền. Uy nghiêm mà băng lãnh.

"Thật ư?"

Khi đó có người trong bóng tối hỏi như vậy.

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Nhạc Phù Dao Trong Thành Thiên Đấu, Diễn Thiên Thu Trên Ly Sơn Tông

Đó là hai chữ bay bổng then chốt.

Thật giống như gió trong khe núi, cây cỏ ven đường.

Tâm thường đến mức không khiến người ta liếc mắt nhìn.

Nhưng cũng theo lời ấy rơi xuống, gió đêm nhẹ nhàng chợt bắt đầu cuồng bạo, giống như một loại rung động mãnh liệt tuôn ra, rồi ngay lập tức im lặng ngừng lại.

Cũng giống một vị kiếm khách, rút kiếm, vào bao. Làm liền một mạch, đầu lâu của kẻ địch đã rơi, nhưng một khắc này lại thêm khắc sâu trên vỏ kiếm, bên trong hào quang hoa lệ của mũi kiếm.

Nụ cười trên mặt nam tử áo xanh dần dần đọng lại, sắc thái trong ánh mắt gã từ dữ tợn đến kinh ngạc, từ kinh ngạc đến khiếp sợ, lại từ khiếp sợ hóa thành sợ hãi thật lâu vẫn không thể tan đi.

Cái chết mà Từ Hàn chờ đợi rốt cuộc vẫn không bùng xuống.

Yên tĩnh bỗng nhiên đến khiến cho hãn theo bản năng mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt lại là một hình ảnh khiến hãn nhớ mãi từ nay về sau.

Mũi kiếm của đám Tu La chỉ cách hãn trong gang tấc, sát ý trong con người bọn chúng vẫn đang còn sôi trào.

Nhưng thời gian và không gian dường như đọng lại ở một khắc này.

Sau đó.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

...

Mấy thanh âm khẽ vang lên ở trong đêm dài yên tĩnh.

Máu tươi cực nóng bắn ra từ chỗ cổ những Tu La áo đen này, đầu của bọn chúng cùng lúc đó dùng một vết cắt bằng phẳng từ trên cổ của bọn chúng rơi xuống, thân thể cũng đồng loạt ngã xuống đất.

Từ Hàn ngậy ngấn cả người.

Hắn cũng không thể hiểu trong thời gian một hơi thở khi mình nhắm mắt lại thì nơi đây cuối cùng đã xảy ra những chuyện gì.

Hắn không thể tưởng được rốt cuộc thứ gì có thể im hơi lặng tiếng chém giết hơn mười vị Tu La trong thời gian ngắn như vậy.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía người còn sống duy nhất trong trận chiến này -- vị nam tử áo xanh kia.

Mà cũng trong tích tắc ánh mắt hắn rơi xuống trên người nam tử.

Bịch!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang như vậy, nam tử áo xanh vừa rồi còn không ai bì nổi thân thể giống như đã mất đi khí lực vốn có, bỗng nhiên quỳ xuống.

"Tha cho. . . Tha mạng. . ." Đầu lưỡi của gã dường như đã dính lại, lúc nói chuyện đứt quãng, đầu cũng cực kỳ thấp, ngạo khí trước kia như ảo ảnh trong tản đi, nhìn qua chỉ giống như một con chó nhà có tang.

Từ Hàn vẫn đang sửng sờ, nhưng hẳn theo bản năng cho rằng vẻ sợ hãi của nam tử cũng không phải do hẳn gây nên.

Vì vậy, hẳn chậm rãi quay đầu nhìn lại phía sau lưng, đã thấy trong bóng tối nơi xa có một cái bóng người đang chậm rãi đi tới.

Mượn ánh trăng thừa thớt trên bầu trời, Từ Hàn thấy rõ dung mạo người đến.

Đó là một vị lão giả mặc một bộ áo gai bình thường, bộ dáng có chút lôi thôi, sợi tóc trên trán tán loạn, dường như đã lâu không được chải chuốt.

Nhưng lưng áo của lão lại thẳng tắp.

Thẳng tắp giống như là một thanh kiếm.

Một thanh kiếm trên thông Cửu Tiêu, dưới chổng Vong Xuyên.

Từ Hàn nhận ra lão nhân kia.

Không thể nghi ngờ chính là Thương Hải Lưu.

Lão đi tới bên người Từ Hàn, cũng không hề liếc nhìn hẳn.

"Đi về hỏi chủ nhân nhà ngươi, bằng ba chữ Thương Hải Lưu kia, nếu muốn bảo vệ tiểu tử này, có đủ hay không?" Thương Hải Lưu thay đổi thái độ có chút bướng bỉnh như thường ngày, lạnh lùng nói với nam tử áo xanh.

Thanh âm của lão cũng không lớn, nhưng rơi vào trong tai nam tử áo xanh kia lại như ánh sét khiến thân thể gã càng run rẩy lợi hại.

Gã cũng không có tâm tư suy nghĩ vì sao Thương Hải Lưu rõ ràng đang cùng Nhạc Phù Diêu đánh tới trời đất mù mịt lại bỗng nhiên xuất hiện ở nơi đây, quả thực một kiếm lấy đi tính mạng của những Tu La kia liền đủ để cho gã khiếp sợ.

Đây chính là Thương Hải Lưu a.

Nhân vật mà Diêm La Thập Điện cũng không dám trêu chọc, gã chỉ là một vị Đại Tu La sao dám tức giận?

Dưới đáy lòng âm thầm chửi bới những thám tử đã đưa sai tin tức kia đồng thời nam tử áo xanh lại vội vàng nói : "tiểu nhân có mắt như mù, xúc phạm tới tiền bối, tiểu nhân liền trở về chuyển ý nghĩ của tiền bối tới tôn thượng."

Nói xong gã vội vàng đứng lên, cũng không dám liếc nhìn Thương Hải Lưu, liền muốn rời đi.

"Đợi một chút!" Nhưng bước chân còn chưa phóng ra, thanh âm của Thương Hải Lưu lại một lần nữa vang lên sau lưng gã.

Thân thể nam tử giống như nhận được mệnh lệnh cứng rắn dừng lại, sau đó gã cực kỳ không tình nguyện quay đầu, trên mặt đã máu thịt lẫn lộn lại cố gắng nổi nên một ý cười trái lương tâm.

"Tiền bối còn có điều gì cản dận?"

Thương Hải Lưu cũng không trả lời vấn đề của gã trước tiên, lão lại vượt qua người nam tử áo xanh đi tới chỗ cách đó không xa, khom người xuống bế con mèo đen vẫn đang còn lạnh run trên mặt đất, thả vào trong ngực.

"Người làm mèo của ta tổn thương đấy, nhưng tính mạng của người lại không bồi thường nổi." Thương Hải Lưu vuốt ve thân thể mèo đen, ánh

sáng màu trắng thuận theo bàn tay của lão dừng mãnh tiến vào trong cơ thể mèò đen, làm cho thân thể mèò đen run rẩy dần dần ngừng lại.

Nam tử áo xanh nghe vậy đầu đang cúi thấp ngừng lại ngay tại chỗ, gã không thể đoán được tâm tư của Thương Hải Lưu, càng không có nổi dũng khí phản kháng.

"Nhưng tiểu tử kia gãy một cánh tay, người dù sao cũng phải bồi thường." Giọng nói của Thương Hải Lưu vang lên lần nữa.

Thân thể nam tử áo xanh chấn động, gã vội vàng ngẩng đầu, lo lắng muốn giải thích nói: "tiền bồi, cánh tay của hã không phải do tại hạ . . ."

Nhưng gã còn chưa nói hết lời đã bị Thương Hải Lưu cứng rắn cắt ngang.

"Thời điểm ta đi ra, hã vẫn đang còn hai cánh tay, chẳng lẽ ta nhớ lầm?" long mày Thương Hải Lưu nhíu lại hỏi.

Nam tử áo xanh cũng không ngốc, hiển nhiên gã vào lúc đó đã hiểu được ý tứ của Thương Hải Lưu, nếu hôm nay gã không trả giá thật lớn thì không thể rời khỏi nơi này.

Gã cũng là người cương quyết, vào lúc đó cắn răng một cái, trường kiếm trong tay lóe lên hàn quang, một đường máu tươi hiện ra, một cánh tay của gã đã âm âm rơi xuống mặt đất.

"Tiền bồi. . ." Rồi sau đó gã tự tay che miệng vết thương chỗ cụt tay, cúi đầu nhìn về phía Thương Hải Lưu, sắc mặt đã trắng bệch lại không dám nổi lên một chút bất mãn.

"Ừ." Thương Hải Lưu khê gật đầu từ chối cho ý kiến, nhưng không hề quay đầu nhìn nam tử áo xanh.

"Tạ ơn tiền bối." Nam tử áo xanh cung kính thi lễ một cái, sau đó kéo lấy thân thể tràn đầy vết thương, quay người đi vào trong bóng đêm.

Chờ bóng hình nam tử áo xanh biến mất hoàn toàn trong bóng đêm, lúc này Từ Hàn mới hồi phục thần trí.

Hắn giống như mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, vội vàng kéo thanh trường kiếm kia đi tới phía trước, đang muốn hành lễ cảm tạ ân cứu mạng với Thương Hải Lưu.

Nhưng chỉ vừa khom người xuống, lại nghe trong miệng Thương Hải Lưu phát ra một tiếng chửi bới.

"Lão tiểu tử họ Nhạc đó ra tay thật con mẹ nó tàn nhẫn!"

Nói xong lời này, Thương Hải Lưu vừa rồi còn một bộ khí phách cao thủ trong miệng mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể âm âm ngã xuống trước mặt Từ Hàn.

...

Ngày thứ hai.

Tiết trời hơi hơi lạnh.

Từ Hàn cũng theo thanh kiếm đã được bọc vải ở bên ngoài, ôm con mèo đen kia, dẫn Thương Hải Lưu thần sắc uể oải một lần nữa lên đường.

Thương Hải Lưu cũng không hôn mê quá lâu, chỉ là tình trạng cực kỳ không tốt, nhưng thảm án đêm qua thực sự không thể giấu giếm, chỉ sợ hôm nay đã truyền ra trên phố xá thành Long Cực.

Nếu như trước kia, có vị Đại Phật như Thương Hải Lưu ở đây trông coi đám đầu trâu mặt ngựa, tất nhiên là không sợ.

Thế nhưng. . .

Từ Hàn quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Thương Hải Lưu, thở dài một hơi.

Vốn định ôm lấy đùi của Thương Hải Lưu sống tạm mấy ngày, hôm nay xem ra chỉ sợ nguyện vọng như vậy đã rơi vào khoảng không.

Tu vi của Từ Hàn đã tăng lên, kiếm trên lưng không hề nặng nề như trước kia, thêm với thân thể của Thương Hải Lưu không có việc gì, hai người một mèo lại bắt đầu kề vai sát cánh mà đi.

Nhưng khi đi ra được ba bốn mươi dặm đường về phía bắc thành Long Cự, Thương Hải Lưu đã kêu đã đói bụng ngừng lại.

Từ Hàn bất đắc dĩ.

Chỉ có thể kéo lấy thân thể vẫn chưa lành tổn thương đi tới trong rừng bên đường hái một ít trái cây đưa cho Thương Hải Lưu ăn đỡ đói.

Nhìn Thương Hải Lưu ăn trái cây ngon lành như quý chết đói đầu thai, Từ Hàn cười khổ một hồi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn nhất định sẽ không tin lão già khòm khem thôi tha lôi thôi trước mắt này là hung nhân tiếng xấu vang khắp Đại Chu -- Thương Hải Lưu.

"Nhìn cái gì vậy?" Dường như không thể chịu đựng được ánh mắt Từ Hàn nhìn lão, Thương Hải Lưu đã trầm mặc một buổi sáng sau khi phun ra một hạt trái cây, rút cuộc không tìm được ngọn lửa vô danh trong lòng mình, chất vấn Từ Hàn trước tiên.

"Ngài đánh nhau với Nhạc Phù Dao?" Nhưng Từ Hàn đã sớm thăm dò rõ ràng tính khí của Thương Hải Lưu, dường như không quan tâm đến lão

chất vấn, ngược lại hỏi ra vấn đề đã khiến hần bút rút một ngày này.

Nhạc Phù Dao trong thành Thiên Đấu, Diễn Thiên Thu trên Ly Sơn tông.

Một vị ở Đại Chu, một vị ở Trần quốc.

Hai nhân vật Kiếm Tiên cấp cao nhất đương thời.

Vậy mà Thương Hải Lưu có thể đánh nhau một trận với y, cũng không phải Từ Hàn kỳ quái, chỉ là đại chiến có một không hai như vậy, hễ là người trong giang hồ chỉ sợ đều vô cùng hiếu kỳ.

"Ừ." Thương Hải Lưu nghe vậy vốn sững sờ, nhưng lập tức liền gạt đầu, mặc dù trên mặt cố hết sức làm ra dáng như không đếm xỉa tới. Nhưng vẻ hãnh diện không thể giấu diếm trong con người hiển nhiên đã khiến nội tâm lão chán động tới mức nhìn một phát là thấy hết.

"Người thắng?" Từ Hàn hai mắt tỏa sáng, thanh danh của Thương Hải Lưu cực kỳ vang dội, nhưng dù sao đó là tiếng xấu, không thể so sánh với thành chủ thành Thiên Đấu như Nhạc Phù Dao, nếu nói Thương Hải Lưu có thể thắng được Nhạc Phù Dao, vậy sẽ có phong thái tới mức nào?

Nhưng Thương Hải Lưu xưa nay muốn tranh miệng lưỡi lợi hại lúc nghe được lời ấy thần sắc trên mặt cũng ngưng lại, ấp úng cả buổi nói không ra lời.

Từ Hàn thấy bộ dạng lão như vậy sao có thể không hiểu ra kết cục cuối cùng, nhưng hần cũng thức thời, quay đầu lại không hề truy vấn việc này.

Nhưng hành động làm vẻ ta đây như vậy lại khiến Thương Hải Lưu cảm thấy bất mãn, gã hung dữ cầm một miếng trái cây trong tay, hùng hùng hổ hổ nói: "lão tiểu tử họ Nhạc kia không tuân theo quy củ, ta dùng một

thanh kiếm nhưng y lại dùng đến hai thanh, có câu là hai năm đấm không thể đấu với bốn tay, hai cái đánh một cái không thể coi là hảo hán."

Danh hào "Song Kiếm Phá Thiên Đấu" của Nhạc Phù Diêu đã sớm truyền ra trên giang hồ nhiều năm, Thương Hải Lưu nói y chơi xấu hiển nhiên là đang cường từ đoạt lý, nhưng Từ Hàn sao có thể ngu ngốc đi vạch trần Thương Hải Lưu?

"Ừ. ừ!" Hãn liên tục gật đầu, coi như đã đồng ý với lời nói của Thương Hải Lưu, đồng thời cũng kết thúc cái đề tài này.

Hãn thấy Thương Hải Lưu giờ phút này đã ăn xong trái cây trong tay, liền hỏi một lần nữa: "tiếp theo chúng ta sẽ đi nơi nào?"

Từ Hàn không thể đoán được mục đích của Thương Hải Lưu, hãn cũng không cố hỏi bởi vì hãn biết rõ, dù có hỏi cũng không thể đạt được đáp án, vậy không bằng cứ tiếp tục như trước kia đi.

Hãn có được một khoảng thời gian yên bình, Thương Hải Lưu có được một người bạn nói chuyện.

Đâu đã vào đấy, bình an vô sự.

Ít nhất ở trong lòng Từ Hàn đã cho rằng như vậy đấy.

Thương Hải Lưu nghe vậy phúi tay đứng lên, lão quay đầu nhìn về phương bắc, ánh mắt chợt trở nên cực kỳ thâm sâu, dường như chỗ đó có đồ vật nào đó đang kêu gọi lão.

Từ Hàn cũng không thể biết được vật kia rốt cuộc là thứ gì, nhưng hãn vẫn từ trong ánh mắt của Thương Hải Lưu đọc được một quyết ý không thể không đi.

"Con đường tiếp theo, chỉ một mình ta đi thôi."

Mà thanh tuyết trầm thấp của Thương Hải Lưu vào khi đó chợt vang lên.

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Biến Cố Kinh Hoàng

"Hả?" Từ Hàn đã chuẩn bị tốt cho việc rời đi nghe vậy sững sờ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thương Hải Lưu hỏi: "ngài nói cái gì?"

Thương Hải Lưu vào lúc đó cũng quay đầu nhìn về phía Từ Hàn, lão cũng không có ý lặp lại lời nói của mình một lần nữa. Mà chỉ thản nhiên nói ra: "Đi cùng ta, người chẳng qua chỉ muốn sống sót, nếu như tiểu tử đêm qua kia nghe lời đã đưa ý muốn của ta đến, Quỷ Bồ Đề tóm lại vẫn phải cho ta mặt mũi này."

"Hả?" Từ Hàn lại sững sờ, lúc này mới nhớ lại hôm qua Thương Hải Lưu đã tha cho tên Đại Tu La kia một mạng, giờ phút này nghe lão nói, mới biết hóa ra là vì loại bỏ việc đuổi giết của Sâm La Điện đối với hãn.

Một khắc này trong lòng Từ Hàn sinh ra một cỗ phiền muộn thất lạc mà hãn không thể nói đúng được.

Hoàn toàn chính xác như Thương Hải Lưu nói, Từ Hàn đi theo lão đúng là vì muốn bảo vệ cái mạng của mình.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, Từ Hàn đã quen với biểu hiện châm chọc khiêu khích của Thương Hải Lưu, sau lưng lại luôn luôn đưa tay giúp đỡ. Cũng quen ôm Huyền nhi ngủ mỗi ngày, mang theo nó mua những con rối, ăn chút đồ ăn nó ưa thích.

Cuộc sống như vậy không thể nói là vui sướng, nhưng đối với người sống đầu đường xó chợ mười sáu năm như Từ Hàn lại chưa bao giờ được trải nghiệm.

Vì vậy lúc Thương Hải Lưu nói ra những lời này, Từ Hàn sững sờ ngay tại chỗ, sau một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

"Meow!" Huyền nhi mấy ngày nay cũng chuyển biến thái độ đối với Từ Hàn, nó mãnh liệt nhảy lên, rơi vào giữa hai người, trong miệng phát ra một tiếng gầm rú bất mãn, dùng hành động này biểu hiện ra lập trường phản đối với quyết định như vậy của Thương Hải Lưu.

Từ Hàn vào lúc này chợt tỉnh ngộ lại, hẩn nhìn mèo đen dưới chân, hai mắt tỏa sáng, vội vàng ôm lấy nó nói ra: "nếu ta rời đi thì Huyền nhi làm sao bây giờ? Biện pháp của ngài chỉ trị được phần ngọn những không thể chữa trị được gốc rễ của Yêu lực trong cơ thể nó, chẳng lẽ người muốn khiến nó cả đời đều như vậy sao?"

Từ Hàn đã nắm rõ một ít tình huống trong cơ thể Huyền nhi, cũng đúng như hẩn nói, mỗi ngày Thương Hải Lưu đều vì mèo đen áp chế Yêu lực, nhưng chỉ có thể là tạm thời giảm bớt nỗi thống khổ của nó, lại không cách nào trị tận gốc, chỉ có hẩn dùng 《 Tu La quyết 》 dẫn dắt mới là phương pháp đúng đắn duy nhất để trị liệu Yêu lực trong cơ thể mèo đen.

"Meow!" Mèo đen vào lúc đó cũng phát ra một tiếng gọi khẽ với Thương Hải Lưu, coi như phụ họa lời nói của Từ Hàn.

Nhưng Thương Hải Lưu lại không để ý tới điều này, lão khẽ ngẩng đầu liếc nhìn một người một mèo, bình tĩnh đáp lại nói: "người không hiểu lời của ta sao? Ta nói ta muốn đi một mình trên con đường tiếp theo!"

Thương Hải Lưu nhấn mạnh ba chữ "Một người" khiến cho Từ Hàn lập tức hiểu được ý muốn của lão.

"Vậy Huyền nhi thì sao? Ngài không mang nó theo sao?" Từ Hàn nghi ngờ hỏi, nếu như Thương Hải Lưu đuổi hẳn đi, hẳn còn có thể hiểu được, thế nhưng nhìn thái độ cứng chiều của Thương Hải Lưu đối với mèo đen, sao có thể nói không mang sẽ không mang đấy, điều này khiến cho Từ Hàn rất khó hiểu.

"Không phải là còn người hay sao? Người có thể trị được bệnh của nó, người không mang theo nó, người nào mang nó?" Thương Hải Lưu hỏi ngược lại, thái độ bắt đầu cực kỳ ác liệt. Nhưng nói đến đây lão chợt dừng một chút, giống như nhớ điều gì, lão đưa tay lục lọi trong ngực một hồi, sau một lúc lâu móc ra một quyển sách đã ố vàng ném vào trong ngực Từ Hàn.

"《Tu La quyết》 cũng không phải là chính đạo, nhất là sau khi hấp thu Yêu lực của Huyền nhi tu vi của người sẽ tiến bộ càng nhanh, tai họa ngầm trong thân thể lại càng lớn. Bản phương pháp 《Thanh Ngọc Thổ Nạp》 này mặc dù không thể trị tận gốc tai họa ngầm mà 《Tu La quyết》 tạo thành đối với thân thể người, nhưng sau khi hấp thu Yêu lực mỗi ngày, dùng nửa canh giờ thực hiện phương pháp thổ nạp này sẽ ít nhiều hóa giải tình trạng khác thường trong cơ thể người. Đây coi như là là. . ."

"Tạ lễ người giúp ta trị liệu Huyền nhi đi." Nói xong, Thương Hải Lưu giống như nói rõ hậu sự của chính mình khẽ nhẹ nhõm thở dài một hơi, rồi sau đó lão một lần nữa đứng thẳng người, lại giống như đang trở về làm kẻ ác bề nghề thiên hạ, gây phẫn nộ cho cả người lẫn Thần.

"Chuyện tốt nào cũng có lúc kết thúc, trân trọng chính mình đi." Lão nói như vậy rồi chợt vươn một tay ra, trường kiếm được bao bọc bằng vải trên lưng Từ Hàn liền mảnh liệt bay vào trong tay Thương Hải Lưu.

Sau đó lão nhân kia xoay người qua, cứ như vậy cất bước tiến về phía trước.

Lần ly biệt này rất cuộc hơi có chút đột ngột, bất kể đối với Từ Hàn hay là mèo đen mà nói, đều là như thế.

Một người một mèo sau khi nhìn bóng lưng lão giả kia rời đi thật lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Mà trong một tích tắc lấy lại tinh thần, một người một mèo liếc nhau, hầu như trong cùng một lúc đuổi theo phương hướng Thương Hải Lưu rời.

Hiển nhiên, bọn hắn không thể tiếp nhận cáo biệt vội vàng như vậy.

Ít nhất, bọn hắn cần một cái lý do có thể tiếp nhận được.

Thương Hải Lưu đi cũng không nhanh, hay có thể là tổn thương bên trong cơ thể lão cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài của lão, Từ Hàn cùng Huyền nhi chỉ dùng thời gian nửa khắc đồng hồ đã đuổi theo Thương Hải Lưu đang một mình đi trên đường nhỏ.

"Tiền. . ." Từ Hàn vào lúc đó há miệng hô, nhưng mới nói được một nửa, Thương Hải Lưu đã bỗng nhiên xoay người qua.

Sau đó.

Một đường ánh sáng lạnh lẽo vào lúc đó áp sát mặt Từ Hàn, sợi tóc trên trán hắn ở phía dưới đường ánh sáng kia bị mạnh mẽ chém đứt, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Một kích bỗng nhiên đến này khiến cho Từ Hàn sửng sốt, lời ra đến khóe miệng cũng nuốt trở vào.

"Meow!" Mèo đen cũng bị hành động của Thương Hải Lưu làm cho sợ hãi, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ, ánh mắt cực kỳ khó hiểu nhìn lão giả trước mắt hầu như đã rơi vào trạng thái nổi giận.

Nó chưa bao giờ thấy Thương Hải Lưu như vậy.

"Ta nói rồi. Con đường tiếp theo, ta muốn đi một mình! Chẳng lẽ các người cho rằng hung danh hơn mười năm tung hoành trong thiên hạ của Thương Hải Lưu ta chỉ là hư danh sao?" Thương Hải Lưu gằn giọng nói như vậy, trường kiếm màu đỏ tươi kia vào lúc đó cũng bị lão duỗi ra đặt ở chỗ cổ Từ Hàn.

Nhìn Thương Hải Lưu sát khí dạt dào trước mắt, cảm thụ được chỗ cổ truyền đến cảm giác lạnh lẽo. Trong con người Từ Hàn tràn ngập khó hiểu cùng hoang mang, hấn nghĩ mãi mà không rõ lão giả hôm qua mới còn cứu mình, vì sao lúc này lại giống như thay đổi thành một người khác.

Huyền nhi cũng thấy được bầu không khí ngưng trọng trong cuộc giờ phút này, nó đi tới bên chân Thương Hải Lưu, dùng hàm răng cắn ống quần lão, ý đồ kéo hai người giờ phút này vẫn còn giương cung bạt kiếm ra.

Thương Hải Lưu cúi đầu nhìn thoáng qua mèo đen xưa nay lão vô cùng yêu thương, hào quang trong con người lưu chuyển, nhưng cuối cùng lại hóa thành một đường tàn khốc.

"Cút!" Lão hét to một tiếng, một chân mãnh liệt nâng lên, mèo đen vào lúc đó bị Thương Hải Lưu đá ra xa mấy trượng.

"Huyền nhi!" Từ Hàn thấy thế trong miệng hoảng sợ nói, một cước thế lớn lực trầm của Thương Hải Lưu làm cho thân thể mèo đen cuộn cuộn mấy cái trên con đường nhỏ bên cạnh rừng cây mới có thể tan hết lực lượng, mà mèo đen cũng không ngờ tới Thương Hải Lưu sẽ làm như vậy với nó, nó đứng người lên một lần nữa, trong miệng phát ra một hồi gầm nhẹ úy khuất, trong ánh mắt nhìn về phía Thương Hải Lưu cũng tràn ngập khó hiểu.

"Hừ! Ôn ào!" Thương Hải Lưu lạnh nhạt liếc nhìn một người một mèo, sau đó thu hồi kiếm của mình, một lần nữa xoay người cũng không quay đầu lại đi tới phương xa.

"Không thể để ta lại thấy các người, lão phu không thích vướng víu." Mà thanh âm lạnh như băng của lão vào lúc đó cũng từ phương xa truyền đến, rơi vào trong tai Từ Hàn.

Từ Hàn ôm Huyền nhi đang hoảng sợ, sửng sờ nhìn bóng người Thương Hải Lưu dần dần đi xa, cuối cùng biến mất ở trên đường nhỏ, trầm mặc thật lâu nhưng cuối cùng không thể sinh ra dung khí đuổi theo một lần nữa.

...

Cảnh ban đêm buông xuống.

Từ Hàn mang theo Huyền Nhi nghỉ tạm ở một chỗ bên cạnh ngọn núi nhỏ.

Hắn như thường ngày trợ giúp Huyền nhi hấp thu Yêu lực cuồng bạo trong cơ thể nó, lại dùng bộ pháp môn 《 Tu La quyết 》 kia hóa giải Yêu lực.

Làm xong những thứ này, hắn đã mồ hôi đầm đìa, sức cùng lực tận.

Yêu lực trong cơ thể mèo đen có trợ giúp thật lớn đối với tu vi của Từ Hàn, lúc này mới đột phá đến Thiên cấp La Hán cảnh không lâu, hắn lại cảm thấy cảnh giới buông lỏng một lần nữa, chỉ sợ tiếp tục như vậy không trôi qua mấy tháng, hắn sẽ có thể đột phá đến đại thành La Hán cảnh.

Nếu đặt ở trước kia, tiến triển như vậy đủ để cho hắn vui vẻ trong một khoảng thời gian dài. Nhưng giờ phút này Từ Hàn ngồi ở bên cạnh đồng lửa lại không thể hào hứng nổi, Huyền nhi hiển nhiên cũng là như thế.

Nó nằm ở bên cạnh đồng lửa, một đôi mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm vào đồng lửa nhảy nhót, trong miệng thỉnh thoảng phát ra từng tiếng gầm nhẹ lâu dài, giống như là đứa bé đang nức nở.

Từ Hàn quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt ủ rũ của Huyền nhi, thở dài một hơi, hần đưa thay sờ sờ đầu Huyền nhi, coi như là an ủi. Sau đó hần lục lại trong ngực một hồi, móc ra quyển sách nhỏ mà hôm nay Thương Hải Lưu ném cho hần.

"Thanh Ngọc Thổ Nạp." Hần nhẹ giọng lầm bầm bốn chữ to trên trang tên sách, nhưng không có một chút hào hứng nhìn nội dung trong đó.

Chạy ra Sâm La Điện, gặp được Thương Hải Lưu, cứu chữa mèo đen, những chuyện đã xảy ra trong thời gian không đến một tháng ngăn ngùn giống như ánh sáng không ngừng hiện lên trong đầu Từ Hàn. Nếu không phải mèo đen giờ phút này thực sự đang nằm ở bên cạnh hần, thậm chí hần cảm thấy tất cả mọi chuyện này đều chỉ là giấc mộng hoang đường.

Nhưng giấc mộng này lại đã thực sự xảy ra.

Nghĩ tới đây Từ Hàn có chút bức bối khó hiểu, hần giắt quyển tập kia vào lại trong ngực mình.

Gối đầu trên cánh tay, ôm Huyền nhi nằm ở bên cạnh đồng lửa.

"Người nói lão tốt cuộc là người như thế nào đây?" Từ Hàn hỏi.

"Meow." Huyền nhi đáp lại nói.

Từ Hàn hiển nhiên không thể hiểu tiếng mèo kêu, lại khó tránh khỏi cảm thấy hành động của mình lần này có chút buồn cười.

Thương Hải Lưu là người như thế nào thì có liên quan gì đến ta ?

Hần ngẫm nói như vậy, xoay người qua, ngửa đầu nhìn về phía chân trời.

Có lẽ lão là một người luôn vui buồn lẫn lộn đi.

Nếu không thì lão sao có thể có hung danh khiến cho cả giang hồ Đại Chu đều chửi rủa?

Nhưng vì sao không phải khắp nơi đều có kẻ địch, lại chỉ phân bố ở nam bắc Trường Giang?

Hả?

Nghĩ tới đây lông mày Từ Hàn chột nhú một cái.

Kẻ thù?

Hắn giống như đã tìm được mấu chốt của mọi chuyện, thân thể mãnh liệt ngồi dậy.

Mèo đen vốn đã nhắm hai mắt lại cũng bị cử động đột ngột của Từ Hàn làm cho bừng tỉnh, nó giương đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía Từ Hàn, trong miệng phát ra một tiếng khẽ gọi, dường như đang hỏi thăm cử động của Từ Hàn là có ý gì?

Từ Hàn ngồi dậy liền sững sốt trong hơn mười hơi thở, sau đó con ngươi của hắn đột nhiên mở lớn, giống như đã nghĩ tới chút chuyện cực kỳ đáng sợ, vẻ kinh hoàng nổi lên trên đuôi lông mày hắn.

Vào khi đó hắn đột ngột đứng lên, trong miệng nói ra.

"Không tốt, Thương tiền bối gặp nguy hiểm! ! !"

---o0o---

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Trường Dạ Ty

Thương Hải Lưu rất cuộc là một người như thế nào, trong thời gian tiếp xúc không tới một tháng, Từ Hàn cũng không thể hiểu được lão một cách hoàn toàn.

Nhưng ít ra có thể khẳng định một chút, Thương Hải Lưu chắc chắn không phải là hạng người đại gian đại ác mà giang hồ đồn đãi như vậy.

Từ Hàn vốn còn nghi vấn với việc Thương Hải Lưu bỗng nhiên chuyển biến thái độ, nhưng hiển nhiên hẳn không thể thay đổi được thái độ kiên quyết của Thương Hải Lưu đấy.

Nhưng ngay lúc này hẳn bỗng nhiên suy nghĩ minh bạch một ít chuyện.

Nếu như Thương Hải Lưu thật sự muốn vứt bỏ bọn hắn, dùng thực lực của lão, Từ Hàn cùng mè đen làm cách nào đều không thể đuổi kịp. Nhưng bọn hắn hết lần này tới lần khác đuổi theo, hơn nữa còn trình diễn ra tiết mục bị Thương Hải Lưu rút kiếm cảnh cáo chính mình.

Lúc trước Từ Hàn bị sát cơ hiện lên quanh người Thương Hải Lưu chấn nhiếp, không kịp nghĩ kỹ.

Nhưng giờ phút này tinh thần đã ổn định lại, cân nhắc kỹ càng thì phát hiện có chút không đúng.

Nếu như Thương Hải Lưu một lòng đuổi bọn hăn, chỉ cần toàn lực chạy đi là được, sao có thể dễ dàng để cho bọn hăn đuổi theo?

Như vậy một điều duy nhất có thể giải thích điểm này là -- Thương Hải Lưu bị thương rất nặng, tổn thương nặng đến mức không thể bỏ xa bọn hăn.

Hiển nhiên Sâm La Điện biết rõ tin tức này, nếu không cũng không dám phái Tu La ra tay với Từ Hàn. Mà nếu như Sâm La Điện biết rõ, chỉ cần cam lòng tiêu tiền, vậy có nghĩa là toàn bộ giang hồ Đại Chu đều sẽ biết.

Mà đưa mắt nhìn thiên hạ Đại Chu, người muốn giết Thương Hải Lưu đâu chỉ trăm vạn?

Như vậy có thể đoán được những chuyện tiếp theo mà Thương Hải Lưu sẽ phải đối mặt.

Lão nóng lòng đuổi Từ Hàn cùng mèo đen đi, khả năng cao là vì không muốn liên lụy đến bọn hăn.

Từ Hàn nhớ lại thần thái của Thương Hải Lưu hôm nay, rất có thể những kẻ thù kia đã theo dõi Thương Hải Lưu!

Cũng chính bởi vì nghĩ đến chuyện này, Từ Hàn mới cấp bách không kìm nổi đứng người lên, dẫn theo mèo đen còn có chút mơ hồ lại một lần nữa đuổi theo phương hướng Thương Hải Lưu rời đi.

...

Cũng may mặc dù Thương Hải Lưu đã rời đi cách mấy canh giờ, nhưng mà địa thế của thành Long Cực hiểm yếu, bốn phía đều có núi lớn bao quanh, vả lại phương hướng mà Thương Hải Lưu rời đi chỉ có một con đường, Từ Hàn cũng không đến mức đuổi theo sai phương hướng.

Chỉ là nhân vật như Thương Hải Lưu thì người muốn giết lão là loại cảnh giới nào, có thể nghĩ, Từ Hàn lần này đi có thể làm được điều gì, thực ra trong lòng hắn cũng không rõ ràng lắm. Nhưng Thương Hải Lưu đã có mấy lần cứu mạng hắn, nếu để cho Từ Hàn biết rõ Thương Hải Lưu đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, chính mình lại chẳng hề quan tâm, Từ Hàn dù thế nào cũng không thể làm được.

Bởi vậy hắn không suy nghĩ đến những chuyện này, chỉ muốn tìm được Thương Hải Lưu sớm một chút, đến lúc đó lại làm việc tùy theo hoàn cảnh.

Ôm ý nghĩ như vậy, bước chân Từ Hàn lại nhanh hơn vài phần, mèo đen cũng nhảy đến trên vai Từ Hàn, lo lắng nhìn bốn phía, nó có linh tính của riêng mình, giờ phút này cũng hiểu được có chuyện không đúng, trong lòng cũng cực kỳ lo lắng cho tình cảnh của Thương Hải Lưu.

Cũng may mắn là cảnh giới của Từ Hàn có chỗ đột phá, thêm với thanh trường kiếm nặng đến hơn mười cân kia bị Thương Hải Lưu lấy đi, Từ Hàn giờ phút này có thể nói người nhẹ như khói, tốc độ cực nhanh.

Thời gian đuổi theo cũng chỉ mất một canh giờ.

Từ Hàn bỗng ngừng thấy được trong rừng cách đó không xa bay tới một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong lòng hắn hoảng hốt, tốc độ đột nhiên chậm lại, mèo đen trên đầu vai cũng đã phát hiện ra, yên tĩnh đứng ở trên vai Từ Hàn, không phát ra một chút thanh âm.

Thuận theo phương hướng mùi máu tươi truyền đến, Từ Hàn dần dần đi vào trong rừng, mơ hồ nhìn thấy trong rừng dường như có ánh lửa thoáng hiện. Trong lòng hắn cảnh giác, thân thể cong xuống dưới, giống như thú dữ chậm rãi bò về phía đang chớp động ánh lửa kia.

"Thương Hải Lưu a Thương Hải Lưu, không thể tưởng được người cũng có hôm nay."

Chờ Từ Hàn đi vào chỗ cách ánh lửa này còn có mười trượng liền ngừng lại hoàn toàn, hẳn không dám liều lĩnh, trước tiên chỉ có thể ở rất xa quan sát cục diện trong trận, theo đó nghĩ ra một cái sách lược vẹn toàn, mà một thanh âm trêu tức vào lúc đó cũng truyền đến.

Từ Hàn trong lòng giật mình, vội vàng dôi mắt nhìn lại.

Đã thấy trên đất trống trong mảnh rừng này, chỉ là thi thể liền có tới vài chục bộ, bọn chúng nằm ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, máu chảy trên đất, hầu như rót thành dòng suối nhỏ, hiển nhiên trước đây không lâu nơi đây đã phát sinh qua một trận đánh nhau kịch liệt.

"Nói đi, rốt cuộc thanh kiếm kia ở nơi nào?" Từ Hàn loáng thoáng nghe được một giọng nói đang chất vấn điều gì đó, nhưng cây cối trong rừng lại chặn tầm mắt của hắn, khiến cho hắn cũng không thể thấy được rõ ràng. Từ Hàn cắn răng, tiếp tục tiến về phía trước, một lần nữa nhìn lại.

Mà tình cảnh vào mắt lại khiến cho đáy lòng hắn hoảng hốt.

Một vị nam tử trung niên sắc mặt lạnh lẽo đang chỉ vào một vị lão giả co quắp ngồi dưới đất chất vấn nói.

Mà phía sau gã còn có mấy bóng người đang mặc áo giáp đứng đấy.

Nhìn nhìn kiểu chế tạo của khôi giáp không giống với khôi giáp do dân gian tạo ra, lại càng giống như của nhân mã của triều đình Đại Chu.

Về phần vị lão giả thần sắc uể oải, ngồi co quắp trên mặt đất kia không thể nghi ngờ chính là Thương Hải Lưu.

"Người của triều đình?" Từ Hàn sửng sờ, nhưng nghĩ như thế nào cũng không ngờ nhân mã của triều đình nhanh như vậy cũng đã giết tới.

"Kiếm? Kiếm gì, lúc này trên thân lão phu có một thanh kiếm, nếu quan gia ưa thích thì cầm lấy đi là được." Thương Hải Lưu toàn thân mang theo tổn thương khẽ cười nhìn vị nam tử trung niên trước mắt mình, nói như vậy, sau đó thì cứ như vậy cầm thanh trường kiếm màu đỏ trong tay đưa ra.

Nam tử trung niên sửng sờ, gã nhìn nhìn thanh kiếm mà Thương Hải Lưu đưa đến, thực sự là khác xa với bảo kiếm thông thường, nhưng muốn nói là cái thanh hung kiếm khiến toàn bộ giang hồ Đại Chu chạy theo như vịt kia, chỉ sợ còn kém quá xa.

Huống hồ một thanh hung kiếm như vậy, Thương Hải Lưu sao có thể khinh địch giao ra?

Bởi vậy, cử động của Thương Hải Lưu rơi vào trong mắt trung niên nam tử giống như đang trên người gã.

"Hừ!" Gã phát ra một tiếng hừ lạnh, một cước đá văng thanh trường kiếm nặng mười quân kia, trong ánh mắt nhìn về phía Thương Hải Lưu hiển nhiên đã lộ rõ sát cơ."ta khuyên ngươi thì ngươi không muốn uống rượu mời lại chỉ thích uống rượu phạt! Ta tiếp nhận danh nghĩa của thánh thượng đến đây lấy kiếm, nếu như ngươi còn hồ đồ ngu xuẩn như vậy, liền đừng trách ta không khách khí!"

"Thánh thượng? Thánh thượng nào? Tức là người của triều đình vậy vì sao còn muốn dùng áo giáp màu đen lên đường?" Thương Hải Lưu lại thờ ơ với thái độ ác liệt tới cực điểm của nam tử, lão cười nhạt nói: "ta thấy sợ là muốn ẩn giấu mệnh lệnh của vị Trường Dạ Ty, Chúc Hiền - Chúc thủ tọa đi?"

Bộ dáng trên người lão có chút chật vật, nhưng thần sắc trên mặt lại cực kỳ nhẹ nhõm, dường như không hề quan tâm đến tình cảnh của mình lúc này.

"Tốt! Thương Hải Lưu không hổ là Thương Hải Lưu, người tới bắt lại cho ta, mang đến Lương Châu,, giao cho thánh thượng!" Nam tử trung niên cực kỳ tức giận đối với thái độ cứng mềm đều không chịu của Thương Hải Lưu, nhưng cũng không dám làm điều gì thực sự với lão, sắc mặt gã âm trầm chợt quát lên, cùng lúc đó sau lưng có hai vị giáp sĩ đi ra, móc ra một đôi còng tay lóe ra ánh sáng kỳ dị khóa chặt hai tay của Thương Hải Lưu, sau đó áp giải lão vào trong đội ngũ.

"Lương Châu? Nơi tốt a! Nhưng mà quan gia có thể phải cẩn thận rồi, người trong thiên hạ Đại Chu muốn tính mạng của Thương Hải Lưu ta cũng không ít, khổ cực mà vẫn không thể đưa Thương mỗ đến, chính mình . . ." Thương Hải Lưu lại không có chút cảm giác thân là tù nhân, khi đó còn vui tươi hơn hờ nói như vậy.

Nam tử trung niên nghe vậy không thể kìm được cỗ lửa nóng trong lòng mình, một quyền trùng trùng điệp điệp đánh vào phần bụng Thương Hải Lưu, sắc mặt Thương Hải Lưu trắng nhợt, lập tức ngất đi.

Từ Hàn cùng mèo đen ở trong rừng xa xa nhìn một màn này theo bản năng che mặt liếc mắt, lão đầu tử đến lúc mấu chốt như này vẫn là người không thể bỏ đi miệng lưỡi.

...

Chờ nhóm người kia áp giải Thương Hải Lưu đi xa, Từ Hàn cùng mèo đen mới đi đến chỗ mà bọn chúng vừa đứng trước kia.

Từ Hàn nhặt thanh trường kiếm bị trung niên nam tử kia đá bay đặt ở trên lưng, quay đầu lại kiểm tra những cái thi thể ngã xuống đất kia.

Sau đó sắc mặt của hắn lập tức ngưng trọng lên.

Bốn năm này mặc dù hắn luôn luôn ở Sâm La Điện, nhưng đám người thủ đoạn như bọn hắn hiển nhiên có chút hiểu rõ với quan phủ triều đình, người nào có thể gây, người nào lại không thể gây. Những người nào phải nịnh nọt, những người nào không được giao tiếp.

Những thứ này đều cần phải nhớ kỹ trong lòng.

Về phần Trường Dạ Ty, lão không thuộc bốn người phía trước, dùng lời của vị giáo quan đã nói khi hắn tiến vào Tu La Tràng, ba chữ Trường Dạ Ty kia, tránh được thì nên tránh, không thể tránh thì trốn.

Sâm La Điện rắc rối khó gỡ, thực lực vô cùng cường đại đối mặt với Trường Dạ Ty còn như thế, như vậy có thể nghĩ, Trường Dạ Ty rốt cuộc là tồn tại cỡ nào.

Từ Hàn nhìn nam tử trung niên cầm đầu dùng một cước đá văng thanh trường kiếm nặng đến mười quân này ra xa mấy trượng, như vậy tu vi của gã sẽ không thấp hơn Tam Nguyên cảnh, so với La Hán Cảnh cao hơn ít nhất một tầng. Tăng thêm hơn mười tên binh lính theo sau gã, Từ Hàn cũng không cảm thấy mình có một chút phần thắng. Đây cũng nguyên nhân vì sao hắn trở mắt nhìn đám người kia mang theo Thương Hải Lưu, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề ra tay.

Bởi vì nếu lúc đó ra tay không chỉ không thể cứu được Thương Hải Lưu, ngược lại còn có thể nguy hiểm đến tính mạng của mình.

Từ Hàn cũng không phải là người lỗ mãng như vậy.

Nếu như nam tử kia nói gã muốn áp giải Thương Hải Lưu vào Lương châu gặp vua, vậy có lẽ trong thời gian ngắn không cần lo lắng đến tính mạng của Thương Hải Lưu, Từ Hàn vẫn còn có đầy đủ thời gian suy nghĩ kỹ càng việc làm cách nào để cứu lão ra.

Nghĩ như vậy, hắn đặt mè đen lên vai mình một lần nữa, từ xa cùng theo một đám binh lính áp giải Thương Hải Lưu đi vào trong bóng đêm.

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Chờ Thời Mà Động

Từ Hàn mất ba ngày mang Huyền nhi theo sát phía sau một đám binh lính dưới trướng Trường Dạ Ty.

Bọn chúng làm việc cực kỳ cẩn thận, chuyên chọn đường núi yên tĩnh hành quân, ban ngày nấp đêm ra, vả lại bất cứ lúc nào đều có ba người tuần tra, Ba ngày này Từ Hàn cẩn thận từng li từng tí ẩn núp, nhưng lại không thể tìm được bất cứ cơ hội có thể cứu người nào.

Hơn nữa bởi vì đám binh lính của Trường Dạ Ty chọn hành quân vào ban đêm, Từ Hàn vì không mất dấu bọn chúng nên phải ngừng chuyện hấp thu Yêu lực cho mèo đen mỗi ngày, Huyền nhi cũng hiểu chuyện, mạnh mẽ gắng gượng qua ba ngày này, nhưng mà tinh thần lại kém hơn nhiều so với mấy ngày trước, Từ Hàn không biết cứ tiếp tục như vậy, có tạo thành tổn thương không thể bù đắp đối với mèo đen hay không.

Bên kia, mặc dù vị trí của bọn chúng lúc này cách Đô thành Trường An của Đại Chu còn khá xa, nhưng một khi vào Lương châu, chỗ đó khác hẳn với vùng phía nam Từ châu này, quân đội tuần tra có thể nhìn thấy ở khắp nơi, cho dù là thế lực của Sâm La Điện ở Lương châu cũng cực kỳ yếu kém bạc nhược.

Khi đó Từ Hàn muốn ra tay cứu Thương Hải Lưu lại khó càng thêm khó rồi.

Ngay khi Từ Hàn trong lòng lo lắng, nhiều lần không tìm được muốn ra tay thì mọi chuyện lại có bước xoay chuyển.

Đó là ngày thứ năm Thương Hải Lưu bị áp giải đi.

Từ Hàn luôn luôn theo sát đám sĩ tốt ở xa xa lại chợt phát hiện trừ hăn ra, dường như còn có người đang theo dõi đám người là nhanh vuốt của Trường Dạ Ty này.

Mà lúc hăn phát hiện nhóm người kia thì họ cũng đồng thời phát hiện Từ Hàn.

Nhưng rất kỳ lạ chính là, dường như bọn họ cũng không hề cảm thấy kinh ngạc với việc Từ Hàn có mặt ở đây, chỉ luôn luôn giữ đầy đủ cảnh giác đối với, nhưng không có ý tứ ra tay hoặc là cùng hăn nói chuyện.

Từ Hàn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, nhưng hăn dù sao thế đơn lực bạc, cũng không dám chủ động trêu chọc, chỉ có thể lặng yên theo dõi kỳ biến.

Nhưng theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người theo dõi xuất hiện.

Từ giọng nói hoặc trang phục của bọn họ, Từ Hàn nhạy cảm ý thức được những người theo dõi bỗng nhiên xuất hiện này cũng không xuất phát từ cùng một con đường, hăn cẩn thận từng li từng tí quan sát một phen, phát hiện những người này nói chung có thể chia thành khoảng chừng bảy tám phái, quy mô của mỗi một phái có chừng ba bốn mươi người, cũng không chênh lệch nhau quá nhiều.

Mà mặc dù chưa từng phát sinh xung đột với nhau, nhưng cũng đề phòng lẫn nhau.

Từ Hàn từ ngạc nhiên và khó hiểu lúc ban đầu, càng về sau càng suy nghĩ minh bạch.

Thương Hải Lưu đã từng nói qua, người trong thiên hạ Đại Chu muốn giết lão rất nhiều, mà hôm nay những người trong giang hồ tụ tập ở sau lưng đám người Trường Dạ Ty có lẽ chính là những người muốn giết Thương Hải Lưu mà lão luôn đề cập đến.

Từ Hàn cũng không ngạc nhiên, dù Thương Hải Lưu ác độc và hung dữ như thế nào, trong thiên hạ có bao nhiêu người muốn giết lão. Nhưng giờ phút này lão đã rơi vào trong tay Trường Dạ Ty, vận mệnh chờ đón Thương Hải Lưu có lẽ còn đáng sợ hơn cái chết.

Theo lý, những tầng lớp chính nghĩa này nên thu hồi hận thù sôi sục trong lòng mình, yên tâm chờ đợi nhìn kết quả bi thảm của Thương Hải Lưu mới đúng. Vì sao bọn họ còn muốn bí quá hoá liều theo dõi Trường Dạ Ty như thế? Đắc tội thế lực khủng bố mà ngay cả Sâm La Điện cũng không dám trêu chọc?

Người trên đời này, bất kể ngoài miệng nói ra quang minh chính đại như thế nào.

Nhưng chuyện thế gian dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi.

Bởi vì cái gọi là thiên hạ rộng ràng đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo cũng đều vì lợi mà thôi.

Lại liên tưởng tới lúc trước vị thống lĩnh của Trường Dạ Ty tra hỏi Thương Hải Lưu đã nhắc tới thanh kiếm kia, vậy chỉ sợ Thương Hải Lưu sợ dĩ bị toàn bộ hai phe thiện ác của Đại Chu đuổi giết nhiều năm như vậy, sau lưng còn cất giấu chút bí mật không muốn người biết.

Đương nhiên Từ Hàn nhưng không có tâm tư đi truy vấn nguồn gốc của chuyện này, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, Thương Hải Lưu đã cứu hắn, vậy hắn không thể trơ mắt nhìn Thương Hải Lưu chết đi.

Về phần chuyện khác thì có liên quan gì đến hắn?

Chẳng qua cũng bởi vì nhân sĩ giang hồ dần dần tụ tập đông hơn, Từ Hàn cũng không cần lo sợ mất dấu đám người Trường Dạ Ty nữa, mỗi ngày hắn có thể rút ra một ít thời gian hấp thu Yêu lực trong cơ thể mèo đen, dùng chuyện này giảm bớt nỗi thống khổ của nó.

Thời gian thì cứ như vậy trôi qua thêm năm ngày nữa.

Càng ngày càng nhiều thế lực giang hồ theo đuôi sau lưng quân đội của Trường Dạ Ty, mà dường như người của Trường Dạ Ty cũng có chỗ cảnh giác, bọn hắn bắt đầu thấy được bọn chúng đang đẩy nhanh tốc độ hành quân, mắt thấy sẽ xuyên qua khu vực Từ Châu đi vào Lương Châu.

Mà Từ Hàn xen lẫn trong các thế lực của giang hồ cũng dần dần cảm thấy đám người đã xao động cùng bất an.

Hắn biết rõ chỉ sợ trong vòng không quá hai ngày tính từ hôm nay, những người này sẽ ra tay.

...

La Thiên Thành rất bức bối.

Mấy ngày trước gã nhận được mật chỉ của Chúc Hiên - thủ tọa Trường Dạ, lệnh cho gã dẫn người đuổi bắt Thương Hải Lưu, vị đại sư kiếm đạo bị Đại Chu truy nã hơn mười năm kia.

Mặc dù trong mật chỉ đồng ý cho gã thù lao đủ để cho bất cứ kẻ nào đều đỏ mắt không thôi, nhưng La Thiên Thành vẫn rất là bất an như cũ.

Đây chính là Thương Hải Lưu.

Phản đồ của Kiếm Lăng Nam Hoang - Thương Hải Lưu.

Dù cho trong mật chỉ đã đề cập đến việc Thương Hải Lưu đã đánh nhau với Nhạc Phù Dao thành Thiên Đẩu, chịu tổn thương rất nặng.

Nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo, nhân vật có thể đánh nhau với Nhạc Phù Dao cũng không phải là người mà một tên tướng thủ thành Từ châu nhỏ bé như gã có thể trêu chọc hay sao?

Thế nhưng Chúc Hiền của Trường Dạ Ty sao có thể là nhân vật mà gã có thể ngỗ ngược?

La Thiên Thành liên tục do dự nhưng cuối cùng vẫn dẫn tinh nhuệ dưới tay mình ra tay.

Gã vẫn không thể tìm được cảm dỗ về thù lao phong phú được Chúc Hiền ghi trong mật chỉ kia.

Nhưng gã tuyệt đối không ngờ chính là vị Thương Hải Lưu hung danh hiển hách trên giang hồ thực sự lại không chịu được một kích như thế, chẳng qua chỉ cần bỏ ra cái giá là tính mạng ba mươi người dưới tay mình đã có thể bắt lão lại.

Tiếp theo, chỉ cần đưa lão đến Đô thành Trường An của Đại Chu, như vậy chờ đợi La Thiên Thành chính là hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận.

La Thiên Thành cũng không có bị tương lai tốt đẹp sắp đến mà choáng váng đầu óc, Từ châu đi tới Trường An đường xá xa xôi, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện ra nhiều biến cố, vì vậy, gã lệnh binh sĩ ban ngày nấp đêm ra, chuyên chọn một chút con đường nhỏ vắng vẻ trong núi chạy đi.

Vốn tưởng rằng như vậy sẽ không có một chút sơ hở, nhưng ai biết dấu vết của bọn chúng vẫn bị bại lộ.

Nhân sĩ giang hồ ở sau lưng càng để lâu càng nhiều, dù cho mắt thấy Lương châu đã ở trước mặt nhưng đáy lòng La Thiên Thành lại càng thêm bất an.

Ngày hôm nay bọn chúng đi tới dãy núi Hồng Diệp, chính là biên giới của Từ Châu.

Chỉ cần thêm một ngày nữa bọn chúng có thể vượt qua dãy núi này, mà một bên kia chính là khu vực của Lương châu. Đến lúc đó thế lực giang hồ đã không còn có bất kỳ cơ hội nào.

La Thiên Thành sắp xếp đám binh lính dưới trướng ngồi tạm nghỉ ngơi, sau đó gã sẽ mang theo bọn chúng suốt đêm đi tới Lương châu, để tránh đêm dài lắm mộng.

Vì thế gã lại kiểm tra thật kỹ tình huống của Thương Hải Lưu một phen, lão già này đang thành thoi nằm ở bên trong xe chở tù được chuẩn bị đặc biệt cho lão, trong miệng ngậm một ngọn Cầu Vĩ Thảo không biết được hái xuống từ đâu, nhìn bộ dáng dường như không có một chút lo lắng nào đối với cảnh ngộ của mình.

Mỗi lần La Thiên Thành trông thấy bộ dáng Thương Hải Lưu như vậy liền hận đến nghiến răng ngứa đấy, nhưng cũng không có biện pháp nào với lão.

Chờ đến kinh đô xem người chịu đựng thật tốt đấy.

La Thiên Thành ngậm nói ra như vậy, quay người đóng cửa sắt xe chở tù lại.

Lúc này thân vệ đưa tới một cái túi nước, La Thiên Thành nhận lấy, ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm sảng khoái.

Bây giờ là tháng sáu, ánh nắng ở Từ châu rất gay gắt, mặc dù đã đến ban đêm nhưng trong không khí vẫn tràn ngập một cỗ khô nóng không thể tan đi.

La Thiên Thành uống xong nước, thò tay xoa xoa nước đọng trên khóe miệng, đang muốn phân phó binh lính cấp dưới chuẩn bị xuất phát một lần nữa, nhưng miệng vừa mới mở ra, sắc mặt gã lại mãnh liệt trầm xuống, giống như cảm nhận được điều gì đó, quát to: "cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, trong rừng rậm nơi xa đã vang lên từng đợt âm thanh xé gió dồn dập.

Sĩ tốt dưới tay La Thiên Thành cũng còn được coi là tinh nhuệ, bọn chúng kịp phản ứng trước tiên, đồng loạt lấy ra trường đao ra bên hông mình đánh bay những vật đang bắn về phía mình.

Đến lúc đó La Thiên Thành mới nhìn rõ những vật bay tới kia rõ ràng là từng mũi tên nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tâm tư của y lập tức trầm xuống, biết là những tên giang hồ thô thiển kia rốt cục vẫn không kìm nén được, quyết định ra tay.

Tựa hồ vì đáp lại suy nghĩ của gã, ý niệm này mới nổi lên trong đầu thì một hồi tiếng hét hò cao vút chọt từ bốn phương tám hướng truyền đến, từng cái bóng người vào lúc đó theo tiếng từ trong rừng lao ra, vây giết về phía đám người La Thiên Thành.

Hai bên đã hiểu cực kỳ rõ ràng ý đồ của nhau, hiển nhiên cũng giảm bớt đi những kỹ năng đánh võ mồm kia.

La Thiên Thành chỉ trong nháy mắt đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng binh lính dưới tay đánh giết với đám người giang hồ thô thiển kia.

Chẳng biết vì sao người trong giang hồ thu được tin tức Thương Hải Lưu bị trọng thương dường như cũng chỉ là một ít nhân vật thuộc tam giáo cửu lưu, tất cả hơn bốn trăm người cùng năm mươi vị binh lính tinh nhuệ dưới tay La Thiên Thành đánh nhau bất phân thắng bại, trong lúc nhất thời khó có thể thấy rõ ưu thế nghiêng về bên nào.

Từ Hàn núp ở phía xa cau mày nhìn xem tất cả, trong nội tâm thầm suy nghĩ đến.

Người muốn giết Thương Hải Lưu nhiều không kể xiết? Vì sao chỉ có chút ít người kém cỏi như thế này chạy tới đây?

Chẳng lẽ phía sau còn có người âm thầm điều khiển?

Một tia nghi vấn vô thức nổi lên trong lòng Từ Hàn, nhưng dù thế nào thì cũng đã đến mức này, hẳn cũng không có thời gian để mà do dự, chỉ có thể là tạm thời đề xuống nghi hoặc trong lòng, cẩn thận quan sát đến thế cục trong trận chiến để tìm một thời cơ tốt nhất cứu Thương Hải Lưu.

Mặc dù tam giáo cửu lưu không được coi là những môn phái có lực lượng lớn, nhưng dù sao người đông thế mạnh, sau khi trả giá bằng tính mạng của trăm người khiến đội ngũ của La Thiên Thành dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Mà mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt, tròng mắt của từng người trong những giang hồ thô thiển kia đã đỏ ửng, thế công trên tay càng hung mãnh.

Có câu là "thử tiêu bì trường", đội ngũ của La Thiên Thành liên tiếp bại lui dưới thế công của bọn họ. <"thử tiêu bì trường": là một cái thành ngữ tiếng Hán, là chỉ cái này hạ thấp, cái kia bay lên. Nghĩa rộng là không

muốn quá mức quan tâm lúc này mất đi, phương diện khác lại có tiến bộ. Sự tình gì đều có hai mặt hoặc là nhiều mặt tính chất.>

Không mất quá trăm hơi thở ngoại trừ La Thiên Thành mang theo một ít thân vệ chật vật trốn vào dãy núi Hồng Diệp, những sĩ tốt còn lại đều ngã xuống dưới thân đao mũi kiếm của những giang hồ thô thiển này.

Từ Hàn ở nơi xa nhìn thấy tất cả chuyện này, đáy lòng thầm mắng một tiếng phế vật, lúc này mới chỉ hơn một khắc đồng hồ đám người La Thiên Thành đã vội vàng tháo chạy.

Kế hoạch thừa dịp rối loạn cướp đi Thương Hải Lưu của Từ Hàn cũng bởi vậy mà tan vỡ từ trong trứng nước.

Hơn nữa bởi vì những người trong giang hồ này thay thế, số lượng của bọn họ rất nhiều khiến cho Từ Hàn muốn muốn cứu Thương Hải Lưu lại càng khó khăn hơn gấp nhiều lần.

Ngay ở thời điểm hối hận, trên chiến trường mới yên tĩnh lại bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng đánh nhau.

Từ Hàn sửng sờ, vội vàng quay đầu nhìn lại lần nữa, đã thấy đám người vừa mới còn kề vai chiến đấu không biết vì sao lại bắt đầu đánh nhau, tình huống lập tức trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Từ Hàn lúc này mới hiểu ra những người này vốn đang tạm thời đoàn kết cùng một chỗ, lúc này Thương Hải Lưu đã tới tay thì đương nhiên sẽ không ai phục ai, chỉ sợ phải tranh giành tới người chết ta sống.

Nghĩ tới đây, hai mắt Từ Hàn tỏa sáng, thân thể cong lên, mãnh liệt nhảy tới chiến trường kia.

Hắn biết rõ, cơ hội mà hắn luôn chờ đợi rút cuộc đã tới!

Q1 - Chương 23: Chờ thời mà động

Quyển 1: Thương Hải Phó Đông Lưu

Từ Hàn mất ba ngày mang Huyền nhi theo sát phía sau một đám binh lính dưới trướng Trường Dạ Ty.

Bọn chúng làm việc cực kỳ cẩn thận, chuyên chọn đường núi yên tĩnh hành quân, ban ngày nấp đêm ra, và lại bất cứ lúc nào đều có ba người tuần tra, Ba ngày này Từ Hàn cẩn thận từng li từng tí ẩn núp, nhưng lại không thể tìm được bất cứ cơ hội có thể cứu người nào.

Hơn nữa bởi vì đám binh lính của Trường Dạ Ty chọn hành quân vào ban đêm, Từ Hàn vì không mất dấu bọn chúng nên phải ngừng chuyện hấp thu Yêu lực cho mèo đen mỗi ngày, Huyền nhi cũng hiểu chuyện, mạnh mẽ gắng gượng qua ba ngày này, nhưng mà tinh thần lại kém hơn nhiều so với mấy ngày trước, Từ Hàn không biết cứ tiếp tục như vậy, có tạo thành tổn thương không thể bù đắp đối với mèo đen hay không.

Bên kia, mặc dù vị trí của bọn chúng lúc này cách Đô thành Trường An của Đại Chu còn khá xa, nhưng một khi vào Lương châu, chỗ đó khác hẳn với vùng phía nam Từ châu này, quân đội tuần tra có thể nhìn thấy ở khắp nơi, cho dù là thế lực của Sâm La Điện ở Lương châu cũng cực kỳ yếu kém bạc nhược.

Khi đó Từ Hàn muốn ra tay cứu Thương Hải Lưu lại khó càng thêm khó rồi.

Ngay khi Từ Hàn trong lòng lo lắng, nhiều lần không tìm được muốn ra tay thì mọi chuyện lại có bước xoay chuyển.

Đó là ngày thứ năm Thương Hải Lưu bị áp giải đi.

Từ Hàn luôn luôn theo sát đám sĩ tốt ở xa xa lại chợt phát hiện trừ hăn ra, dường như còn có người đang theo dõi đám người là nanh vuốt của Trường Dạ Ty này.

Mà lúc hăn phát hiện nhóm người kia thì họ cũng đồng thời phát hiện Từ Hàn.

Nhưng rất kỳ lạ chính là, dường như bọn họ cũng không hề cảm thấy kinh ngạc với việc Từ Hàn có mặt ở đây, chỉ luôn luôn giữ đầy đủ cảnh giác đối với, nhưng không có ý tứ ra tay hoặc là cùng hăn nói chuyện.

Từ Hàn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, nhưng hăn dù sao thế đơn lực bạc, cũng không dám chủ động trêu chọc, chỉ có thể lặng yên theo dõi kỳ biến.

Nhưng theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người theo dõi xuất hiện.

Từ giọng nói hoặc trang phục của bọn họ, Từ Hàn nhạy cảm ý thức được những người theo dõi bỗng nhiên xuất hiện này cũng không xuất phát từ cùng một con đường, hăn cẩn thận từng li từng tí quan sát một phen, phát hiện những người này nói chung có thể chia thành khoảng chừng bảy tám phái, quy mô của mỗi một phái có chừng ba bốn mươi người, cũng không chênh lệch nhau quá nhiều.

Mà mặc dù chưa từng phát sinh xung đột với nhau, nhưng cũng đề phòng lẫn nhau.

Từ Hàn từ ngạc nhiên và khó hiểu lúc ban đầu, càng về sau càng suy nghĩ minh bạch.

Thương Hải Lưu đã từng nói qua, người trong thiên hạ Đại Chu muốn giết lão rất nhiều, mà hôm nay những người trong giang hồ tụ tập ở sau

lưng đám người Trường Dạ Ty có lẽ chính là những người muốn giết Thương Hải Lưu mà lão luôn đề cập đến.

Từ Hàn cũng không ngạc nhiên, dù Thương Hải Lưu ác độc và hung dữ như thế nào, trong thiên hạ có bao nhiêu người muốn giết lão. Nhưng giờ phút này lão đã rơi vào trong tay Trường Dạ Ty, vận mệnh chờ đón Thương Hải Lưu có lẽ còn đáng sợ hơn cái chết.

Theo lý, những tầng lớp chính nghĩa này nên thu hồi hận thù sôi sục trong lòng mình, yên tâm chờ đợi nhìn kết quả bi thảm của Thương Hải Lưu mới đúng. Vì sao bọn họ còn muốn bí quá hoá liều theo dõi Trường Dạ Ty như thế? Đắc tội thế lực khủng bố mà ngay cả Sâm La Điện cũng không dám trêu chọc?

Người trên đời này, bất kể ngoài miệng nói ra quang minh chính đại như thế nào.

Nhưng chuyện thế gian dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi.

Bởi vì cái gọi là thiên hạ rộng ràng đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo cũng đều vì lợi mà thôi.

Lại liên tưởng tới lúc trước vị thống lĩnh của Trường Dạ Ty tra hỏi Thương Hải Lưu đã nhắc tới thanh kiếm kia, vậy chỉ sợ Thương Hải Lưu sở dĩ bị toàn bộ hai phe thiện ác của Đại Chu đuổi giết nhiều năm như vậy, sau lưng còn cất giấu chút bí mật không muốn người biết.

Đương nhiên Từ Hàn nhưng không có tâm tư đi truy vấn nguồn gốc của chuyện này, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, Thương Hải Lưu đã cứu hắn, vậy hắn không thể trơ mắt nhìn Thương Hải Lưu chết đi.

Về phần chuyện khác thì có liên quan gì đến hắn?

Chẳng qua cũng bởi vì nhân sĩ giang hồ dần dần tụ tập đông hơn, Từ Hàn cũng không cần lo sợ mất dấu đám người Trường Dạ Ty nữa, mỗi ngày hẳn có thể rút ra một ít thời gian hấp thu Yêu lực trong cơ thể mèo đen, dùng chuyện này giảm bớt nỗi thống khổ của nó.

Thời gian thì cứ như vậy trôi qua thêm năm ngày nữa.

Càng ngày càng nhiều thế lực giang hồ theo đuôi sau lưng quân đội của Trường Dạ Ty, mà dường như người của Trường Dạ Ty cũng có chỗ cảnh giác, bọn hãn bắt đầu thấy được bọn chúng đang đẩy nhanh tốc độ hành quân, mắt thấy sẽ xuyên qua khu vực Từ Châu đi vào Lương Châu.

Mà Từ Hàn xen lẫn trong các thế lực của giang hồ cũng dần dần cảm thấy đám người đã xao động cùng bất an.

Hẳn biết rõ chỉ sợ trong vòng không quá hai ngày tính từ hôm nay, những người này sẽ ra tay.

...

La Thiên Thành rất bức bối.

Mấy ngày trước gã nhận được mật chỉ của Chúc Hiền - thủ tọa Trường Dạ, lệnh cho gã dẫn người đuổi bắt Thương Hải Lưu, vị đại sư kiếm đạo bị Đại Chu truy nã hơn mười năm kia.

Mặc dù trong mật chỉ đồng ý cho gã thù lao đủ để cho bất cứ kẻ nào đều đỏ mắt không thôi, nhưng La Thiên Thành vẫn rất là bất an như cũ.

Đây chính là Thương Hải Lưu.

Phản đồ của Kiếm Lăng Nam Hoang - Thương Hải Lưu.

Dù cho trong mật chỉ đã đề cập đến việc Thương Hải Lưu đã đánh nhau với Nhạc Phù Dao thành Thiên Đẩu, chịu tổn thương rất nặng.

Nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo, nhân vật có thể đánh nhau với Nhạc Phù Dao cũng không phải là người mà một tên tướng thủ thành Từ châu nhỏ bé như gã có thể trêu chọc hay sao?

Thế nhưng Chúc Hiền của Trường Dạ Ty sao có thể là nhân vật mà gã có thể ngỗ ngược?

La Thiên Thành liên tục do dự nhưng cuối cùng vẫn dẫn tinh nhuệ dưới tay mình ra tay.

Gã vẫn không thể tìm được cảm dỗ về thù lao phong phú được Chúc Hiền ghi trong mật chỉ kia.

Nhưng gã tuyệt đối không ngờ chính là vị Thương Hải Lưu hung danh hiển hách trên giang hồ thực sự lại không chịu được một kích như thế, chẳng qua chỉ cần bỏ ra cái giá là tính mạng ba mươi người dưới tay mình đã có thể bắt lão lại.

Tiếp theo, chỉ cần đưa lão đến Đô thành Trường An của Đại Chu, như vậy chờ đợi La Thiên Thành chính là hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận.

La Thiên Thành cũng không có bị tương lai tốt đẹp sắp đến mà choáng váng đầu óc, Từ châu đi tới Trường An đường xá xa xôi, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện ra nhiều biến cố, vì vậy, gã lệnh binh sĩ ban ngày nấp đêm ra, chuyên chọn một chút con đường nhỏ vắng vẻ trong núi chạy đi.

Vốn tưởng rằng như vậy sẽ không có một chút sơ hở, nhưng ai biết dấu vết của bọn chúng vẫn bị bại lộ.

Nhân sĩ giang hồ ở sau lưng càng để lâu càng nhiều, dù cho mắt thấy Lương châu đã ở trước mặt nhưng đáy lòng La Thiên Thành lại càng thêm bất an.

Ngày hôm nay bọn chúng đi tới dãy núi Hồng Diệp, chính là biên giới của Từ Châu.

Chỉ cần thêm một ngày nữa bọn chúng có thể vượt qua dãy núi này, mà một bên kia chính là khu vực của Lương châu. Đến lúc đó thế lực giang hồ đã không còn có bất kỳ cơ hội nào.

La Thiên Thành sắp xếp đám binh lính dưới trướng ngồi tạm nghỉ ngơi, sau đó gã sẽ mang theo bọn chúng suốt đêm đi tới Lương châu, để tránh đêm dài lắm mộng.

Vì thế gã lại kiểm tra thật kỹ tình huống của Thương Hải Lưu một phen, lão già này đang thành thoi nằm ở bên trong xe chở tù được chuẩn bị đặc biệt cho lão, trong miệng ngậm một ngọn Cầu Vĩ Thảo không biết được hái xuống từ đâu, nhìn bộ dáng dường như không có một chút lo lắng nào đối với cảnh ngộ của mình.

Mỗi lần La Thiên Thành trông thấy bộ dáng Thương Hải Lưu như vậy liền hận đến nghiến răng ngứa đũa, nhưng cũng không có biện pháp nào với lão.

Chờ đến kinh đô xem người chịu đựng thật tốt đấy.

La Thiên Thành ngậm nói ra như vậy, quay người đóng cửa sắt xe chở tù lại.

Lúc này thân vệ đưa tới một cái túi nước, La Thiên Thành nhận lấy, ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm sảng khoái.

Bây giờ là tháng sáu, ánh nắng ở Từ châu rất gay gắt, mặc dù đã đến ban đêm nhưng trong không khí vẫn tràn ngập một cỗ khô nóng không thể tan đi.

La Thiên Thành uống xong nước, thò tay xoa xoa nước đọng trên khóe miệng, đang muốn phân phó binh lính cấp dưới chuẩn bị xuất phát một lần nữa, nhưng miệng vừa mới mở ra, sắc mặt gã lại mãnh liệt trầm xuống, giống như cảm nhận được điều gì đó, quát to: "cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, trong rừng rậm nơi xa đã vang lên từng đợt âm thanh xé gió dồn dập.

Sĩ tốt dưới tay La Thiên Thành cũng còn được coi là tinh nhuệ, bọn chúng kịp phản ứng trước tiên, đồng loạt lấy ra trường đao ra bên hông mình đánh bay những vật đang bắn về phía mình.

Đến lúc đó La Thiên Thành mới nhìn rõ những vật bay tới kia rõ ràng là từng mũi tên nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tâm tư của y lập tức trầm xuống, biết là những tên giang hồ thô thiển kia rốt cục vẫn không kìm nén được, quyết định ra tay.

Tựa hồ vì đáp lại suy nghĩ của gã, ý niệm này mới nổi lên trong đầu thì một hồi tiếng hét hò cao vút chọt từ bốn phương tám hướng truyền đến, từng cái bóng người vào lúc đó theo tiếng tù trong rừng lao ra, vây giết về phía đám người La Thiên Thành.

Hai bên đã hiểu cực kỳ rõ ràng ý đồ của nhau, hiển nhiên cũng giảm bớt đi những kỹ năng đánh võ mồm kia.

La Thiên Thành chỉ trong nháy mắt đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng binh lính dưới tay đánh giết với đám người giang hồ thô thiển kia.

Chẳng biết vì sao người trong giang hồ thu được tin tức Thương Hải Lưu bị trọng thương dường như cũng chỉ là một ít nhân vật thuộc tam giáo cửu lưu, tất cả hơn bốn trăm người cùng năm mươi vị binh lính tinh nhuệ dưới tay La Thiên Thành đánh nhau bất phân thắng bại, trong lúc nhất thời khó có thể thấy rõ ưu thế nghiêng về bên nào.

Từ Hàn núp ở phía xa cau mà nhìn xem tất cả, trong nội tâm thầm suy nghĩ đến.

Người muốn giết Thương Hải Lưu nhiều không kể xiết? Vì sao chỉ có chút ít người kém cỏi như thế này chạy tới đây?

Chẳng lẽ phía sau còn có người âm thầm điều khiển?

Một tia nghi vấn vô thức nổi lên trong lòng Từ Hàn, nhưng dù thế nào thì cũng đã đến mức này, hẳn cũng không có thời gian để mà do dự, chỉ có thể là tạm thời đề xuống nghi hoặc trong lòng, cẩn thận quan sát đến thế cục trong trận chiến để tìm một thời cơ tốt nhất cứu Thương Hải Lưu.

Mặc dù tam giáo cứu lưu không được coi là những môn phái có lực lượng lớn, nhưng dù sao người đông thế mạnh, sau khi trả giá bằng tính mạng của trăm người khiến đội ngũ của La Thiên Thành dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Mà mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt, tròng mắt của từng người trong những giang hồ thô thiển kia đã đỏ ửng, thế công trên tay càng hung mãnh.

Có câu là "thử tiêu bì trường", đội ngũ của La Thiên Thành liên tiếp bại lui dưới thế công của bọn họ. <"thử tiêu bì trường": là một cái thành ngữ tiếng Hán, là chỉ cái này hạ thấp, cái kia bay lên. Nghĩa rộng là không muốn quá mức quan tâm lúc này mất đi, phương diện khác lại có tiến bộ. Sự tình gì đều có hai mặt hoặc là nhiều mặt tính chất.>

Không mất quá trăm hơi thở ngoại trừ La Thiên Thành mang theo một ít thân vệ chật vật trốn vào dãy núi Hồng Diệp, những sĩ tốt còn lại đều ngã xuống dưới thân đao mũi kiếm của những giang hồ thô thiển này.

Từ Hàn ở nơi xa nhìn thấy tất cả chuyện này, đáy lòng thầm mắng một tiếng phế vật, lúc này mới chỉ hơn một khắc đồng hồ đám người La Thiên Thành đã vội vàng tháo chạy.

Kế hoạch thừa dịp rối loạn cướp đi Thương Hải Lưu của Từ Hàn cũng bởi vậy mà tan vỡ từ trong trứng nước.

Hơn nữa bởi vì những người trong giang hồ này thay thế, số lượng của bọn họ rất nhiều khiến cho Từ Hàn muốn muốn cứu Thương Hải Lưu lại càng khó khăn hơn gấp nhiều lần.

Ngay ở thời điểm hối hận, trên chiến trường mới yên tĩnh lại bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng đánh nhau.

Từ Hàn sửng sốt, vội vàng quay đầu nhìn lại lần nữa, đã thấy đám người vừa mới còn kề vai chiến đấu không biết vì sao lại bắt đầu đánh nhau, tình huống lập tức trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Từ Hàn lúc này mới hiểu ra những người này vốn đang tạm thời đoàn kết cùng một chỗ, lúc này Thương Hải Lưu đã tới tay thì đương nhiên sẽ không ai phục ai, chỉ sợ phải tranh giành tới người chết ta sống.

Nghĩ tới đây, hai mắt Từ Hàn tỏa sáng, thân thể cong lên, mãnh liệt nhảy tới chiến trường kia.

Hắn biết rõ, cơ hội mà hắn luôn chờ đợi rút cuộc đã tới!

Q1 - Chương 23: Chờ thời mà động

Quyển 1: Thương Hải Phó Đông Lưu

Từ Hàn mất ba ngày mang Huyền nhi theo sát phía sau một đám binh lính dưới trướng Trường Dạ Ty.

Bọn chúng làm việc cực kỳ cẩn thận, chuyên chọn đường núi yên tĩnh hành quân, ban ngày nấp đêm ra, vả lại bất cứ lúc nào đều có ba người tuần tra, Ba ngày này Từ Hàn cẩn thận từng li từng tí ẩn núp, nhưng lại không thể tìm được bất cứ cơ hội có thể cứu người nào.

Hơn nữa bởi vì đám binh lính của Trường Dạ Ty chọn hành quân vào ban đêm, Từ Hàn vì không mất dấu bọn chúng nên phải ngừng chuyện hấp thu Yêu lực cho mèo đen mỗi ngày, Huyền nhi cũng hiểu chuyện, mạnh mẽ gắng gượng qua ba ngày này, nhưng mà tinh thần lại kém hơn nhiều so với mấy ngày trước, Từ Hàn không biết cứ tiếp tục như vậy, có tạo thành tổn thương không thể bù đắp đối với mèo đen hay không.

Bên kia, mặc dù vị trí của bọn chúng lúc này cách Đô thành Trường An của Đại Chu còn khá xa, nhưng một khi vào Lương châu, chỗ đó khác hẳn với vùng phía nam Từ châu này, quân đội tuần tra có thể nhìn thấy ở khắp nơi, cho dù là thế lực của Sâm La Điện ở Lương châu cũng cực kỳ yếu kém bạc nhược.

Khi đó Từ Hàn muốn ra tay cứu Thương Hải Lưu lại khó càng thêm khó rồi.

Ngay khi Từ Hàn trong lòng lo lắng, nhiều lần không tìm được muốn ra tay thì mọi chuyện lại có bước xoay chuyển.

Đó là ngày thứ năm Thương Hải Lưu bị áp giải đi.

Từ Hàn luôn luôn theo sát đám sĩ tốt ở xa xa lại chợt phát hiện trừ hăn ra, dường như còn có người đang theo dõi đám người là nanh vuốt của Trường Dạ Ty này.

Mà lúc hăn phát hiện nhóm người kia thì họ cũng đồng thời phát hiện Từ Hàn.

Nhưng rất kỳ lạ chính là, dường như bọn họ cũng không hề cảm thấy kinh ngạc với việc Từ Hàn có mặt ở đây, chỉ luôn luôn giữ đầy đủ cảnh giác đối với, nhưng không có ý tứ ra tay hoặc là cùng hăn nói chuyện.

Từ Hàn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, nhưng hăn dù sao thế đơn lực bạc, cũng không dám chủ động trêu chọc, chỉ có thể lặng yên theo dõi kỳ

biến.

Nhưng theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người theo dõi xuất hiện.

Từ giọng nói hoặc trang phục của bọn họ, Từ Hàn nhạy cảm ý thức được những người theo dõi bỗng nhiên xuất hiện này cũng không xuất phát từ cùng một con đường, hẳn cần thận từng li từng tí quan sát một phen, phát hiện những người này nói chung có thể chia thành khoảng chừng bảy tám phái, quy mô của mỗi một phái có chừng ba bốn mươi người, cũng không chênh lệch nhau quá nhiều.

Mà mặc dù chưa từng phát sinh xung đột với nhau, nhưng cũng đề phòng lẫn nhau.

Từ Hàn từ ngạc nhiên và khó hiểu lúc ban đầu, càng về sau càng suy nghĩ minh bạch.

Thương Hải Lưu đã từng nói qua, người trong thiên hạ Đại Chu muốn giết lão rất nhiều, mà hôm nay những người trong giang hồ tụ tập ở sau lưng đám người Trường Dạ Ty có lẽ chính là những người muốn giết Thương Hải Lưu mà lão luôn đề cập đến.

Từ Hàn cũng không ngạc nhiên, dù Thương Hải Lưu ác độc và hung dữ như thế nào, trong thiên hạ có bao nhiêu người muốn giết lão. Nhưng giờ phút này lão đã rơi vào trong tay Trường Dạ Ty, vận mệnh chờ đón Thương Hải Lưu có lẽ còn đáng sợ hơn cái chết.

Theo lý, những tầng lớp chính nghĩa này nên thu hồi hận thù sôi sục trong lòng mình, yên tâm chờ đợi nhìn kết quả bi thảm của Thương Hải Lưu mới đúng. Vì sao bọn họ còn muốn bí quá hoá liều theo dõi Trường Dạ Ty như thế? Đắc tội thế lực khủng bố mà ngay cả Sâm La Điện cũng không dám trêu chọc?

Người trên đời này, bất kể ngoài miệng nói ra quang minh chính đại như thế nào.

Nhưng chuyện thế gian dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi.

Bởi vì cái gọi là thiên hạ rộng ràng đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo cũng đều vì lợi mà thôi.

Lại liên tưởng tới lúc trước vị thống lĩnh của Trường Dạ Ty tra hỏi Thương Hải Lưu đã nhắc tới thanh kiếm kia, vậy chỉ sợ Thương Hải Lưu sợ dĩ bị toàn bộ hai phe thiện ác của Đại Chu đuổi giết nhiều năm như vậy, sau lưng còn cất giấu chút bí mật không muốn người biết.

Đương nhiên Từ Hàn nhưng không có tâm tư đi truy vấn nguồn gốc của chuyện này, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, Thương Hải Lưu đã cứu hắn, vậy hắn không thể trơ mắt nhìn Thương Hải Lưu chết đi.

Về phần chuyện khác thì có liên quan gì đến hắn?

Chẳng qua cũng bởi vì nhân sĩ giang hồ dần dần tụ tập đông hơn, Từ Hàn cũng không cần lo sợ mất dấu đám người Trường Dạ Ty nữa, mỗi ngày hắn có thể rút ra một ít thời gian hấp thu Yêu lực trong cơ thể mèo đen, dùng chuyện này giảm bớt nỗi thống khổ của nó.

Thời gian thì cứ như vậy trôi qua thêm năm ngày nữa.

Càng ngày càng nhiều thế lực giang hồ theo đuôi sau lưng quân đội của Trường Dạ Ty, mà dường như người của Trường Dạ Ty cũng có chỗ cảnh giác, bọn hắn bắt đầu thấy được bọn chúng đang đẩy nhanh tốc độ hành quân, mắt thấy sẽ xuyên qua khu vực Từ Châu đi vào Lương Châu.

Mà Từ Hàn xen lẫn trong các thế lực của giang hồ cũng dần dần cảm thấy đám người đã xao động cùng bất an.

Hắn biết rõ chỉ sợ trong vòng không quá hai ngày tính từ hôm nay, những người này sẽ ra tay.

...

La Thiên Thành rất bức bối.

Mấy ngày trước gã nhận được mật chỉ của Chúc Hiền - thủ tọa Trường Dạ, lệnh cho gã dẫn người đuổi bắt Thương Hải Lưu, vị đại sư kiếm đạo bị Đại Chu truy nã hơn mười năm kia.

Mặc dù trong mật chỉ đồng ý cho gã thù lao đủ để cho bất cứ kẻ nào đều đỏ mắt không thôi, nhưng La Thiên Thành vẫn rất là bất an như cũ.

Đây chính là Thương Hải Lưu.

Phản đồ của Kiếm Lăng Nam Hoang - Thương Hải Lưu.

Dù cho trong mật chỉ đã đề cập đến việc Thương Hải Lưu đã đánh nhau với Nhạc Phù Dao thành Thiên Đẩu, chịu tổn thương rất nặng.

Nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo, nhân vật có thể đánh nhau với Nhạc Phù Dao cũng không phải là người mà một tên tướng thủ thành Từ châu nhỏ bé như gã có thể trêu chọc hay sao?

Thế nhưng Chúc Hiền của Trường Dạ Ty sao có thể là nhân vật mà gã có thể ngỗ ngược?

La Thiên Thành liên tục do dự nhưng cuối cùng vẫn dẫn tinh nhuệ dưới tay mình ra tay.

Gã vẫn không thể kìm được cảm dỗ về thù lao phong phú được Chúc Hiền ghi trong mật chỉ kia.

Nhưng gã tuyệt đối không ngờ chính là vị Thương Hải Lưu hung danh hiển hách trên giang hồ thực sự lại không chịu được một kích như thế, chẳng qua chỉ cần bỏ ra cái giá là tính mạng ba mươi người dưới tay mình đã có thể bắt lão lại.

Tiếp theo, chỉ cần đưa lão đến Đô thành Trường An của Đại Chu, như vậy chờ đợi La Thiên Thành chính là hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận.

La Thiên Thành cũng không có bị tương lai tốt đẹp sắp đến mà choáng váng đầu óc, Từ châu đi tới Trường An đường xá xa xôi, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện ra nhiều biến cố, vì vậy, gã lệnh binh sĩ ban ngày nắp đậy ra, chuyên chọn một chút con đường nhỏ vắng vẻ trong núi chạy đi.

Vốn tưởng rằng như vậy sẽ không có một chút sơ hở, nhưng ai biết dấu vết của bọn chúng vẫn bị bại lộ.

Nhân sĩ giang hồ ở sau lưng càng để lâu càng nhiều, dù cho mắt thấy Lương châu đã ở trước mặt nhưng đáy lòng La Thiên Thành lại càng thêm bất an.

Ngày hôm nay bọn chúng đi tới dãy núi Hồng Diệp, chính là biên giới của Từ Châu.

Chỉ cần thêm một ngày nữa bọn chúng có thể vượt qua dãy núi này, mà một bên kia chính là khu vực của Lương châu. Đến lúc đó thế lực giang hồ đã không còn có bất kỳ cơ hội nào.

La Thiên Thành sắp xếp đám binh lính dưới trướng ngồi tạm nghỉ ngơi, sau đó gã sẽ mang theo bọn chúng suốt đêm đi tới Lương châu, để tránh đêm dài lắm mộng.

Vì thế gã lại kiểm tra thật kỹ tình huống của Thương Hải Lưu một phen, lão già này đang thành thoi nằm ở bên trong xe chở tù được chuẩn bị đặc biệt cho lão, trong miệng ngậm một ngọn Cầu Vĩ Thảo không biết được

hái xuống từ đâu, nhìn bộ dáng dường như không có một chút lo lắng nào đối với cảnh ngộ của mình.

Mỗi lần La Thiên Thành trông thấy bộ dáng Thương Hải Lưu như vậy liền hận đến nghiến răng ngứa đấy, nhưng cũng không có biện pháp nào với lão.

Chờ đến kinh đô xem người chịu đựng thật tốt đấy.

La Thiên Thành ngầm nói ra như vậy, quay người đóng cửa sắt xe chờ tù lại.

Lúc này thân vệ đưa tới một cái túi nước, La Thiên Thành nhận lấy, ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm sảng khoái.

Bây giờ là tháng sáu, ánh nắng ở Từ châu rất gay gắt, mặc dù đã đến ban đêm nhưng trong không khí vẫn tràn ngập một cỗ khô nóng không thể tan đi.

La Thiên Thành uống xong nước, thò tay xoa xoa nước đọng trên khoe miệng, đang muốn phân phó binh lính cấp dưới chuẩn bị xuất phát một lần nữa, nhưng miệng vừa mới mở ra, sắc mặt gã lại mãnh liệt trầm xuống, giống như cảm nhận được điều gì đó, quát to: "cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, trong rừng rậm nơi xa đã vang lên từng đợt âm thanh xé gió dồn dập.

Sĩ tốt dưới tay La Thiên Thành cũng còn được coi là tinh nhuệ, bọn chúng kịp phản ứng trước tiên, đồng loạt lấy ra trường đao ra bên hông mình đánh bay những vật đang bắn về phía mình.

Đến lúc đó La Thiên Thành mới nhìn rõ những vật bay tới kia rõ ràng là từng mũi tên nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tâm tư của y lập tức trầm xuống, biết là những tên giang hồ thô thiển kia rốt cục vẫn không kìm nén được, quyết định ra tay.

Tựa hồ vì đáp lại suy nghĩ của gã, ý niệm này mới nổi lên trong đầu thì một hồi tiếng hét hò cao vút chọt từ bốn phương tám hướng truyền đến, từng cái bóng người vào lúc đó theo tiếng từ trong rừng lao ra, vây giết về phía đám người La Thiên Thành.

Hai bên đã hiểu cực kỳ rõ ràng ý đồ của nhau, hiển nhiên cũng giảm bớt đi những kỹ năng đánh võ mồm kia.

La Thiên Thành chỉ trong nháy mắt đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng binh lính dưới tay đánh giết với đám người giang hồ thô thiển kia.

Chẳng biết vì sao người trong giang hồ thu được tin tức Thương Hải Lưu bị trọng thương dường như cũng chỉ là một ít nhân vật thuộc tam giáo cửu lưu, tất cả hơn bốn trăm người cùng năm mươi vị binh lính tinh nhuệ dưới tay La Thiên Thành đánh nhau bất phân thắng bại, trong lúc nhất thời khó có thể thấy rõ ưu thế nghiêng về bên nào.

Từ Hàn núp ở phía xa cau mày nhìn xem tất cả, trong nội tâm thầm suy nghĩ đến.

Người muốn giết Thương Hải Lưu nhiều không kể xiết? Vì sao chỉ có chút ít người kém cỏi như thế này chạy tới đây?

Chẳng lẽ phía sau còn có người âm thầm điều khiển?

Một tia nghi vấn vô thức nổi lên trong lòng Từ Hàn, nhưng dù thế nào thì cũng đã đến mức này, hẳn cũng không có thời gian để mà do dự, chỉ có thể là tạm thời dè xuống nghi hoặc trong lòng, cẩn thận quan sát đến thế cục trong trận chiến để tìm một thời cơ tốt nhất cứu Thương Hải Lưu.

Mặc dù tam giáo cứu lưu không được coi là những môn phái có lực lượng lớn, nhưng dù sao người đông thế mạnh, sau khi trả giá bằng tính mạng của trăm người khiến đội ngũ của La Thiên Thành dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Mà mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt, tròng mắt của từng người trong những giang hồ thô thiển kia đã đỏ ửng, thế công trên tay càng hung mãnh.

Có câu là "thử tiêu bỉ trường", đội ngũ của La Thiên Thành liên tiếp bại lui dưới thế công của bọn họ. <"thử tiêu bỉ trường": là một cái thành ngữ tiếng Hán, là chỉ cái này hạ thấp, cái kia bay lên. Nghĩa rộng là không muốn quá mức quan tâm lúc này mất đi, phương diện khác lại có tiến bộ. Sự tình gì đều có hai mặt hoặc là nhiều mặt tính chất.>

Không mất quá trăm hơi thở ngoại trừ La Thiên Thành mang theo một ít thân vệ chật vật trốn vào dãy núi Hồng Diệp, những sĩ tốt còn lại đều ngã xuống dưới thân đao mũi kiếm của những giang hồ thô thiển này.

Từ Hàn ở nơi xa nhìn thấy tất cả chuyện này, đáy lòng thầm mắng một tiếng phế vật, lúc này mới chỉ hơn một khắc đồng hồ đám người La Thiên Thành đã vội vàng tháo chạy.

Kế hoạch thừa dịp rối loạn cướp đi Thương Hải Lưu của Từ Hàn cũng bởi vậy mà tan vỡ từ trong trứng nước.

Hơn nữa bởi vì những người trong giang hồ này thay thế, số lượng của bọn họ rất nhiều khiến cho Từ Hàn muốn muốn cứu Thương Hải Lưu lại càng khó khăn hơn gấp nhiều lần.

Ngay ở thời điểm hối hận, trên chiến trường mới yên tĩnh lại bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng đánh nhau.

Từ Hàn sửng sờ, vội vàng quay đầu nhìn lại lần nữa, đã thấy đám người vừa mới còn kề vai chiến đấu không biết vì sao lại bắt đầu đánh

nhau, tình huống lập tức trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Từ Hàn lúc này mới hiểu ra những người này vốn đang tạm thời đoàn kết cùng một chỗ, lúc này Thương Hải Lưu đã tới tay thì đương nhiên sẽ không ai phục ai, chỉ sợ phải tranh giành tới người chết ta sống.

Nghĩ tới đây, hai mắt Từ Hàn tỏa sáng, thân thể cong lên, mãnh liệt nhảy tới chiến trường kia.

Hắn biết rõ, cơ hội mà hắn luôn chờ đợi rút cuộc đã tới!

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Quỷ Bò Đề

Trấn Đại Ấp là một cái trấn nhỏ ở bên cạnh Từ châu.

Nhân khẩu chưa đủ bốn nghìn, bốn phía lại được bao bọc bởi đồi núi, con đường không thông, cho dù là những lái buôn trèo non lội suối bên ba ở nhiều khu vực của Đại Chu cũng chưa từng chọn nơi này làm chỗ đặt chân.

Chỗ đó quá tầm thường rồi.

Tầm thường đến mức cho dù là Thích sứ Đại Chu cứ ba năm một lần phái ra Tuần phủ tuần tra các nơi, thường thường cũng sẽ để sót thị trấn nhỏ xa xôi căn cõi này.

Đương nhiên bọn chúng sẽ không bao giờ tưởng tượng được, dưới thị trấn nhỏ nhìn như bình thường này cất giấu một tòa cung điện lớn đến mức làm cho người ghen hợm nhìn trần trối.

Tòa cung điện kia gọi là U phủ.

Chính là hành cung của Biện Thành Vương - một trong những Diêm La Thập Điện của Sâm La Điện.

Cung điện âm u tĩnh mịch, thỉnh thoảng truyền ra từng đợt tiếng gầm nhẹ không giống người không giống thú, quanh quẩn ở bên trong cung điện trống rỗng, làm cho người ta mơ hồ cảm thấy giống như đặt mình ở trong Quỷ Vực.

Giờ phút này trong điện lớn U phủ có một cái bóng người đang nửa nằm nửa ngồi trên đài cao giữa đại điện.

Trong bóng tối khó có thể thấy rõ dung mạo của bóng người kia, chỉ cảm thấy thân hình của nó có chút thấp bé, dường như chỉ là đứa bé mười hai mười ba tuổi. Nhưng quanh người tràn ngập khí tức màu đen như có như không vẫn làm cho bất cứ kẻ nào cũng không dám sinh ra một chút khinh thường đối với bóng người này.

Mà đúng lúc này trong cung điện vắng vẻ chợt nổi lên một hồi gió lạnh, trên cột đá song song ở hai bên vang lên từng hồi tiếng vỗ cánh. Nương theo những thanh âm khàn khàn, hàng trăm con quạ màu đen bay lên từ trên những cột đá này, bị cơn gió đêm làm cho sợ hãi, ùn ùn bay về phía nơi khác.

Bóng người nằm trên đài cao kia cùng lúc đó giống như đã cảm nhận được điều gì, hai mắt nó nhắm nghiền vào một khắc này bỗng nhiên mở ra.

Đại sảnh tối tăm dường như sáng thêm vài phần.

Bóng người thấp bé kia đứng lên, đôi mắt đen kịt lóe lên hào quang tựa như ngôi sao, mềm mại lại sáng ngời.

Nó đứng chắp tay, nhìn về phía một chỗ trong đại điện, bờ môi hơi hơi hé mở, phun ra thanh tuyến mềm mại giống như là của bé gái.

"Sở Giang Vương, nếu như đã đến thì cần gì phải trốn trốn tránh tránh?"

Nàng nói như vậy, mặc dù thanh tuyến có vẻ non nớt, nhưng ngữ khí lại buốt giá như băng lạnh.

Tương phản như vậy thực sự làm cho vẻ quý dị của đại điện này tăng thêm vài phần.

Mà theo lời nói của nàng mới rơi xuống, đám quạ đêm đang sợ hãi trong đại điện chợt như nhận được mệnh lệnh mà thay đổi thân thể mình, vòng qua vòng lại ở giữa không trung rồi đồng loạt tụ họp đến trước mặt bóng người nhỏ bé, sau đó cứ như vậy hòa thành một thể, biến thành một bóng người toàn thân bọc lấy áo đen.

Bóng người kia đứng trên không trung, phía dưới cái mũ sụp xuống là một đôi mắt chấn nhiếp tâm hồn, y nhìn chăm chú bóng người thấp bé trước mặt. Sau nửa ngày mới dùng thanh tuyến khàn khàn hỏi: "tin tức là do người tung ra ngoài ư?"

Bóng người nhỏ bé nghe vậy cũng không kinh ngạc, dường như đã sớm đoán được vấn đề của người áo đen.

"Ừ." Nó không mặng không nhạt khẽ gật đầu, coi như là đáp lại.

Con mắt phía dưới cái mũ của người áo đen vào lúc đó bắt đầu híp lại, hào quang màu đỏ tươi như ẩn như hiện.

"Quý Bồ Đề, chứ không phải là người vẫn còn nhớ mãi không quên Mặc Trần Tử?" Thanh tuyến của người áo đen vào lúc đó lớn thêm vài phần.

Bóng người thấp bé kia, cũng chính là Quý Bồ Đề trong miệng người áo đen nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía y, con người đen nhánh vào lúc này cũng trở nên lạnh lẽo.

"Từ khi nào ta nhớ thương ai mãi không quên lại đến phiên Sở Giang Vương người lo lắng? Thương Hải Lưu là sư đệ của Mặc Trần Tử, ta muốn bảo vệ gã, sao lại không được?"

Dường như nhìn ra Quý Bồ Đề thật sự nổi giận, trong con người người áo đen lại hiện lên một tia kiên nghị.

"Vậy thì làm sao? Gã là phản đồ của Kiếm Lăng Nam Hoang, sư huynh của gã là Mặc Trần Tử có thể buông tha gã, thế nhưng bao nhiêu người từ triều đình Đại Chu đến giang hồ đều muốn moi ra tung tích của thanh kiếm kia từ trong miệng gã? Chẳng lẽ người còn hy vọng xa vời những giang hồ thô thiển kia có thể tha cho gã hay sao? Chẳng qua là mới thoát răng sói lại vào miệng cọp mà thôi."

Người áo đen nói xong như vậy, ánh mắt đã rơi vào trên mặt Quý Bồ Đề, đây vốn là lời nói khích tướng, muốn nhìn xem Quý Bồ Đề có chuẩn bị thứ gì ở sau hay không, thế nhưng trên mặt Quý Bồ Đề giờ phút này lại như là ao tù nước đọng, không chút gợn sóng, dường như không một chút chấn động bởi vì lời nói của người áo đen.

Biến hóa như thế làm cho người áo đen giật mình trong lòng, y có thể ngồi trên vị trí Diêm La Thập Điện của Sâm La Điện, đương nhiên không phải là hạng người ngu xuẩn nào, trong lòng vội vàng chải chuốt mọi chuyện lại một lần, đã có một chút đầu mối.

"Người đang đặt tiền cược trên người tên phản đồ kia ư?" Y theo bản năng lên tiếng hỏi, trong nội tâm lại nghĩ mãi mà không rõ, Quý Bồ Đề liều lĩnh đắc tội với Điện chủ để mạo hiểm cứu Thương Hải Lưu, nhưng một bước mấu chốt nhất lại đặt ở một tên Tu La áo đen, người trước đó vài ngày không biết vì sao lại mưu phản Sâm La Điện, dùng tâm tư kín đáo của Quý Bồ Đề xưa nay, có thể làm ra chuyện mạo hiểm như vậy, thực sự làm cho y không thể hiểu được.

"Hừ." Bộ dáng của người áo đen rơi vào trong mắt Quý Bồ Đề, nàng đương nhiên hiểu rất rõ nghi hoặc trong lòng y giờ phút này, nhưng nàng cũng không có ý lừa dối y, lập tức phát ra một tiếng cười lạnh."phản đồ? Một cái phản đồ được cả Nguyên Tu Thành cùng Thương Hải coi trọng, người cảm thấy hấn sẽ là một người như thế nào?"

Quý Bồ Đề hỏi lại làm cho người áo đen sững sờ, "Nguyên Tu Thành chính là gian tế mà Thiên Sách phủ phái tới? Người vẫn chưa diệt trừ gã?" Hiển nhiên so với việc cứu Thương Hải Lưu, một chuyện này lại càng làm cho người áo đen cảm thấy kinh ngạc.

"Phu tử Thiên Sách phủ nếu như muốn biết bí mật của Sâm La Điện chúng ta, vậy liền nói cho lão biết một ít thì có sao? Nhưng lão có thể biết được điều gì lại do chúng ta quyết định." Sắc mặt Quý Bồ Đề vẫn mây trôi nước chảy như cũ, cái loại khí thế cùng tự tin có thể nắm giữ mọi thứ, thực sự làm cho người ta không thể sinh ra một chút tâm tư hoài nghi.

Người áo đen nghe vậy lập tức rơi vào một hồi im lặng, sau đó thật lâu y mới ngẩng đầu lên, thở dài một hơi nói: "hy vọng người có thể hiểu rõ chính mình đang làm điều gì . . ."

"Không cần Sở Giang Vương hao tâm tổn trí! Xin mời!" Còn không chờ người áo đen nói cho hết lời, Quý Bồ Đề đã vung ống tay áo lên, một cái tay trắng nõn như ngọc vươn ra, nghiêng nhiên đã là hạ lệnh đuổi khách.

"Người!" Người áo đen chán nản, chỉ thẳng vào Quý kia Bồ Đề muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể phun ra quá nhiều chữ. Y liếc nhìn Quý Bồ Đề thật lâu, rồi sau đó vung tay lên, thân thể vào lúc đó hóa thành vô số con quạ đêm, bay về phía sâu trong đại điện.

...

Từ Hàn đi tới một chỗ cách chiến trường chưa đủ năm trượng, hăm năm người xuống, giấu hoàn toàn thân thể của mình trong bụi cỏ rậm rạp. Mèo đen ở bên cạnh cũng còng xuống lưng mình nằm ở bên cạnh người Từ Hàn.

Thế lực giang hồ đang tranh đoạt Thương Hải Lưu đã trở thành một đoàn hỗn loạn, tiếng kêu rên vang vọng, trong nháy mắt lại thêm gần trăm cỗ thi thể ngã xuống, đám người vừa rồi còn người đông thế mạnh giờ phút

này hiển nhiên đã từ bốn trăm người rút lại đến chưa đủ một trăm năm mươi người. Hơn nữa theo cuộc chém giết của bọn chúng vẫn còn tiếp tục, số lượng này vẫn còn đang không ngừng giảm bớt.

Từ Hàn vẫn không muốn làm bậy.

Hắn biết rõ mặc dù những giang hồ thô thiển giờ phút này đang đánh nhau tới khí thế hùng hực, nhưng một khi hắn ra tay, động tới Thương Hải Lưu - bánh trái thơm ngon trong mắt bọn chúng, thì chính hắn sẽ lập tức trở thành cái đích cho mọi người công kích. Bởi vậy Từ Hàn vẫn phải chờ, đợi đến lúc những người này đánh tới sức cùng lực tận, đánh tới lưỡng bại câu thương, khi đó mới là thời cơ tốt nhất của hắn.

Bởi vậy, hắn vẫn tiếp tục chờ đợi.

Nhiều năm qua vào chết ra sống đã sớm tạo ra cho hắn đầy đủ kiên nhẫn, hắn đã từng vì ám sát một vị phú thân mà ngồi chồm hổm trong góc nhà lão trong trọn vẹn ba ngày ba đêm, cho đến khi vị phú thân cùng hộ vệ của lão tách ra, hắn mới như hổ báo giết ra, dùng tốc độ nhanh như chớp chém giết lão, rồi sau đó chạy trốn.

Có được thời cơ quan trọng hơn nhiều so với thực lực. Đây là đạo lý mà Từ Hàn ngộ đến, hắn tin tưởng lúc này cũng là như vậy.

Lại thêm một khắc đồng hồ trôi qua, đại chiến trên chiến trường dần dần đi tới khâu cuối cùng.

Tất cả hơn bốn trăm người giết đến bây giờ đã còn thừa không quá bảy tám người, dường như bọn chúng đến từ cùng một thế lực, sau khi đã thanh lý xong đối thủ của mình thì thu lấy đao kiếm, trên thân mấy người đều mang theo hoặc nhiều hoặc ít vết thương, bộ dáng nhìn qua cũng cực kỳ chật vật nhưng thần sắc trên mặt mỗi người lại cực kỳ hưng phấn.

Bọn chúng là kẻ lấy được thắng lợi cuối cùng.

Thật giống như đàn sư tử đánh nhau, con sư tử giành thắng lợi cuối cùng sẽ đạt được lãnh thổ cùng con mồi ngon với tư cách là phần thưởng.

Mà Thương Hải Lưu lại là phần thưởng của bọn chúng.

Lão không phải là lãnh thổ hay là thịt mỡ, nhưng sau lưng lão lại đại diện cho tài phú bất tận cùng quyền lợi chí cao.

Mấy người nhìn nhau cười cười, trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng không thể che lấp, sau đó bọn chúng kéo lấy thân thể mỗi một của chính mình đi tới cái xe chở tù ở cách đó không xa, bọn chúng muốn bóc trần tòa bảo tàng thuộc về bọn chúng. Quét sạch những tài phú cất chứa trong bảo tàng này, liền làm cho khoái ý trong lòng mọi người cuộn cuộn, giống như muốn tràn ra khỏi bộ ngực của mình.

Mà lúc bọn chúng đi tới trước mặt xe chở tù, muốn giật miếng vải đen che ở trên xe ra, sau lưng chợt vang lên một hồi tiếng xé gió.

Mặc dù mấy người không được coi là nổi tiếng trên giang hồ, nhưng đều là dân liều mạng có chút ít sự can đảm hơn người, giờ phút này nghe thấy thanh âm xé gió kia, trong lòng cảnh giác, hầu như đều trong cùng một lúc đồng loạt xoay người lại, đã thấy một vị thiếu niên dứt cánh tay mặc áo đen cầm theo một thanh trường kiếm màu đỏ cổ quái đang đột ngột đánh tới nơi này.

Chỉ là lúc mọi người quay đầu thì thiếu niên kia hiển nhiên đã đi tới trước mặt bọn chúng, trường kiếm trong tay hấn vào lúc đó lại dùng xu thế lực phách Hoa Sơn, thẳng tắp đập tới mặt bọn chúng!

Đây hiển nhiên là chiêu thức cực kỳ quái lạ.

Ít nhất trong kinh nghiệm đánh nhau nhiều năm của bọn chúng, chưa bao giờ thấy người sử dụng kiếm như vậy.

Nhưng bọn chúng cũng không dám vô lễ, một người đứng mũi chịu sào vội vàng đưa đao trong tay mình đặt ngang trên trán, ý đồ ngăn một kích kì quái của thiếu niên kia lại.

Oanh!

Đúng lúc này kiếm của thiếu niên mạnh mẽ đập vào trên thân đao gã.

Một tiếng nổ vang cực lớn vang lên trong đầu gã, gã chỉ cảm thấy tay cầm đao run lên một hồi, cái loại cảm giác tê dại này thuận theo cánh tay tràn vào thân thể gã, xuyên qua lớp da, bộ lông, thẳng đến lục phủ ngũ tạng.

Sau đó gã thấy cảnh vật trước mắt tối lại, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liền giống như bùn nhão co quắp ngã xuống đất.

Mọi người xung quanh thấy tình cảnh như vậy, trong lòng lại dâng lên một hồi hoảng sợ, dù bọn chúng nghĩ như thế nào cũng không hiểu được thiếu niên bỗng nhiên xuất hiện này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, lực lượng trên một kiếm vừa rồi lại mạnh mẽ đánh chết một vị hảo thủ dùng đao đã đại thành Đan Dương cảnh.

"Meow!"

Nhưng kinh ngạc như vậy vừa mới nổi lên trong lòng, một tiếng mèo kêu thê lương chợt vang lên, trong ngực thiếu niên kia vào lúc đó đột ngột có một cái bóng màu đen nhảy ra, dùng một loại tốc độ nhanh mức khó có thể bắt kịp đánh về phía mặt một người trong đó!

TÀNG PHONG

Hãn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Người Muốn Học Kiếm Sao?

Đó là một con mèo đen.

Từ trước tới giờ mọi người chưa từng được thấy con mèo đen như thế này.

Mọi người vẫn chưa kịp phản ứng với cái bổ nhào mạnh mẽ của nó, thì một đường máu đỏ tươi đã hiện lên, một vị nam tử trung niên đang rút kiếm chợt phát ra một tiếng hét thảm, hiển nhiên làn da trên mặt đã bị con mèo đen kia xé xuống.

Thấy nam tử kia bụm lấy khuôn mặt đã lẫn lộn giữa máu và thịt, trong miệng không kìm được kêu rên, mọi người đều cảm thấy sớn hết cả gai ốc.

"Meow! !" Mà mèo đen sau khi thực hiện được một kích lại trở về đầu vai Từ Hàn, trong miệng của nó vẫn còn phun đầy máu tươi, con mắt màu hổ phách khép lại thành khe hở hẹp, bộ lông trên lưng dựng lên thẳng đứng, trong miệng lại càng phát ra một tiếng rống dài thê lương. Thanh âm kia mặc dù không cao, nhưng ngữ điệu lại cực kỳ mãnh liệt, cực giống em bé khóc nỉ non trong đêm, bén nhọn lại trầm thấp.

Sắc mặt mọi người trầm xuống, vốn tưởng rằng Thương Hải Lưu đã là vật trong lòng bàn tay chúng, lại không nghĩ đến nửa đường còn có một người một mèo giết ra quỷ dị như thế. Thực sự để cho đáy lòng bọn chúng vừa sợ vừa giận.

Nhưng bọn chúng cũng không phải là hạng người nhát gan, Thương Hải Lưu lúc này đã là vật trong lòng bàn tay, sao có thể chấp tay dâng cho người.

Bọn chúng vào lúc đó liếc nhìn nhau, vội vàng nâng đao kiếm trên tay lên một lần nữa, lớn tiếng gào thét đánh về phía Từ Hàn.

Từ Hàn nhìn thấy tất cả những chuyện này, đối phương có tổng cộng năm người, nhìn khí tức đều là hạng người đã đạt tới La Hán cảnh hoặc là đại thành Đan Dương cảnh, mặc dù võ giả luyện thể ở cảnh giới này sẽ có lực áp chế nhất định đối với những võ giả bình thường, nhưng cảnh giới của đối phương đều cao hơn hẳn, kinh nghiệm tác chiến cũng vô cùng phong phú, mà chính hẳn lại bởi vì đứt một cánh tay khiến rất nhiều kỹ xảo không thể thi triển ra một cách thuận thực, mười phần chiến lực chỉ có thể phát huy ra không tới năm sáu phần.

Tuy rằng lúc trước dựa vào tập kích giết được hai người, nhưng giờ phút này bọn chúng đã hồi phục tinh thần, hiển nhiên sẽ không để cho hẳn có thể thuận lợi như vậy.

Ngay lúc Từ Hàn nghĩ đến những điều này, năm người kia đã giết trước mặt, Từ Hàn cũng không phải là hạng người nhát gan, hẳn có can đảm ra tay lúc này, hiển nhiên đã có chuẩn bị với tình huống hiện tại.

Chỉ thấy hai con người hẳn lạnh lẽo, vung mạnh trường kiếm trong tay lên, kéo lê một đường trắng lười liềm từ trái qua phải ở trước người mình.

Không biết trường kiếm kia được đúc thành từ vật gì, nhìn có vẻ nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng trên thực tế đã nặng tới mười quân (ba mươi cân là một quân), cộng thêm thân thể của Từ Hàn đã vượt xa võ giả bình thường nên một đường trắng lười liềm này phát ra sức mạnh làm cho người ta sợ hãi, một kiếm này chém ra, âm thanh xé gió vang vọng.

Năm người vốn đã chuẩn bị liều mạng một phen vào lúc đó cũng cảm nhận được uy lực bao hàm bên trong một cái quét ngang của Từ Hàn, trong lòng bọn chúng phát lạnh, đồng loạt sinh ra thoái ý. Một kích này của Từ Hàn thực sự uy lực cực lớn, nhưng tốc độ cũng không hoàn toàn được như ý, dùng bản lĩnh của năm người muốn tránh khỏi mũi nhọn cũng không phải là việc khó, huống hồ một kích này của Từ Hàn thế lớn lực nặng, một chiêu hết lực, cần phải có thời gian tụ lực nếu muốn lặp lại một lần nữa.

Mà lúc lực cũ đã hao hết, lực mới vẫn chưa kịp sinh ra, chính là thời cơ tốt nhất để năm người lấy tính mệnh của hắn.

Năm người nghĩ như vậy nên tạm thời thu hồi thế công trên tay, thân thể lui về sau một bước.

Thế nên một kích thế lớn lực trầm của Từ Hàn vào lúc đó rơi vào khoảng không.

Hiển nhiên tính toán của năm người không có vấn đề gì, theo lý sau một khắc thứ chờ đợi Từ Hàn chính là sự tấn công một cách điên cuồng của năm người.

Nhưng khóe miệng của Từ Hàn vào lúc mọi người tránh đi lại chợt hiện lên một nụ cười.

Chỉ thấy tay trái hắn đang nắm trường kiếm chợt buông ra, mèo đen trên lưng vào lúc đó lại nhảy lên trên thân kiếm. Thanh trường kiếm kia chở theo nó, mang theo lực lượng còn lại theo đòn quét ngang của Từ Hàn, hóa thành mũi tên nhọn gào thét bắn ra.

Trên đời này hẳn là kiếm khách sao có thể biến kiếm thành một loại ám khí ném ra?

Trong lòng năm người vốn kinh ngạc vì Từ Hàn không ra thế như võ thuật thông thường, nhưng đồng dạng cũng kiêng kỵ uy lực của cái "Phi

kiếm" này, dù sao trước đó bọn chúng đã được lĩnh giáo lực lượng quái dị của Từ Hàn.

Bọn chúng cũng không dám khinh thường, vào lúc đó đều vội vàng thi triển ra thân pháp tránh đi một kiếm này.

Một kiếm của Từ Hàn cực kỳ dứt khoát, tuy nhiên là kỳ chiêu ngoài dự đoán của mọi người, vả lại mang theo lực lượng cũng cực kỳ kinh người, nhưng tốc độ cùng chính xác cũng chỉ có thể coi là tạm được, năm người chỉ cần nhẹ nhàng thi triển thân pháp là có thể dễ dàng tránh thoát nó.

Rồi sau đó năm người quay đầu nhìn về phía Từ Hàn, lúc này hiển nhiên đã tay không tấc sắt, vả lại bởi vì một kiếm vừa rồi mà hao hết khí lực, khóe miệng của bọn chúng đồng loạt hiện lên một nụ cười dữ tợn.

"Nhóc con, chịu chết đi!" Trong đó có một vị nam tử cầm đao lớn trong tay nói như vậy, muốn nhắc đao đi lên trước.

Nhưng Từ Hàn vốn là người đang ở hiểm cảnh thì trên mặt lại không có một chút bối rối.

Lông mày hăn nhíu lại, đứng thẳng người, nụ cười trên khóe miệng càng lớn. Hăn trêu tức nhìn về phía năm người này, hỏi: "thật ư?"

Oanh!

Một tiếng hỏi thăm bay bổng kia vừa rơi xuống, còn không chờ năm người kia thưởng thức mùi vị trong đó, một trận nổ tung âm âm vang lên ở sau lưng mọi người.

Năm người trong lòng giật mình vào lúc đó đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau, lại thấy cái tòa lồng giam vốn để nhốt Thương Hải Lưu chẳng biết lúc nào đã bể tan hoàn toàn, mà một vị lão già tóc trắng vào lúc đó ôm

một con mèo đen, chậm rãi xuyên qua màn bụi bặm do cái lồng giam nổ tung gây ra đi tới đây.

Thương Hải Lưu! ! !

Sắc mặt mọi người trong lúc nhất thời trắng bệch, bọn chúng không thể nghĩ ra một cái "Phi kiếm" của Từ Hàn chỉ là một chiêu nghi binh, mục đích thực sự là muốn thả Thương Hải Lưu đang bị nhốt ra.

Nếu như lão vẫn còn bị giam giữ, dưới sự dụ hoặc của lợi ích cực lớn thì bọn chúng mới dám đánh cược một lần, nhưng nếu lão đã bị thả ra, dùng hung danh của Thương Hải Lưu trên giang hồ Đại Chu, những người như bọn chúng sao có thể dám đối địch trực tiếp?

Năm người nhìn bóng hình đang tiến tới càng ngày càng gần, giống như thấy ác quỷ vội vàng lui về phía sau, trên trán chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi này đã nổi lên từng đường mồ hôi lạnh dày đặc, thậm chí có một hai người trong đó lại bắt đầu run rẩy, không thể đứng vững, suýt nữa ngã quỵ, nhìn bộ dạng cực kỳ chật vật.

"Không phải mới vừa rồi các vị còn muốn chinh đốn tại hạ sao? Sao lúc này lại muốn rời đi?" Thấy năm người đã có ý muốn rời đi, Từ Hàn lại tiến về phía trước, nhìn mấy người vừa cười vừa nói.

Đã có Thương Hải Lưu làm chỗ dựa, sống lưng Từ Hàn hiển nhiên cũng cứng rắn lên, mà kế hoạch do chính mình vạch ra mặc dù cực kỳ nguy hiểm, nhưng coi như đã thành công, lúc này đã cứu Thương Hải Lưu thoát ra, tâm tình của hắn cũng nhẹ nhõm đi nhiều, ngược lại có thể nhàn hạ thoải mái trêu đùa hí lộng năm người này.

"Tiểu nhân có mắt như mù, trêu chọc tiểu gia gia, kính xin tiểu gia gia đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta." Năm người giờ phút này cũng đã nhìn ra thiếu niên này dường như quen biết Thương Hải Lưu, bọn chúng

vội vàng cúi đầu khom người nói, trên mặt đâu còn có vẻ dữ tợn của trước kia?

"A? Chỉ vậy thôi sao?" Lông mày Từ Hàn nhíu lại, muốn nói điều gì đó.

"Cút!" Nhưng vào lúc này, sau lưng lại vang lên một tiếng hét to, bên trong thanh tuyến kia bao hàm sát cơ nồng đậm, thực sự làm cho đáy lòng đám người chấn động, nhưng sau một khắc bọn chúng liền vội vàng đứng lên, giống như được đại xá vội vàng vứt bỏ đao kiếm trong tay, hốt hoảng bỏ chạy.

Từ Hàn thấy thế trong lòng có chút khó hiểu, nếu cứ thả năm người này đi như vậy, những giang hồ thô thiển này có rất ít người trọng tín nghĩa, đến lúc đó hiển nhiên sẽ trắng trợn lan truyền tung tích của Thương Hải Lưu ra, chỉ sợ hậu họa vô cùng.

Từ Hàn có thể nghĩ đến điểm này, Thương Hải Lưu đã tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy theo lý cũng có thể nghĩ đến, hẳn không rõ vì sao lão lại quyết định thả bọn chúng.

Ôm nghi vấn như vậy, Từ Hàn quay người đi tới trước mặt cái xe chở tù kia, nhìn Thương Hải Lưu giờ phút này đang đứng trong bụi bặm, hỏi: "tiền bối, vì sao phải thả bọn chúng? Nếu vậy. . ."

"Không thả bọn chúng, người có thể đánh thắng bọn chúng ư?" Thương Hải Lưu giận dữ liếc nhìn Từ Hàn, tựa như việc Từ Hàn liều mình cứu giúp cũng không hề khiến cho lão già cổ chấp này sinh ra một chút cảm kích trong lòng.

Từ Hàn nghe vậy sững sờ, lúc này ánh mắt của hắn chợt thoáng nhìn thấy hai tay của Thương Hải Lưu vẫn bị một đôi xiềng xích hiện ra ánh sáng quý dị trời buộc. Lúc trước cách quá xa khiến hắn không thể thấy rõ, giờ phút này rất cuộc đã thấy rõ ràng.

"Xích Phục Tiên!" Hãn sợ hãi phát ra một tiếng thét, hiển nhiên không thể che lấp vẻ khiếp sợ trên hai đầu lông mày.

Xích Phục Tiên liên cũng không thể coi là vật gì bí ẩn, người trong giang hồ mặc dù ít khi thấy được, nhưng không thiếu người đã từng nghe tới vật ấy. Lúc Từ Hàn đang được huấn luyện ở Tu La Tràng cũng đã được truyền thụ một ít chuyện liên quan đến nó. Đây là một loại xiềng xích được triều đình Đại Chu chế tạo ra để áp giải một ít người có tu vi cao thâm, người ngoài đương nhiên không thể biết được chúng nó sử dụng công nghệ hay vật liệu gì, nhưng chắc chắn cực kỳ quý báu, nếu không thì toàn bộ triều đình Đại Chu cũng không chỉ có hơn mười cái xích Phục Tiên này.

Công dụng của vật ấy cũng không quá phức tạp, nó có thể trói buộc chặt khí cơ lưu động trong cơ thể tu sĩ, làm cho họ không thể sinh ra nội lực hay là chân nguyên mới, dùng chuyện này để trói buộc bọn họ.

Cũng khó trách Thương Hải Lưu bị đám người của Trường Dạ Ty giam giữ lâu như vậy, nhưng không thấy lão phản kháng một chút nào, hóa ra là bị cái xích Phục Tiên này gây khó khăn.

"Làm cách nào để có thể tháo nó ra?" Từ Hàn hồi phục thần trí, nhìn về phía Thương Hải Lưu hỏi. Theo hãn biết, xích Phục Tiên liên này cực kỳ chắc chắn, không phải là sắt thép bình thường mà có thể chém đứt. Mà năm người kia nếu có thể rời đi chỉ sợ sau này sẽ xuất hiện nhiều phiền toái, nếu như Thương Hải Lưu luôn bị cái xích Phục Tiên này trói chặt thì Từ Hàn đơn độc một người hiển nhiên không thể nào đối phó với những chuyện sắp ập đến, bởi vậy việc cấp bách giờ phút này chính là giúp đỡ Thương Hải Lưu thoát khỏi cái xích Phục Tiên này.

"Nếu là xiềng xích, muốn cởi bỏ đương nhiên phải dùng đúng chìa khoá." Đúng lúc này, một thanh âm ngả ngón chọt vang lên ở sau lưng Từ Hàn.

Từ Hàn hoảng hốt, vội vàng nghiêng đầu nhìn lại, chợt thấy một vị nam tử trung niên mặc áo giáp dẫn theo mấy tên sĩ tốt mặc áo giáp màu đen chậm rãi đi ra từ bên mép rừng.

Khóe miệng nam tử trung niên cầm đầu mang theo vui vẻ, trong tay cầm theo một cái chìa khoá màu vàng, dường như vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Từ Hàn, y cố ý lung lay một hồi, sau đó lại thu chìa khoá kia vào trong ngực dưới ánh mắt chăm chú của Từ Hàn .

"Ta biết ngay đám người ô hợp kia rất cuộc khó tránh khỏi tự giết lẫn nhau, nhưng không ngờ bọn ngựa bất tước, còn có một con chim tước nhỏ ma mãnh như người ở đằng sau, chẳng qua không sao cả, ta có thể giải cả Thương Hải Lưu lẫn đồng bọn của lão vào Trường An là được." Người nọ nói xong lời này, chỉ nghe một tiếng loảng xoảng giòn vang, y ngay lập tức rút ra trường kiếm bên hông, nắm chặt trong tay. Mấy vị sĩ tốt sau lưng cùng lúc đó cũng rút ra bội kiếm của riêng mình, ra dáng muốn giết tới Từ Hàn.

Từ Hàn nhận ra đám người mới tới này, lại là đám quan quân Trường Dạ Ty đã áp giải Thương Hải Lưu trước kia, lúc trước bị đám giang hồ thô thiển kia đánh cho tơi bời chạy trốn vào trong núi, không ngờ được lại không hề đi xa, vào lúc này lại giết tới.

Nhưng tu vi của nam tử này ít nhất đã đạt tới Tam Nguyên cảnh thậm chí còn cao hơn, dùng thực lực của Từ Hàn lúc này hoàn toàn không cách nào có thể chống lại, mà Thương Hải Lưu lại vì bị xích Phục Tiên trói buộc nên hoàn toàn không thể không cựa vào.

Tình huống lúc này có thể nói là đã cực kỳ nguy hiểm, nghĩ đến đây, đáy lòng Từ Hàn trầm xuống.

Nhưng lúc Từ Hàn đang cảnh giác nhìn La Thiên Thành, một tiếng động từ phía sau lưng hản truyền đến, Từ Hàn theo bản năng quay đầu, lại

thấy thanh trường kiếm màu đỏ kia bị Thương Hải Lưu dùng một đá nâng lên, bay tới trong tay Từ Hàn.

Từ Hàn nhận lấy kiếm, nghi hoặc nhìn về phía Thương Hải Lưu.

Lão già này vào lúc đó lại nhếch miệng cười cười, hỏi: "nhóc con, người muốn học kiếm sao?"

TÀNG PHONG

Hắn Từng Là Thiếu Niên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Đại Diễn Kiếm Chủng

"Hả?"

Lời nói của Thương Hải Lưu rất cuộc có chút đột ngột.

Từ Hàn mở trừng hai mắt nhìn về phía lão già có chút lôi thôi trước mắt, trong con ngươi dường như còn có chút nghi hoặc.

"Meow!" Ngược lại mèo đen dưới chân vào lúc đó phát ra một tiếng gọi khê, giống như đang vội vàng thúc giục Từ Hàn.

Lúc này, Từ Hàn mới giật mình tỉnh táo lại, vẻ mừng rỡ như điên trong nháy mắt hiện lên khắp nơi trên khuôn mặt hắn.

"Tiền bối! !" Thanh tuyến của hắn cao vút thêm vài phần, dường như còn mang theo rung động nào đó. Thương Hải Lưu hỏi hắn có muốn học kiếm hay không, ý nghĩa bên trong chính là cơ duyên cực lớn.

Nhưng Từ Hàn vui sướng cũng không hề cảm hóa được Thương Hải Lưu, vị lão giả này nhếch miệng, dường như có sự bất mãn đối với vẻ ngạc nhiên của Từ Hàn. Sau đó lão chợt vươn chân, dùng tốc độ cực nhanh và góc độ cực kỳ xảo quyết đánh vào trên người Từ Hàn, thân thể Từ Hàn chấn động, dưới sự tác động của lực lượng kia cũng không tự chủ được xoay người lại.

Mà lúc này hắn mới nhìn rõ La Thiên Thành cách đó không xa đã mang theo vài tên hộ vệ của y giết tới trước mặt mình.

Lúc này Từ Hàn mới nhớ lại tình cảnh của bọn hãn đường như cũng không quá tốt đẹp.

Lòng hãn trầm xuống, tay trái nắm chặt trường kiếm trong tay, trong hai tròng mắt lập lòe hàn quang.

Nhưng cũng đúng lúc này, Thương Hải Lưu ở phía sau lại một lần nữa vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt ở trên ót của Từ Hàn, một đường ánh sáng mãnh liệt hiện lên, từ trong tay Thương Hải Lưu dũng mãnh trào vào cái ót Từ Hàn.

Từ Hàn cảm thấy đại não nổ vang một hồi, cảnh vật trước mắt ngay lập tức trở nên mơ hồ.

"Tĩnh tâm tập trung tinh thần, hôm nay nếu như người có thể ngộ được kiếm quyết này, ta và người còn có đường sống, nếu không, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ta và người!" Thanh tuyến già nua của Thương Hải Lưu cùng lúc đó vang lên ở trong đầu Từ Hàn.

Từ Hàn khẽ giật mình, mặc dù vẫn chưa hiểu rõ tình huống lúc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Thương Hải Lưu chắc chắn sẽ không hại hãn, hãn dứt khoát trùng trùng điệp điệp gật đầu, nói: "kính xin tiên bối dạy bảo!"

Thấy Từ Hàn không sợ hãi, tâm tư quả quyết, điều này khiến cho Thương Hải Lưu âm thầm gật đầu một cái, tâm tính của thiếu niên này thực sự không thể khiến cho người nào có thể bắt bẻ.

Lập tức trên ngón tay Thương Hải Lưu đang đè lên cái ót của Từ Hàn chợt sáng lên một đường ánh sáng, từng thanh tuyến xa xưa lại mù mịt vào lúc đó quanh quẩn trong đầu Từ Hàn.

"Thiên là Càn, Địa là Khôn, trời cao mà đất rộng!"

Thanh âm này vừa phát ra, Từ Hàn chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi một cái, lúc này một cảnh tượng khác bỗng nhiên lơ lửng trong tầm mắt hắn.

Thiên địa sơ khai, vạn vật hỗn độn, bên trong u tối sáng lên một đường ánh sáng, thiên địa chia lìa, trời xanh mà đất bần.

Từ Hàn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, có những tin tức nào đó không thể nói rõ đang liên tục dưng mãnh tràn vào trong đầu, hắn không thể nắm bắt được đầu mối, nhưng chỉ cảm thấy tình cảnh này khiến cho tâm thần hắn lắc lư.

Mà lúc này, La Thiên Thành hiển nhiên đã dẫn đám binh lính dưới tay mình giết tới, bọn chúng cũng không rõ tình trạng của Từ Hàn lúc này, chỉ thấy đôi mắt Từ Hàn nhắm chặt, tựa như đã quên mất chống cự. Bọn chúng đương nhiên sẽ không suy nghĩ quá nhiều, vào lúc đó vung đao kiếm trong tay nhắm thẳng mặt Từ Hàn chém tới.

Mắt thấy những thanh kiếm, cây đao này sẽ đánh vào trên người Từ Hàn, khi đó cánh tay trái của Từ Hàn vốn buông xuống lại chột giơ lên.

Chỉ nghe một tiếng loảng xoảng giòn vang, kiếm trong tay Từ Hàn cùng lúc đó vững vàng tiếp nhận được thanh kiếm của La Thiên Thành vung tới.

Tu vi của Từ Hàn thấp hơn một cái cảnh giới so với La Thiên Thành, người đã đạt tới Tam Nguyên cảnh, hiển nhiên không thể dựa vào ưu thế trời sinh của võ giả luyện thể để khóa lấp sự chênh lệch, nhưng một kiếm của La Thiên Thành lại bị Từ Hàn vững vàng tiếp nhận được.

Mà càng quý quái hơn chính là Từ Hàn giờ phút này vẫn nhắm mắt như trước, thần sắc trên mặt bình tĩnh, thật giống Phật Đà nhập định, thực sự không thể cảm nhận được một chút tâm tình dao động.

"Đại Đạo vô ngã, bỏ mình nhưng đạo sinh."

Lúc này Từ Hàn đã sớm cắt đứt tin tức với thế giới bên ngoài, hắn đã tiến vào một loại cảnh giới vật ngã lưỡng vong huyền diệu.

Lại thêm một thanh âm uy nghiêm vang lên trong đầu hắn, cảnh sắc trước mắt biến hóa một lần nữa.

Một người khổng lồ thân thể giống như núi cao âm âm ngã xuống, rồi sau đó, sông núi cây cối, vạn vật sinh sôi hiện lên ở trên thân thể hắn.

Từ Hàn chỉ cảm thấy tin tức dũng mãnh tràn vào đầu hắn lại rõ ràng vài phần, nhưng vẫn không thể nói rõ được.

Mà thân thể của hắn sau khi ngăn lại một kiếm của La Thiên Thành lại khê động, chỉ thấy hắn tiến người lên trước, mũi kiếm chống vào thân kiếm của La Thiên Thành, nhìn như nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng dùng sức thật lớn bức lui thân thể y, rồi sau đó mũi kiếm lay động, hóa giải từng cái thể công của mấy vị sĩ tốt đánh tới.

Toàn bộ quá trình, hắn làm cực kỳ thành thạo, thật giống như đã biết được thể công của kẻ địch từ lâu.

Mỗi một kiếm, mỗi một lần cất bước đều giống như đã hiểu rõ tâm tư của đối phương.

Mọi người vây giết một lúc lâu nhưng cũng không thể làm Từ Hàn bị thương dù chỉ là một chút nhỏ.

Tình cảnh như vậy thực sự cực kỳ quý dị, làm cho đáy lòng đám người La Thiên Thành âm thầm phát lạnh.

"Càn Khôn điên đảo, nhật nguyệt luân chuyển, gió mây tụ tán, vạn vật sống chết, chính là Đại Đạo!"

Thanh âm trong đầu Từ Hàn dần dần trở nên cao vút, thế giới trước mắt cũng bắt đầu theo thanh âm kia biến hóa mà biến đổi một cách nhanh chóng.

Ngày đêm luân chuyển, gió đã bắt đầu thổi mây bay, cỏ cây héo quắt, những thứ này đều giống như lưu ảnh hiện lên trước mắt Từ Hàn.

Sau đó lại chợt im bật mà dừng.

Thiên địa vào một khắc này như ngừng lại, bọn chúng bắt đầu co rút về một điểm trung tâm, chỉ trong tích tắc đã tập hợp đến cùng một chỗ, hóa thành một điểm sáng rất nhỏ lại cực kỳ chói mắt.

"Đại Đạo Thiên Thành."

Thanh âm kia vang lên một lần nữa, mang theo uy nghiêm vô thượng, lại giống như tang thương xuyên qua thời gian ngàn vạn năm.

Hắn giống như ác ma đang nỉ non, hoặc như là thiên âm của Thần Tiên.

Làm cho tâm thần của Từ Hàn thêm rung động một lần nữa.

"Diệt Khả Kiếm Diễn!"

Oanh!

Nương theo một câu nói cuối cùng này phát ra, trong đầu Từ Hàn chợt nổ vang một hồi.

Một điểm sáng kia mãnh liệt tuôn ra thần quang chói mắt, sau đó nhanh chóng vọt tới Từ Hàn.

Từ Hàn sững sờ nhìn điểm sáng đang tới gần kia, con người hắn theo điểm sáng bay tới mà không ngừng biến lớn, cuối cùng về bất ngờ nổi lên

trên đuôi lông mày.

Vật kia cũng không phải là một điểm sáng, đó là mũi kiếm của một thanh kiếm.

Một mũi kiếm đủ để khai thiên lập địa, đủ để thôn tính vạn vật.

Oanh!

Lại thêm một tiếng vang thật lớn nổ tung trong đầu Từ Hàn, thanh kiếm kia cùng lúc đó đâm vào mi tâm hắc.

Hào quang còn chói mắt hơn mấy lần so với vừa nãy chợt sáng lên, Từ Hàn sững sờ nhìn đường ánh kiếm tuyệt mỹ trước mắt, hắc đã quên đi việc tránh né, càng không có một chút tâm tư kháng cự nào.

Rốt cuộc, sau đó mấy hơi thở, hào quang sáng lạn tan đi, ánh kiếm do một phương thiên địa hóa thành thuận theo mi tâm Từ Hàn trào vào thân thể hắc.

Khi đó, một điểm sáng trong cơ thể hắc chậm rãi hạ xuống, rơi thẳng vào trong đan điền của hắc, điểm sáng kia lập lòe một hồi, rồi sau đó hoàn toàn biến mất ở bên trong.

Một khắc này, Từ Hàn vẫn đang còn quần nhau với đám người La Thiên Thành bỗng nhiên thân thể chấn động, một cỗ kiếm ý lăm liệt từ trong cơ thể hắc đẩy ra.

Mọi người vốn đã sinh ra cảnh giác với Từ Hàn lại thấy tình trạng kỳ dị của hắc, trong lòng khó hiểu, nhưng thân thể lại theo bản năng đồng loạt rời xa ra.

Mà cũng đúng lúc này, hai con ngươi của Từ Hàn vốn đóng chặt chột mở ra, hắc giống như vừa mới tỉnh ngủ, bên trong ánh mắt nhìn về phía

đám người xung quanh mang theo một chút vẻ nghi hoặc.

Đám người La Thiên Thành vào lúc đó liếc nhìn nhau, tình trạng của Từ Hàn cực kỳ quái dị, mà giờ khắc này nhìn bộ dạng của hãn đường như có chút sững sờ, như vậy hiển nhiên cũng được coi là một thời cơ tốt có thể nắm bắt để ra tay.

Mọi người đều xuất thân từ quân ngũ, tâm tư quả quyết, nếu như đã có quyết định thì không hề có chút do dự.

Chỉ thấy bọn chúng vào lúc đó đồng loạt phát ra một tiếng hét to, đao kiếm trong tay chọt hiện lên hàn mang, bất ngờ thúc giục tất cả lực lượng quanh người đánh tới Từ Hàn.

Từ Hàn đối mặt với khí thế vây giết ào ạt của đám người kia, vẻ lười biếng trong con ngươi hãn vào một khắc này giống như thủy triều rút đi, một đường ánh sáng lạnh lẽo mãnh liệt hiện lên, khóe miệng hãn hơi hơi vênh lên, tràn ra ý cười.

"Đại Diễn kiếm quyết -- Trời tròn đất vuông!"

Một tiếng quát nhẹ phun ra từ trong miệng hãn, thanh âm này vừa rơi xuống, hãn vung vẩy thanh trường kiếm trong tay một lần nữa. Đó là một kiếm thoát nhìn cực kỳ chậm rãi, nhưng theo một kiếm này được chém ra, một cỗ kiếm ý lăng liệt lập tức tuôn ra từ trong cơ thể hãn.

Đám người La Thiên Thành mới đánh tới trước mặt Từ Hàn, nhưng theo một kiếm mà Từ Hàn chém ra, kiếm chưa tới người, kiếm ý hiển nhiên đã giống như thủy triều đánh tới.

Vẻ kinh ngạc vào lúc đó nổi lên trên đuôi lông mày bọn chúng.

"Phốc!"

"Phốc!"

Nương theo từng tiếng kêu rên, đám người lấy La Thiên Thành dẫn đầu vào lúc đó nhanh chóng lùi lại, từng máu tươi ngum đỏ thẫm cũng lập tức phun ra từ trong miệng bọn chúng.

La Thiên Thành nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được cảnh giới của Từ Hàn vốn không thể so với y nhưng lại đột nhiên bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy.

Nhưng y cũng không kịp nghĩ kĩ, bởi vì sau một khắc mũi kiếm của Từ Hàn lại kéo tới lần nữa, đám người tính cả La Thiên Thành ở bên trong vào lúc đó cảm thấy trên cổ phát lạnh, hoàn toàn mất đi tính mạng.

Từ Hàn dùng một kiếm gỡ xuống mấy cái mạng người nhưng sắc mặt lại không thay đổi, với tư cách đã từng là Tu La của Sâm La Điện, hiển nhiên trên tay hắn đã nhiễm không ít máu tanh, càng không khả năng lãng phí thương cảm trong lòng vì những người muốn lấy đi tính mạng của hắn.

Vào lúc đó hắn quay đầu nhìn về phía Thương Hải Lưu, miệng hơi hơi mở ra muốn nói điều gì đó: "tiền bối. . ."

Nhưng lời vừa mới ra khỏi miệng, cảnh vật trước mắt chợt tối lại, đã mất đi ý thức, thân thể mới ngã xuống đất.

Một con mèo đen ở một bên thấy Từ Hàn chiến thắng vốn muốn tiến lên chúc mừng một phen, lúc này mới đi đến trước mặt đã thấy Từ Hàn bất tỉnh, nó vây quanh Từ Hàn trong miệng không ngừng phát ra một hồi kêu to: "meow! Meow! Meow!". Cùng lúc còn ra sức dùng đầu cọ vào người Từ Hàn, muốn thức tỉnh hắn, nhưng Từ Hàn lại ngủ giống như chết, mặc cho mèo đen cố gắng kêu gọi ra sao, Từ Hàn vẫn không chút nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Vì thế mèo đen ngửa đầu nhìn về phía Thương Hải Lưu ở bên cạnh, trong đôi mắt thật to giờ phút này thực sự tràn ngập lo lắng cùng hoang mang.

"Nhìn cái gì vậy, lúc này mới vài ngày đã coi trọng người ngoài a!" Thương Hải Lưu thấy bộ dáng của mèo đen như vậy, thần sắc trên mặt biến đổi, tức giận nói.

Mèo đen chịu sự trách móc nặng nề, hoảng sợ cúi thấp cái đầu nhỏ, trong miệng không ngừng kêu ô ô, thật giống như đang oán trách Thương Hải Lưu đã hiểu lầm nó.

Bộ dáng như vậy cho dù là Thương Hải Lưu cũng không tìm được cười lên, lão vểnh miệng, nói ra: "đi tìm kiếm chìa khóa tới cho ta, tiểu tử này không có việc gì, người cứ yên tâm đi đi."

Nghe nói lời ấy, mèo đen chột ngẩng đầu lên, "meow!" Nó lại phát ra một tiếng kêu to vui sướng, dưới bàn chân phát lực chạy tới chỗ La Thiên Thành đang ở nơi xa.

Thương Hải Lưu thấy mèo đen rời đi, lão liền một mình đi tới trước mặt Từ Hàn đã bất tỉnh, khẽ vươn tay lật thân thể hẵn lại.

Lão trầm mặc quan sát Từ Hàn một hồi lâu, thần sắc trên mặt không ngừng biến đổi, thật lâu sau đó mới thì thào nói ra.

"Không thể tưởng được Đại Diễn kiếm chúng lại được gieo vào trong cơ thể tiểu tử này rồi."

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ăn Mày Hối Mệnh

Chương 2: Dê Mập Nên Làm Thịt, Người Mạnh Thì Chết

Chương 3: Vì Còn Sống Thì Tốt Hơn

Chương 4: Áo Xanh Bào Tím Tụ Sâm La

Chương 5: Lời Hứa Của Thiếu Niên Đáng Giá Nghìn Vàng

Chương 6: Một Cái Đầu Lâu Tốt

Chương 7: Hai Nửa Sống Chết

Chương 8: Từ Hàn Kính Dâng

Chương 9: Hữu Giới Mệnh Hảo Thủ, Vô Giới Đầu Nan Cầu

Chương 10: Dưới Ánh Trăng Gặp Chàng

Chương 11: Phản Bội Chạy Trốn!

Chương 12: Đưa Người Về Nhà

Chương 13: Lão Nhân Cùng Mèo Đen

Chương 14: Thương Hải Lưu

Chương 15: Phương Pháp Cá Sống Ướp Muối

Chương 16: Là Yêu Không Phải Mèo

Chương 17: Họa Phúc Tương Y

Chương 18: Sài Lang Ẩn Núp

Chương 19: Thật Ừ?

Chương 20: Nhạc Phù Dao Trong Thành Thiên Đẩu, Diễn Thiên Thu Trên

Ly Sơn Tông

Chương 21: Biến Cố Kinh Hoàng

Chương 22: Trường Dạ Ty

Chương 23: Chờ Thời Mà Động

Chương 24: Quỷ Bồ Đề

Chương 25: Người Muốn Học Kiếm Sao?

Chương 26: Đại Diễn Kiếm Chúng